Remina Radu

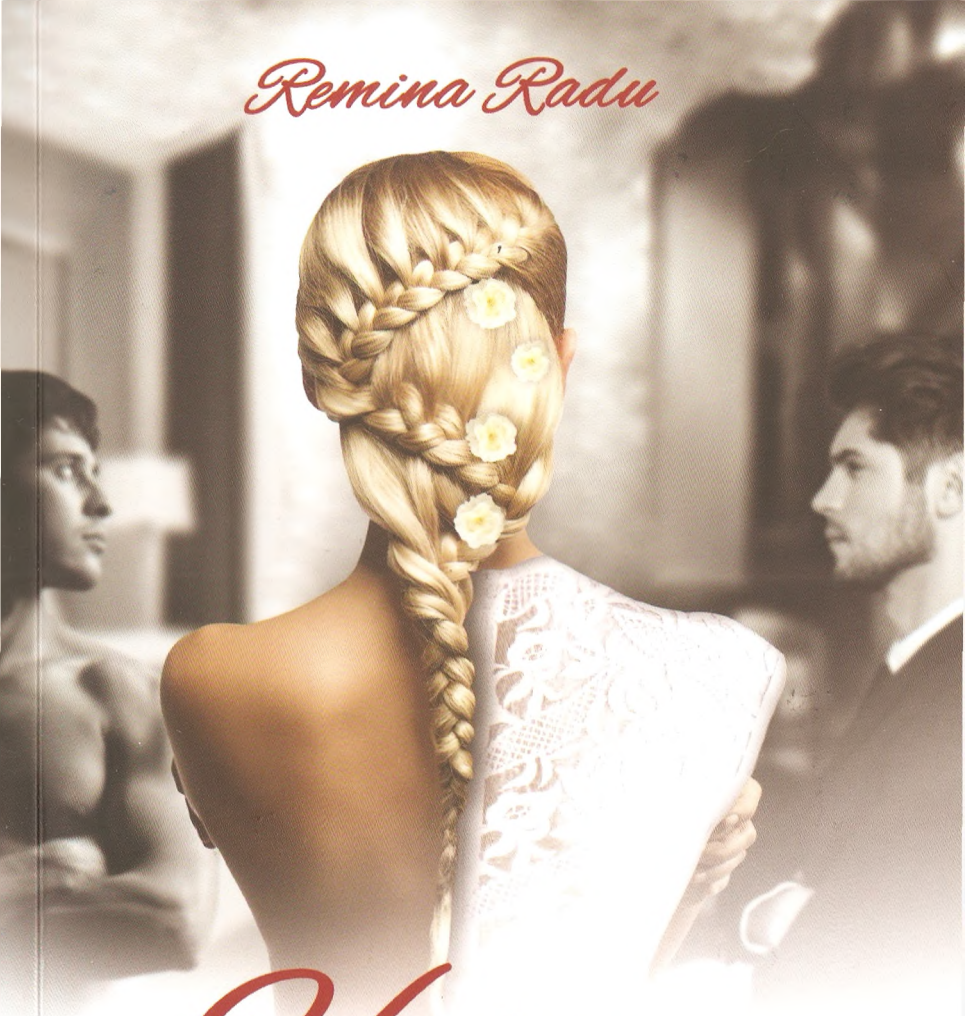

Hai să ne prefacem și azi

Remina Radu

Hai să ne prefacem și azi

Bookzone
BUCUREŞTI 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RADU, REMINA
Hai să ne prefacem şi azi / Remina Radu. - Bucureşti : Bookzone, 2017
ISBN 978-606-94430-0-2
821.135.1

Editor: Isabela Elena Ivan
Grafică: Bogdan Ionuț Gurău

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4 Bucureşti
Comenzi şi informații:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

© Bookzone, 2017

ISBN 978-606-94430-0-2

Din nou mă trezesc târziu și deschid draperiile. Cerul pare mult prea aproape azi. Îmi cuprind obrajii în palmele tremurânde și rămân privind spre nicăieri prin fereastra murdară. Ciudat cum în oraș ferestrele nu rămân curate prea mult timp. Mai ales dacă plouă. Dar azi nu plouă. E liniște. Ascult cum, undeva, dimineața încă scrie poezii cu rouă și tăcere. Aș vrea să fiu acolo. Aș vrea să citesc o poezie. Aș vrea să scriu o poezie. De ceva vreme îmi dansează în minte versuri aidoma afonilor pe Xanax.

Uitasem ușa deschisă
Și vântul aduse pe aripi
Tristețea.

Albastră mătase de lacrimi
Învăluie o geană
Și-o lasă…

Sau mai bine nu. Mai bine renunț la poezie. Așa cum am hotărât într-o dimineață acum mai bine de un deceniu. Cam de atâta timp sunt în derivă. Ce ironie că sună poetic, nu? Te-ai gândit vreodată câte dintre deciziile pe care le iei într-o zi îți schimbă viața? Eu da. Toate. Nu, nu încerc o dezbatere. Pentru mine asta e o

axiomă. La fel cum cerul e albastru și toată lumea se masturbează. Cu fiecare decizie ne dezbrăcăm sufletul de ieri și ni-l îmbrăcăm în azi. În fiecare dimineață facem la fel. Dar în fiecare dimineață ne îmbrăcăm altfel. Și plecăm spre undeva. Singuri sau ținuți de mână, mândri sau umili, zâmbind sau încruntați, mulțumiți sau frustrați. Totul ține de haina pe care ne-am pus-o azi. Același azi continuu unde pare că nimic nu se schimbă. Pentru că schimbarea se întâmplă încet. Într-un milion de momente care par identice, în zeci de zile care par a se repeta, în aceleași haine pe care parcă le-am purtat și ieri. Și-apoi, dintr-o dată, îți dai seama că ești altfel.

Azi eu sunt altfel. Și probabil anii care au trecut au fost o probă de costume pentru momentul în care mă regăsesc acum. Sau poate n-am renunțat nicicând la poezie.

*

Ani mai devreme

Sunt momente în viață în care mă simt ca un pachet incomplet de cărți. Iau unul dintre jokeri și îl fac șapte de romb. Inutil să-l caut, căci nu-mi amintesc când l-am pierdut. Sunt momente în care folosesc ambii jokeri și încă sunt doar un surogat al adultului care ar fi trebuit să fiu. Ce fac în momentele alea? Împrumut un joker. Mașina care oprește lângă mine îmi întrerupe șirul gândurilor. Deschid portiera și iau loc pe bancheta din spate. Cu atitudinea copilului de la țară copleșit de prima vizită la oraș, rostesc un salut scurt și comunic adresa. Odorizantul începe să se clatine pe ritmul asfaltului și împrăștie în jur un miros slab de vanilie. De obicei dictez răspicat și în detaliu itinerariul tocmai pentru că mă știu fricoasă și dezorientată, numai că de data asta nici eu nu știu unde merg. Încă de când m-am trezit îmi pare că sunt într-un vis. Dar ce-ar căuta în el maneaua care se aude în surdină? Mi-e rușine să-i spun taximetristului să schimbe pe radio. De fapt, mai degrabă mi-e teamă să nu se simtă jignit, să nu creadă că mă simt superioară lui. Deși așa e. Însă, cum dintre noi doi el e singurul care știe unde mergem, în final aleg să nu îl supăr.

Ignor fundalul sonor și încerc să-mi readun gândurile aruncând priviri discrete pe geam. E o după-amiază însorită de început de aprilie și parcă toată lumea a ieșit la plimbare. Nici nu știam că orașul e atât de animat în timpul săptămânii. Mașini ce mișună ca niște gândaci, pietoni adunați ca furnicile, claxoane ce anunță că nimeni nu are timp. Un coșmar. Parcă preferam visul cu maneaua. Cotim apoi pe străzi pe care nu le cunosc, deși orașul ăsta - cu mici escapade - mi-e casă dintotdeauna. Scrutez fugitiv necunoscuți pe stradă și îmi pare că toți mă cunosc, oprim la un semafor și nu știu cum să mă fac cât mai mică pe bancheta din spate, încetinim la o trecere de pietoni de lângă o școală și pentru prima dată mă enervează copiii. Cu ochelarii mari de soare, cu părul prins, cu gulerul jachetei ridicat peste obraji, încerc să devin invizibilă. Și îmi reușește la fel de bine ca atunci când eram mică și mă ascundeam după speteaza vreunui scaun din bucătărie. Hey, dacă eu nu-i puteam vedea, însemna că nu mă vedeau nici ei, nu?

Într-un final, mașina oprește. Înțeleg că am ajuns. Plătesc și cobor.

Momente bune rămân cu privirea pironită pe zidul mâzgălit al blocului, deși mai degrabă privesc prin el. Mă holbez la un „M+D=Love" scrijelit cu vreun obiect de ocazie și încerc în minte tot felul de combinații nominale. Nu că mi-ar păsa câtuși de puțin cine erau M și D, dacă încă mai erau M plus D sau de

ce au ținut să imortalizeze uniunea lor pe ceva ce putea fi zugrăvit înainte de următoarele alegeri. Dar cu ce au scris oare? Îmi vine în minte o chestie pe care o citisem la un moment dat, ceva care m-a amuzat și m-a tulburat în același timp, deși am părăsit demult contextul întâlnirilor amoroase cu necunoscuți în cadru liber: „De câte ori merg prin parc și văd crestate în scoarța copacilor declarații de dragoste, îmi dau seama câtă lume aduce și un briceag la întâlnire." Alung gândurile inutile printr-un gest reflex ca atunci când îți bâzâie la ureche o muscă enervantă. Panica mă cuprinde la gândul că nu e chiar o mutare inteligentă să zăbovesc mult timp în fața blocului, dar nu mă pot decide dacă să sun sau nu. Nu doar pentru că am ajuns mai devreme, nu doar pentru că în realitate nu știu la ce apartament să ajung, nu doar pentru că urmează să intru într-un spațiu necunoscut mie iar asta îmi trezește o mulțime de senzații amestecate. Ci pentru că totul urmează să devină real.

Frica de a nu fi zărită de cineva îmi dă, paradoxal, curaj. Scot telefonul și, într-un final, îl sun.

- Ai ajuns?

- Da. Ce număr trebuie să formez?

- 22.

Aud sunetul interfonului atât în panou cât și în telefon.

- La naiba! Stai că nu știu de unde să îți deschid. A mers?

- A mers, răspund zâmbind.

Scara blocului e slab luminată, lucru care azi nu îmi displace deşi de obicei am o frică teribilă de întuneric. Când am ajuns ştiam doar că am de urcat până la mansardă. Acum ştiu apartamentul. 22. Nu-mi amintesc dacă în trecut m-am mai întâlnit cu numărul 22, dar ştiu că azi, într-o zi de primăvară, numărul 22 îmi va schimba prezentul. Mă crezusem cât de cât stăpână pe mine până să trec pragul blocului, însă pe măsură ce urc treptele mă bântuie o singură întrebare. Cum naiba am ajuns aici? „Cu taxiul!", îmi răspund în gând şi zâmbesc ca o toantă, deşi nu locaţia geografică era cea care mă nedumerea. Cu fiecare treaptă, inima îmi bate din ce în ce mai tare. Mă enervează zgomotul pe care tocurile îl fac pe cimentul rece. Cu privirea în podea, încercând parcă să-mi muţesc paşii, refuz să mai gândesc. Nu vreau să mă întreb nimic, nu vreau să îmi găsesc justificări, nu vreau să anticipez nimic. Vreau doar să ajung sus. Ce va fi va fi.

El mă întâmpină în pragul uşii. Şi pentru un moment uit să respir. Îl găsesc la fel de interesant ca atunci când l-am întâlnit pentru prima şi singura dată în urmă cu trei ani - un tip înalt, zvelt, cu privirea pătrunzătoare şi zâmbetul şiret. Rezemat de tocul uşii mă priveşte zâmbind. Pe loc înţeleg că păstrează asupra mea acelaşi efect bizar - mă simt copleşită de simpla lui prezenţă, mă intimidează doar privindu-mă. Ştii cât de greu este să-ţi păstrezi calmul când nu-ţi

poți controla nici măcar genunchii să se înmoaie și vocea să tremure? Pot spera doar să nu stăm prea mult timp în picioare și să nu folosim prea multe cuvinte.

- Hey! Mă gândeam că nu vei avea curajul să vii.

- Nicio șansă. Avem mult timp de recuperat, îi răspund păşind înăuntru şi căutând cu nonşalanţă un loc unde să îmi agăț jacheta.

Nu sunt în stare să îl privesc încă, nu sunt în stare să stau aproape de el. Ca un musafir invaziv, ignor gazda și arunc priviri haotice în jur. Mă comport ca o divă eșuată, cu grimase de genul „Deci aici m-ai adus! Altceva mai bun n-ai găsit?!", strâmbând din nas, ridicând din sprânceană, trecându-mi agale degetele prin păr să mă asigur că mi-a văzut tiara. Toate gesturile astea care nu mă reprezintă în speranța că nu va vedea prin mine, că nu va simți cum îmi tremură corpul, cum mi-aș dori a mască de oxigen, cum și dacă m-ar fi chemat într-un câmp plin cu mărăcini mi-ar fi fost totuna. Căci el avea un joker de împrumut.

Nu îl păcălesc. Cu timpul învățase să mă citească printre rânduri. Fie asta, fie sunt o actriță deplorabilă. Printr-o mișcare ușoară își pune mâinile în jurul taliei mele. Ne privim, ne zâmbim ușor intimidați și ne îmbrățișăm preț de câteva secunde. Nu știu dacă din cauza emoțiilor de a fi în sfârșit cu el sau din cauza eliberării din panica pe care o simțisem acum câteva

minute, dar îmi pare că îmi fuge pământul de sub picioare, că sunt la un pas de un mini-infarct, că sunt în pragul unei pseudo-lobotomii. Îmi aud inima bătând ca un gong și sper doar să nu o audă și el. Mă privește din nou și mă sărută pentru prima dată. În clipa în care simt cum mă dor părți care nu sunt rănite înțeleg că tot zbuciumul meu de azi - și nu numai - era doar din cauza lui. Restul erau pretexte auto-impuse.

Îi răspund la sărut cu aceeași familiaritate cu care săruți pe cineva care ți-a lipsit o veșnicie, de parcă ne rătăciserăm prin veacuri de dor și ne regăseam acum aici, în momentul ăsta imperfect, în apartamentul ăsta al nimănui și al tuturor, de parcă am închis ușa în nas realității și, fără trecut și fără viitor, ne-am hotărât să ne sfidăm prezentul.

O să mă întrebi de ce naiba îmi fusese dor de el. Cum să-ți lipsească ceva ce nu ai avut vreodată? În momentul în care te port cu mine acum, într-un decor străin mie, intrând alături de el într-o lume care îmi era complet necunoscută, nu ți-aș putea răspunde într-un mod matur și demn de importanța acestor întâmplări din viața mea. Însă, ca să înțelegi motivul primar, să zicem că dacă aș fi fost un cățel pierdut și mi-ar fi scanat microcipul, nu ar fi afișat un cod, ci mesajul: „Dacă o găsiți rătăcită, redați-o celui care i-a futut creierul." Iar ăsta era el. Nu te scandaliza că am folosit the f word, e în DEX, așa că man-up! Pe scurt, cam asta

făcuse el de-a lungul timpului - mă cucerise politic, iar acum urma să-mi invadeze teritoriul.

Citisem printre rândurile discuțiilor noastre din trecut și aveam deja bănuiala că întâlnirea fizică va fi cu scântei. Știi, eu sunt genul care își face serios temele înainte de orice moment important planificat, adică în mintea mea acțiunea se petrece cu dialog, regie și alte artificii tehnice cu mult înainte de a se întâmpla efectiv. Însă elementul surpriză în cazul meu au fost întotdeauna emoțiile - niciodată nu le pot anticipa adevărata intensitate. Iar emoția păcălește percepția.

În primele câteva minute sunt cu un picior într-o realitate în care tipul ăsta nu e al meu și este imoral ceea ce fac și cu celălalt picior într-o fantezie în care tipul ăsta e al meu acum și imoral este doar un cuvânt a cărui etimologie mă lasă rece.

Minutele astea sunt ca atunci când alergi la maraton și simți cum picioarele îți cer permisiunea să treacă pe pilot automat. Odată depășit pragul psihologic, poți să pierzi controlul sau să câștigi cursa. Și l-am depășit. Pierdusem oricum controlul în clipa în care am trecut pragul ușii.

Își aprinde o țigară. Eu îl privesc prin valurile de fum încercând să nu mă las prinsă. De n-ar fi atâta lumină în cameră! De n-ar fi atâtea gânduri în mintea mea! Începem un dialog pe cât de familiar, pe atât de plăcut. Vorbește mai mult el. Eu parcă am retard. Îl ascult și sorb fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare

zâmbet. Încerc într-un mod natural să mai arunc câte o privire fugitivă prin cameră, printre zâmbete răzlețe și aprobări tacite, de teama de a nu mă holba la el ca o psihopată fără medicație. Văd un televizor care de-abia acum îmi dau seama că e pornit, văd cheia de la mașină și telefonul pus invers pe o măsuță departe de canapea, văd în scrumieră alte două țigări stinse și lângă ea un pahar gol de cafea. Deduc că mă aștepta totuși de câteva minute. Dar de câte oare? Oare fumează mult de obicei sau este la fel de emoționat ca mine? Îmi întrerupe deraierea, mă ia de mână și ne întindem amândoi tăcuți pe canapea, ca doi străini ce se îmbarcă într-o călătorie spre aceeași destinație. În palma lui fină îmi cuprinde obrazul și mă rușinez ca o puștoaică înaintea primei dezgoliri a sânului, ca atunci când anticipezi că o să-ți sărute sfârcul și nu știi ce să faci cu atâta plăcere doar mentală încă. Mă sărută, mă atinge, începe să-mi cunoască trupul. Iar eu încep să cunosc ceva nou. O împletire stranie între teamă și plăcere, între evadare și realitate, între curiozitate și orgoliu - sunt copleșită de naturalețea cu care fizicul prezent și metafizicul trecut devin un întreg, iar eu devin centrul acestei uniuni. Încet-încet, îmi fac creierul să tacă și mă las purtată într-o lume care mă fascinează în aceeași măsură în care mă sperie. Obiectele din jur se topesc, gândurile mele sunt lipsite de contur, lumina nu mă mai deranjează atât de tare. Atingerea lui îmi trezește toate simțurile, sărutul lui cu

gust de tutun și cafea mi se pare cea mai dulce gustare pe care aș fi putut-o servi în această după-amiază.

Totul devine din ce în ce mai intens. Îmi frământă cu putere coapsele și mă afund din ce în ce mai mult în canapea și în lumea în care mă poartă el. Închid ochii și încep să plutesc. Nu vreau să îmi amintesc unde sunt, nu vreau să înțeleg ce fac, vreau ca rațiunea să fie doar o noțiune într-o carte de filosofie. Dar nu mă lasă să-mi iau zborul - îmi strânge mâinile deasupra capului într-o prinsoare pe cât de plăcută, pe atât de dureroasă, o trezire la realitate, un joc ciudat între rezistență și capitulare - mă cucerește așa cum Marea Britanie a cucerit micul Zanzibar: subit, fără negocieri și cu pagube colaterale. Devin conștientă de propria-mi respirație, sângele îmi clocotește ca un râu învolburat și simt cum se face din ce în ce mai cald între noi. Pe cât de fascinată sunt de el, pe atât de uimită sunt de mine. Mă așteptam să fiu ceva mai rezervată, mai conservatoare. Însă îl invit să facă ce vrea cu mine.

În timp ce îmi mușcă lobul urechii încearcă să îmi deschidă nasturii de la cămașă.

- Pe bune? Azi te-ai găsit să-ți pui cămașa cu cei mai mici nasturi din lume?

Râd și încep să îi desfac singură. El mă privește zâmbind.

- Sper ca doar aici să ai nevoie de ajutor, îi răspund ironic şi îl trag spre mine de parcă nu vreau să treacă nici măcar o secundă în care să nu îl simt.

Mă sărută cu sete pe gât şi îmi ridică uşor fusta spre coapse, îmi savurează sânii şi îmi trage chiloţii spre glezne eliberându-i fără să îi agaţe în pantofii stiletto pe care încă îi port. Mă întind şi mă adun ca o pisică ce se răsfaţă, mă las deschisă şi închisă de câte ori îi simt greutatea pe corpul meu. Îi dau jos tricoul şi îl opresc din mişcări pentru a-i admira bustul bronzat şi lucrat suficient cât să te facă să salivezi. Descopăr un teritoriu străin mie şi îmi fac curaj să explorez în continuare. Îmi muşc buza de jos ca şi cum mi-aş da singură ok-ul şi-mi îndrept mâna spre nasturii de la blugi. Îl simt deja demult şi vreau să înlătur cât mai repede toate obstacolele dintre noi. Ca pe o pană mă ridică şi mergem în dormitor. Simt cum îl doresc atât de tare încât până şi mie îmi e teamă de ce va urma să se întâmple acolo.

Alt decor străin, alt tempo al pulsului, alte gânduri pe care mă străduiesc să le înăbuş. Nu vreau să gândesc, ci doar să mă pierd în moment, iar pereţii albi ai dormitorului îmi devin aliaţi. Mă aşează pe pat, îngenunchează deasupra mea şi, pe rând, îmi dă jos cămaşa şi fusta. Rămân tolănită privindu-l.

- Se pare că eu trebuie să mă dezbrac singur azi, zice zâmbind şi-şi aruncă hainele pe podea.

Stă întins lângă mine pe lenjeria rece și îmi privește fiecare centimetru al corpului. Desenează pe pielea mea bronzată trasee fără logică pentru minte, însă trupul le înțelege iar porii îmi reacționează așa cum vrea el. Tremur cu întreaga ființă, deși îmi simt obrajii, pântecul, mintea mistuite de flăcări. Oare atât de cald să fie în Rai într-o zi de primăvară sau în Iad într-o zi oarecare?

Revin cu picioarele pe pământ. Îmi dau seama că încă port pantofii. Poate pentru el e excitant, pentru mine e o curiozitate de bifat. Nu o mai făcusem niciodată încălțată. Printr-un gest delicat care nu mă face să mă simt forțată, îmi desface picioarele și îmi propteşte tocurile în salteaua tare. Îmi amintesc cum draperiile sunt deschise iar camera e complet luminată și, deși mă poate vedea perfect în detaliu, am doar un mic moment de stânjenire care se spulberă ca o scânteie rătăcită. Îmi sărută gleznele și își urmează ușor cursul spre pulpe, genunchi, coapse, până ajunge acolo. Îl simt umed, fierbinte, învolburat. Mă face să mă contorsionez asemenea unui personaj de circ, să gem asemenea unei actrițe de filme porno, până și eu sunt uimită de sunetele pe care le scot. Nu mă înțelege greșit, nu-s mare fan filme porno - actul în sine mi se pare extrem de intim și, indiferent cât de softcore sau hardcore, consider că trebuie să rămână discret între cei doi protagoniști. Recunosc, însă, că mai arunc câte o privire atunci când vreau să experimentez ceva nou

şi să mă conving că aşa se face. Hey, dacă-i aprobată de regizor, atunci e legit!

Nu mai rezist, îi iau faţa între palme şi îl trag uşor spre mine. Cred că tot atunci îi arunc şi privirea „Te vreau în mine! Acum!", pentru că ce urmează apoi e ca un foc de artificii când se încheie Zilele Oraşului. Când mă pătrunde mi se pare că văd înălţându-se lasere, lampioane, jocuri de lumini; mă învârte în toate poziţiile posibile, testăm unghiuri care imaginar păreau imposibile, cred că inventăm şi câteva poziţii noi. Sunt fantezii, provocări, mici torturi şi la final explodăm amândoi în acelaşi timp. În cameră e doar fum şi sudoare.

Acum, vezi tu, urmează partea psihic dureroasă pentru mine. După ce termină, la câteva secunde literalmente, îşi adună hainele şi îmi zice sec:

- Te aştept pe canapea la o ţigară.

Ăsta a fost pocnetul din degete care m-a trezit din hipnoză. În momentul ăsta mă găseam într-un pat străin, mi-o trăsesem cu un bărbat până la urmă străin, mă ustura peste tot - trebuie să-ţi mărturisesc că probabil avea strămoşi din altă rasă şi mi-au trebuit câteva zile să îmi revin, nu că m-aş plânge - în fine, mă simţeam de parcă mă lovise tramvaiul.

Cu orgoliul franjurat şi bucile roşii, îmi pun pe mine hainele şi, admirându-mi în oglindă aura de penibil, mintea mea blondă are o revelaţie: trezită din

scena care a fost exact așa cum visam să fie, îmi dau seama că pe partea lui de pat a fost cam aglomerat.

Mă așez lângă el pe canapea și, din nou, îl privesc fumându-și țigara. Suntem amândoi buimăciți, amețiți, dezorientați. Eu - pentru că nu știu cum să interpretez fuga lui decât ca pe o remușcare acută, el - pentru că se uită încontinuu la ceas și la telefon. Urmează o conversație fadă pe care nu aș putea să ți-o reproduc pentru că de-a lungul timpului am depus eforturi colosale să mi-o reprim - este primul pasaj banal care îmi strică regia și așa imperfectă. El continuă să se uite la ceas, eu mă străduiesc să înțeleg unde a dispărut tipul care mi-a prăjit mințile acum câteva minute. Mă ridic și îmi aranjez hainele.

- Trebuie să plec. Și înțeleg că tu trebuia să fii plecat demult.

- Nu, nu e vorba... Știi, trebuie să...

Îi opresc șirul bâlbâielilor cu un sărut scurt și apăsat. Era inutil să inventeze scuze, înțelegerea noastră fusese alta. În timp ce mă conduc singură spre ușă, îmi amintesc o superstiție din „Unsprezece minute": „Când vizitezi pe cineva pentru prima dată, să nu fii tu cel care deschide ușa la plecare, ci cel pe care îl vizitezi. Astfel te vei putea întoarce". Dar cum nu e nici casa lui, nici casa mea, îmi deschid singură ușa și o închid apoi în urma mea. Nu vreau să mă întorc.

De ce venise dacă nu se putuse detașa măcar pentru câteva ore de ea? Adică eu, pentru a mă putea bucura de momentele astea, cu atât mai mult cu cât plănuiserăm întâlnirea punând pe hârtie multe calcule legate de sincronizare, am luat imaginea lui Robert, am pus un cearșaf deasupra și am îndesat-o într-un cufăr al minții. Apoi, ca să mă asigur că nu iese, am dat și două rânduri de lanț peste. Și uite-așa, eu reușisem să trăiesc acest pasaj cu fiecare cuvânt și fiecare semn de punctuație, iar acum, mergând pe jos spre casă căci nu am avut chef să iau din nou taxiul și voiam să mă bag un pic în ședință, nu făceam altceva decât să caut explicații pentru reacția lui. Asta și drumul spre casă. Lucru greu de făcut când nu ești tocmai lucidă după ce ți-a pus unu' creierul în blender și ți-a dat paharul la pachet să îl duci acasă celui care te așteaptă.

*

Viața e făcută din povești urâte și vise frumoase. Sau din vise urâte și povești frumoase. Cu asta se hrănește sufletul. Chiar dacă rămâne cu dinții sterpeziți.

Știi, noi - ăștia care înșelăm - nu suntem chiar niște ființe îngrozitoare. Adică avem și noi suflet, principii, aspirații, sentimente and shit. Militățm cu îndârjire pentru drepturile animalelor, pentru dreptul

minorităților la educație, protestăm împotriva defrișărilor abuzive, împotriva violenței de orice natură. Ceea ce facem în spatele ușilor închise este mai degrabă un contract tacit care nu depășește jurisdicția celor patru pereți și nu diminuează aportul civic pe care îl aducem societății. Nu fac propagandă desfrâului. Sau poate fac, nu știu. Să arunce prima piatră cel care are numai cărți decente în bibliotecă și un history browser impecabil. Cu siguranță nu sunt nici prima, nici ultima și nici măcar singura, lucru care mă supără un pic căci îmi place să mă cred specială. Motivația fiecăruia dintre noi însă este relativă și individuală. Unii o facem pentru un blowjob, alții pentru un boost de moral, unii pentru că suntem nefericiți, alții pentru că ne-am îndrăgostit pur și simplu. Și-apoi sunt eu care am făcut-o pentru că sunt o visătoare. Și pentru că atât m-a dus capul. Dar mai ales pentru că sunt o visătoare.

O să mă opresc aici cu generalizarea, căci nu cunosc motivele reale ale fiecărei povești, așa că o să îți scriu doar despre mine. Dar ca să mă poți cunoaște mai bine, hai să dăm puțin timpul înapoi.

Acum câțiva ani, tatăl meu a murit. A fost un eveniment mult prea trist pentru a-mi dori să-l rememorez întru totul acum și oricum detaliile ar fi irelevante acestei povești. Doar efectul a fost determinant. Furia m-a învins. Durerea m-a învins. Frica m-a învins. M-am închis în mintea mea, în lumea

mea, în tăcerea mea. Mă simțeam fără echilibru, fără pilon de susținere, nu mai râdeam ca odinioară, nu mai gândeam ca odinioară, parcă murise o parte din mine. Întâmplarea asta m-a aruncat într-o stare de amorțeală, un fel de paralizie a minții. Ca atunci când te operezi de apendicită și ți se face rahianestezie. Ești conștient tot timpul de faptul că nu îți mai simți picioarele, te panichezi, te simți neputincios și singurul lucru pe care îl poți face este să aștepți să treacă efectul. Cam asta am făcut eu. Am renunțat la viața mea de dinainte, nici prea distractivă, nici prea plictisitoare, și m-am întors în casa părintească să mă dedic mamei mele rămasă văduvă la o vârstă mult prea nedreaptă. Am avut un dram de noroc și mi-am găsit imediat un job pentru a redeveni activă social și financiar, deși mai degrabă funcționam din inerție.

La câteva luni l-am cunoscut pe Robert, un tip inteligent, cu simțul umorului, cu vorbele la el, foarte plăcut și popular. Îmi amintea foarte mult de tatăl meu, de multe ori nu îmi puteam crede ochilor când vedeam la el gesturi pe care le făcea el, când auzeam glume în stilul caracteristic lui. Eh, hai, nu te scandaliza! Sună incestuos, însă este ceea ce psihologii numesc „căutarea figurii paterne", este nevoia subconștientului de a se simți protejat și adoptă astfel un surogat. În plus, cunoșteam deja acest tip de caracter și știam cum să mă port cu el. Pe lângă toate astea, însă, ceea ce m-a atras cel mai mult la el a fost

faptul că s-a îndrăgostit imediat de mine. Deci avea bun-gust, clar. În perioada aia plângeam mult, vorbeam puţin, nu visam deloc. Încet-încet, datorită lui, am început din nou să zâmbesc, să povestesc, să accept o realitate în afara celei din mintea mea. Era un tip foarte atent şi mă proteja la fiecare pas fără a-mi invada spaţiul personal. Când eram în public, la braţul lui, mă simţeam cea mai invidiată tipă din local, când eram acasă mă simţeam cea mai răsfăţată creatură din univers; îmi ştergea lacrimile când mă trezeam plângând în toiul nopţii, îmi învăţa tabieturile şi mi le respecta, îmi accepta caracterul fără să încerce să mă schimbe...prea mult. Puteam vorbi despre orice, am devenit cei mai buni prieteni, iar sexul era demenţial.

La câtva timp după ce maică-mea a învăţat să accepte absenţa tatălui meu, ne-am mutat într-un apartament pe care Robert îl cumpărase de puţin timp. Nu am făcut mutarea ca pe un pas serios în relaţie, ci doar pentru un confort financiar pentru amândoi, ca doi colegi de cameră. Am aranjat şi mobilat apartamentul cu ideile mele. Îmi amintesc cum la un moment dat l-am întrebat dacă i se pare aşa de bună ideea de a-mi lăsa amprenta în fiecare colţ al casei şi mi-a răspuns în glumă:

- Ai idei interesante. Sunt sigur că cea care se va muta în locul tău, dacă vei pleca vreodată, va fi mulţumită.

Am râs şi am trăit liniştiţi câţiva ani.

Am adoptat stilul de viaţă tipar al drumului spre maturitate. Aveam un job respectabil, un stil de viaţă decent, o relaţie perfectă. Intrasem în rândul lumii, şi o făcusem într-un timp relativ scurt, spre mulţumirea maică-mii care îşi cam pierduse speranţa că mă voi aşeza cu adevărat la casa mea. Taică-meu avea o vorbă: să nu zici hop până nu sari pârleazul. Maică-mea avea un obicei: să nu îl asculte pe taică-meu.

Era început de februarie, câţiva ani mai târziu după ce inerţia mi-a ales drumul în viaţă. Pentru prima dată, treceam printr-o perioadă urâtă în cuplu. Robert îşi încheiase de puţin timp contractul cu o firmă la care era colaborator şi, iarnă fiind, era destul de greu să găsească imediat un nou job, firma la care lucram eu trecea şi ea printr-o fază destul de ciudată, şi uite-aşa începuserăm să ne certăm din te-miri-ce. Zilnic. Recunosc că era prima relaţie cu adevărat serioasă în care puteam arunca o privire în viitor şi mă vedeam tot lângă el. Dar în perioada asta trebuia să mă ridic un pic pe vârfuri. Când am pornit împreună pe acelaşi drum, eu nu am adus la masa negocierilor prea multe. De fapt nu am adus nimic. Nu am ştiut niciodată ce altceva să cer de la viaţă în afară de linişte în suflet şi în casă, iar momentul ăla nu era cu nimic diferit faţă de celelalte. Iau fiecare zi ca atare, analizez - dar nu prea mult - ce voi spune sau ce voi face mai departe, de cele

mai multe ori îmi place să fiu la fel de surprinsă ca cei din jurul meu. Cam asta e și relația mea cu viața. Ne surprindem reciproc. Și, din nou, momentul ăla nu era cu nimic diferit față de celelalte. Adică mare mi-a fost uimirea când, după o ceartă încheiată cu generalizări simpliste și trântit de uși, mi-am amintit de vecinii lângă care am copilărit și pe care îi auzeam mereu certându-se. Puteam lejer să îmi iau un castron cu popcorn și să nu aprind televizorul toată seara. Eu sunt o pacifistă la origini. Consider că orice impas, de orice natură ar fi el, poate fi soluționat cu răbdare multă și tonalitate joasă. Iar în lunile alea, printre altele, îmi era încălcată și această credință. Viața de adult nu mi se mai părea așa distractivă sau interesantă.

Perioada aia a fost ca un test-surpriză pe care ți-l dă viața. Dar care ne-a ajutat să ne cunoaștem mai bine. Nu pot spune ce a descoperit Robert despre mine, însă eu am aflat că nu-i nimic mai greu de suportat decât un bărbat activ care nu își găsește un job mulțumitor într-un timp scurt. Ah, ba da: un bărbat activ, nervos, morocănos, cu tendințe de gelozie gratuită (da, există și aia justificată, dar nu era cazul atunci), în fine, un bărbat care te face să nu ai chef să îl fuți când ajungi seara acasă. Pentru mine, sexul este ceva foarte personal, nu este o rutină, nu este un sport, nu este o obligație, nu este vreun drept dat de primărie odată cu certificatul de căsătorie. Iar când acasă te

aşteaptă cineva cu o falcă-n cer ş-una-n pământ, how many quickies can a girl have?!

Ştii care era lucrul care mă speria cel mai tare, dincolo de certuri, ieşiri aiurea, bot la purtător, sex din joi şi mai apoi? Faptul că nu mai eram prieteni. Nu mai comunicam, nu ne mai distram, nu mai flirtam, nu mai râdeam. Parcă eram deja de vârsta a treia, după ce ieşi la pensie, îţi pleacă şi copiii la casele lor şi tu rămâi să priveşti „Noră pentru mama" sau altceva pe acelaşi tipar educativ. Nu îmi doream să renunţ la noi, deci trebuia să învăţ să îl accept şi în momentele de rău, aşa cum mă bucurase de-a lungul timpului cu cele de bine.

Într-o zi am primit o invitaţie la o conferinţă care continua cu o petrecere. Judecând după cele spuse mai sus, nu aveam niciun chef să particip la eveniment, însă în final am accepat. Până la urmă, deşi nu voiam să recunosc, aveam nevoie de o ieşire, de o seară departe de Robert.

Era o zi geroasă de sfârşit de februarie. Începuse să ningă de puţin timp. La intrarea în local era multă lume bună adunată, care mai de care mai aranjată, mai sofisticată, mai parfumată, oameni pe care îi ştiam deja, dar şi alţii pe care îi vedeam pentru prima dată. Ca de obicei, nu mă încadram foarte bine în peisaj. Pe lângă faptul că, în general, nu mă simt în largul meu în adunări protocolare de genul, şi, de cele mai multe ori, fac act de prezenţă doar să-şi amintească

lumea că mai exist și eu, nici nu reușesc să mă conformez cu specificul unor astfel de evenimente. Mă îmbrac și mă aranjez mult mai bine în viața de zi cu zi, decât atunci când ies în oraș. Zilnic o fac pentru mine. La evenimente mi se pare că toată lumea o face ca pe o demonstrație socială. Iar eu nu am nimic de demonstrat nimănui.

În mintea mea se juca un meci de ping-pong între frământările pe care le aveam din cauza situației de acasă și postura cumpătată pe care trebuia să o afișez conform situației de față. În fine, era frig, ningea și nu-mi doream decât să intru și să mă așez la o masă, eventual lângă un calorifer. Și cum mă grăbeam eu să fac chestia asta, din senin și fără avertisment - story of my life - pantofii mei stiletto s-au gândit să-mi joace o festă. Da, deși era iarnă, nu puteam să merg la petrecere în cizme, doar nu-s eschimos! Cum mergeam eu ca o divă plină de aere, mi-a alunecat tocul pe mâzga adusă de afară și era cât pe-aci să mă lipesc ca un poster de 1,60 ș-un pic pe gresia umedă și murdară. Știi toate gândurile alea penibile care îți trec prin cap când aluneci în baie și în câteva secunde îți vezi și epitaful cu poza ta în curu' gol? Multiplică-le cu 80, căci cam atâtea priviri erau în restaurant. Hai să zicem 60, că poate unii mai intraseră pe Facebook. De nicăieri, în ultima clipă, m-am trezit salvată de la aterizare printr-o prinsoare zdravănă de cot. M-am oprit din mersul bețivului cocoțat pe tocuri, mi-am

readus picioarele pe aceeaşi traiectorie şi m-am uitat încruntată la cel care mă strânsese de braţ atât de tare încât a doua zi aveam ditai vânătaia. El, la rândul lui, îmi arunca privirea „Mamă, cât eşti de bleagă!". În jurul meu puteam auzi râsete, pufăituri şi alte reacţii pe măsura penibilului situaţiei dar pe care le-am tratat ca zgomote de fundal. Şi brusc au început să îmi tremure picioarele, să mă inunde valuri de caldură, să văd ca prin ceaţă - mă holbam la el aşa cum se holbează un întârziat mintal la un grafic de transport aerian. Cineva a intervenit şi ne-a făcut cunoştinţă. Mi-a revenit sângele din picioare în creier şi mi se părea că de-abia atunci înţelegeam despre ce era vorba în viaţă. Nu mă înţelege greşit, nu era vreun Captain America sau ceva ce s-ar încadra în şablonul Făt-Frumos, dar aura lui m-a copleşit. A fost de-ajuns o singură privire care să trezească în mine o explozie de energii cum nu mai simţisem vreodată.

- E prima dată când porţi tocuri? m-a întrebat el râzând.

- E prima dată când eşti aşa simpatic? i-am răspuns eu cu o grimasă de copil prost-crescut, în timp ce un ospătar mă invita să mă conducă spre masa la care erau colegele mele. Inutil să-ţi spun că şi ăsta mă ţinea de cot, ca nu cumva să mor pe-acolo şi să se trezească cu OPC-ul peste ei.

- Cu plăcere, mi-a şoptit şi a plecat zâmbind.

Mă simțeam de tot râsul, deși ar fi trebuit să mă obișnuiesc până la vârsta asta. Nu îmi sunt străine astfel de situații, zici că am două picioare stângi.

Ce să-ți spun mai mult decât că tot restul serii mi-am pus la bătaie aptitudinile de stalker: îl căutam furiș cu privirea prin sală fiind atentă să nu mă surprindă, când trecea întâmplător pe lângă masa noastră inițiam câte o discuție banală cu vreuna dintre fete pe care o ignoram complet după ce trecea pericolul, când s-a apropiat de noi să o salute pe una dintre colegele mele care-i era amică, mi-am găsit imediat drum spre toaletă. Pe lângă faptul că mă simțeam încă penibil după intrarea fabuloasă pe care mi-o făcusem, din nu-știu-ce motiv nu puteam sta fizic în preajma lui. Simțeam față de el o atracție pe care îmi era greu să mi-o explic, eram conștientă că situația îmi scăpa de sub control de câte ori se apropia de mine, dar nu reușeam să înțeleg de ce. Din nou - story of my life.

Și uite-așa te-am plimbat puțin prin amintirile mele ca să încerci măcar să înțelegi de ce ți-am zis că am făcut-o pentru că sunt o visătoare. În seara aia, în localul ăla, de nicăieri, mi s-a administrat o mică doză de adrenalină care m-a trezit din amorțeala ce mă copleșise de atâta timp. Bine, scena cu penibila împiedicare nu cred că a fost scrisă în stele, îmi asum drepturile de autor acolo - mai intervin și eu, din când

în când, în planul suprem. Dar, sumarizând, atunci m-am trezit din nou la viață, mi-am restartat creierul și mi-am resuscitat inima. Și m-am...panicat pe mine de frică! Nu îmi puteam explica ce se întâmpla cu mine. Voiam doar să plec acasă și să uit că îl întâlnisem.

Așa am încercat să fac și după întâlnirea asta.

*

Porțiile pe care ți le servește viața sunt ca o prăjitură cu ciocolată și o lămâie stoarsă în nas la același desert. Ca atunci când aștepți un bonus frumușel pentru că ai câștigat nu-știu-ce concurs la job și în aceeași lună vine regularizarea la curent.

Alături de el avusesem parte de cea mai tare experiență din viața mea și, în același timp, nu mă simțisem nicicând mai penibil. Tipul ăsta îmi dăduse aripi, mă lăsase să zbor ca o rândunică și apoi mă strivise ca pe un gândac de bucătărie. Dacă nu i-aș fi datorat trezirea mea la viață după atâția ani și dacă nu m-aș fi simțit în continuare intrigată de el, l-aș fi înjurat în gând de maică-sa și mi-aș fi văzut de treabă. Dar nu reușeam să fac asta. Dacă mama lui era o femeie nemaipomenită?!

Am ajuns acasă odată cu lăsarea serii. Mi-am pus un pahar cu vin, mi-am aprins prima țigară din viața mea de adult și m-am așezat pe canapea

încercând să mă gândesc și să nu mă gândesc la ce se întâmplase.

Am început să retrăiesc întreaga scenă, străduindu-mă să trec peste sentimentul de penibil care era mai recent decât cel de extaz. Totul fusese atât de intens, atât de natural, atât de real. Îl simțisem prezent în fiecare atingere, în fiecare sărut, în fiecare balans. Căutam să înțeleg de ce m-a lăsat acolo, în curu' gol, vulnerabilă și răvășită pe o lenjerie străină amândurora. Nu sunt nici eu genul postludiu îmbrățișat și declarații șoptite printre bobițe de sudoare, însă nici genul wam-bam-thank-you-ma'am nu se pliază pe finalul meu fericit.

Analizam în detaliu tot ce se întâmplase, lucru destul de ciudat când îți vin în minte scene cu tine tăvălită în toate pozițiile în plină zi. Adică ți se trezesc și întrebări de genul: „oare mi-a văzut celulita de pe cur" sau „ce și-o fi zis în gând când a văzut că am țâțele mici" sau „dacă nu i-a plăcut că eram epilată complet și poate el avea preferințe gen cerculeț, triunghi sau inimioară", gânduri probabil inerente unei atare experiențe, dar asta nu le făcea mai puțin stânjenitoare pentru mine când le disecam la rece. Sigur, aș fi preferat și eu să se întâmple totul pe înserat, ar fi fost mai relaxant, însă dacă atunci a fost să fie momentul nostru, cine eram eu să mă împotrivesc? Și nu, n-am țâțele mici. Așa mă lamentez eu când mă apucă frustrarea dintr-un motiv sau altul. În realitate

sunt micuțe, rotunde, ferme, with everything pointing up. Încă.

Am început apoi să mă îndoiesc de mine, cum poate nu fusesem eu la înălțimea așteptărilor, poate nu eram așa de bună la pat pe cât mă credeam, dar și gândul ăsta era la fel de rușinos. Adică dacă ai țâțele mici, nu e vina ta că, deh, e moștenire genetică. La fel și dacă ești urâtă. Dar ca să le ai pe astea și să ți se înfiripe în minte ideea că poate în realitate te fuți ca o saltea pe antidepresive, ăsta e motiv de rușine supremă. Înseamnă că nu ți-ai dat câtuși de puțin interesul să compensezi cumva prin talent lipsurile estetice. Ca atunci când îți apare un coș în frunte și nu te deranjezi să aplici o tonă de fond de ten înainte să pleci la întâlnire. Pe bune, dacă voia să vadă un unicorn, își descărca de pe torrent „Cronicile din Narnia", nu te suna pe tine!

Încercam să găsesc prin arhivă alte dăți în care să mă fi simțit neapreciată în ale amorului. Dar aproape toți bărbații cu care am fost - nu mulți, ce-i drept - s-au transformat mai devreme sau mai târziu într-un fel de stalkeri. De pildă, îmi venea în minte tipul cu care, în urmă cu mulți ani, avusesem o aventură de-o noapte, singura vreodată de altfel. Tipul era artist și avea concert într-un orășel în care locuiam eu la vremea aia. Aveam o prietenă comună care a insistat să mergem să îl ascultăm și m-a rugat apoi să trecem backstage să îl salute. Câteva ore și câteva

shot-uri mai târziu ne găseam amândoi sub cearșaf uitându-ne în tavan. La câteva zile după, m-a căutat sperând că vom repeta experiența. L-am sfătuit să sune un prieten care să-i explice ce înseamnă one night stand și i-am râs în nas. Nu l-am mai văzut vreodată.

Probabil pare că uneori mă comport ca o răutăcioasă asocială lipsită de modestie, dar nu e chiar așa. Pentru mine relațiile sociale sunt foarte simplu de descris: dacă îmi ești coleg sau cunoștință, nu știi cu adevărat nimic despre mine - eu vorbesc mult, dar nu spun de fapt nimic. Dacă-mi ești prieten, pleci de la o întâlnire cu mine stabilind-o pe următoarea. Șansele să-mi fii prieten sunt însă foarte mici. Mă înconjor doar de oameni de la care am realmente ce învăța, oameni care îmi zdruncină teorii și mă fac să reanalizez noțiuni pe care poate le-am adoptat ca adevăruri universale fără să le privesc și din alte unghiuri, oameni care aleg să îmi spună ceea ce cred ei cu adevărat și nu ceea ce mi-aș dori eu să aud. Consider că doar așa poți crește. Iar dacă ești tipul care-mi schimbă ecosistemul și te las să-mi fuți creierul, iar tu mă lași în curu' gol și cu mintea plină de întrebări, îmi încolțește ideea ca data viitoare să-ți fac o clismă cu bormașina! Acum că mă aud gândind, poate chiar așa sunt.

Mi-am stins țigara și m-am dus să fac un duș. Trebuia să îl dau jos de pe mine, la propriu și la figurat. Ce păcat că trupul are un singur strat de piele.

*

Poți să câștigi și poți să pierzi în aceeași zi. Contează cum îți faci tu bilanțul la sfârșitul zilei. Cu gândul ăsta mă trezisem dimineața de după și îl tot repetam în timp ce mă pregăteam să plec la job. Nesperat, reușisem să dorm. Robert era plecat la o conferință, așa că am avut tot patul și tot gândul doar pentru mine. Ceea ce se întâmplase ieri îmi părea din alt film, ca și cum nu trăisem eu întreaga scenă. Când îmi veneau în minte flashback-uri ce mă făceau să retrăiesc senzații rușinoase, îmi scuturam haotic capul ca și când mi-ar fi intrat o gânganie în ureche și reveneam la rutina mecanică de dimineață. Îmi reușea cu greu, căci ceva se schimbase totuși.

Concret vorbind, îl înșelasem pe Robert. Punct. Dacă aș fi trăit în Evul Mediu, m-ar fi închis într-o mănăstire după ce mi-ar fi aplicat pedepse umilitoare cum ar fi ras în cap sau biciuire. Dacă aș fi trăit într-un stat islamic, m-ar fi ucis cu pietre în piața centrală în văzul tuturor. Dar, cum trăiesc în secolul XXI și oficial sunt o ortodoxă discretă, pedeapsa mea urma să fie înfruntarea propriei conștiințe și gândul că, atunci când se va face calculul divin, mă vor trimite unde e mai cald. Oricum nu puteam merge în locul cu verdeață. Acolo nu se fumează.

Dar hai să transformăm punctul în virgulă, căci eu sunt o visătoare. În fond, trăisem o experiență care

nu rănise pe nimeni din afară, îmi creasem o amintire doar pentru mine, îmi acordasem șansa de a descoperi în detaliu un om interesant care a știut cum să se strecoare în mintea mea. Mi-am acceptat trăirile în loc să mi le reprim, mi-am conturat fanteziile în loc să îmi petrec serile așteptând să adoarmă cel de lângă mine ca să mă pot satisface gândindu-mă la altcineva și, concluzionând simplist, mi-am satisfăcut o curiozitate ce nu mi-ar fi dat pace niciodată. Incredibil câte idei îmi treceau prin minte în vreme ce-mi aplicam rimelul!

Era o nouă zi frumoasă de aprilie. Aveam nevoie de soare, de lumină, de căldură. Aveam nevoie să nu mă mai aud gândind. Deși am înțeles încă de când m-am trezit că totul va fi altfel, mă încăpățânam ca totul să rămână la fel. Există experiențe care te transpun într-o altă dimensiune, iar asta face ca rutina zilnică la care revii să devină apoi un fel de temniță a minții. Cum se întâmplă după un film sau o carte bună. Cu toate astea, am mers la firmă și m-am cufundat în rapoarte, în statistici, în orice pica pe birou. Măcar de-ar fi fost suficient!

În orgoliu, mă simțeam folosită, deși totul se întâmplase cu acordul meu and no strings attached, evident, căci ale noastre erau legate deja în alte noduri. În naivitatea mea, așteptam un semn din partea lui - un bip, un sms, o fluctuație de semnal, orice. Și am tot așteptat.

Așa așteptasem și după seara în care l-am întâlnit prima oară. Am simțit atunci că a existat o conexiune între noi și mă întrebam dacă a simțit-o și el. Acum, na, nu mă gândeam că o să vină pe un cal alb, să mă răpească, să mă ducă în împărăția lui și să mâncăm pufuleți până la adânci bătrâneți, însă nici nu-mi închipuiam cum voi afla de pe Facebook că a cerut-o în căsătorie pe iubita lui. But shit happens all the time, așa că mi-am umblat pe cale.

Până într-o zi friguroasă de iarnă, câțiva ani mai târziu.

Deși nu ne mai văzuserăm deloc în cei trei ani, deveniserăm oarecum amici. Îi ceruse Elisei numărul meu de telefon, iar ea, în ideea că niciodată nu poți avea prea mulți prieteni, i-l dăduse fără rezerve. Așadar, ne mai trimiteam câte un sms cu diverse ocazii sociale, ne mai sunam pentru câte o urare protocolară, ne mai intersectam telefonic pentru vreun schimb de amabilități și vreo o glumă nevinovată. Însă în ultimele luni, din nu-știu-ce motiv, am început să comunicăm din ce în ce mai des. Nu am avut nevoie de mult timp să înțeleg că avea un caracter interesant și o minte murdară, combinație dezarmantă pentru mine. Petreceam ore în șir de tatonare prin mesaje, de jocuri cu substrat, de antrenare a minții, de masturbare intelectuală.

Cam în același spirit am stabilit și prima întâlnire. A fost ceva convențional, cum probabil face toată lumea.

- Hey! i-am scris eu într-o dimineață.

- Hey!

- Cum mai merge treaba la Onvix?

- Merge destul de bine. Suntem în tratative pentru o nouă colaborare cu o companie pe care o urmărim de ceva timp.

- Și? Cum decurg negocierile?

- Întâmpinăm o doză de reticență pe care încercăm să o înlăturăm prin clauze auxiliare.

- Reticența la o nouă colaborare e firească, în special când compania este mulțumită de contractele aflate actualmente în desfășurare și este precaută la noi expuneri. În plus, nu dorește să aducă prejudicii nici colaboratorilor deja implicați, nici celor potențiali.

- Noul contract nu anuleaza prevederile contractelor aflate deja în desfășurare, ci aduce un plus de elan și o nouă perspectivă. Cum te poți dezvolta dacă nu explorezi noi oportunități? Propunere: stabilirea unei întâlniri, în cel mai scurt timp, pentru discutarea detaliilor care ar fi esențiale finalizării acestei colaborări.

- Contrapropunere: continuarea negocierilor pe aceeași cale pentru o perioadă necesară analizării cu calm a situației și pentru punerea în balanță a elementelor pro și contra.

- Putem acorda răgazul solicitat însă, fără rea-credință, compania se vede obligată să sublinieze că, pentru a beneficia de această ofertă, aveți la dispoziție o perioadă scurtă pentru a reflecta.

- Oferta dumneavoastră a fost înregistrată și va fi supusă unei analize amănunțite. Vom reveni cu un răspuns în cel mai scurt timp.

Răspunsul este deja istorie.

Avea un stil aparte de a se exprima, o combinație intrigantă între pretențios și familiar, între metaforic și explicit, între cult și limbaj de cartier. Putea vorbi minute în șir despre nimicuri fără să banalizeze conversația, știa cum să mă pună în încurcătură și cum să-mi întoarcă o replică, îi plăcea să se joace cu mintea mea. Iar mie îmi plăcea să iau parte la jocul ăsta. Cu timpul, ne creaserăm un limbaj numai al nostru ce depășea limbajul comun, un joc de cuvinte pe care îl stârneam doar noi doi și care însemna ceva doar pentru noi doi. Cu el am învățat comunicarea metalingvistică. Ah, și știa unde să pună cratima. Asta numesc eu panty dropping skills!

Jocurile cu el erau pentru mine hrană pentru creier. Devenisem dependentă și nu îmi păsa că riscam să ajung în pragul obezității mentale. Voiam din ce în ce mai mult, iar el îmi dădea cu porția de cele mai multe ori. Eram conștientă, dar nu îmi păsa. Nu știam unde va duce jocul ăsta, dar nici de asta nu îmi păsa atunci.

După cum vezi, intrase de puțin timp în viața mea - și nu numai - așa că nu e ca și cum n-aș fi știut cum să trăiesc fără el acum sau de acum încolo. Dar nu știam cum să încep să trăiesc cu mine cea nouă. Căci experiența asta îmi schimbase percepția despre mine, despre relația mea, despre cum va fi viața mea pe termen scurt. De ce pe termen scurt? Pentru că cea mai mare greșeală pe care o facem de obicei este să ne gândim la viitor când prezentul însuși este incert.

Cel mai greu moment a fost când l-am revăzut pe Robert la întoarcerea acasă. Deși dintr-o dată totul era altfel în mintea mea, trebuia ca totul să rămână la fel în relația mea. Comportamentul meu față de Robert avea să rămână același, căci nu se schimbaseră sentimentele pe care i le purtam. Nu am făcut ceea ce am făcut pentru că îl iubeam mai puțin sau pentru că îmi greșise cu ceva de neiertat. S-a întâmplat pur și simplu ca tipul ăsta să îmi intre în minte, iar ăsta a fost cel mai grav lucru pe care mi l-a putut face. Da, mai grav și decât faptul că m-a futut! M-a făcut să îmi doresc să îl cunosc și mai mult, să îl descopăr în detaliu ca să înțeleg ansamblul, să îi dau o parte din mintea mea și câteva ore din trupul meu.

Seara, îmi treceau prin minte zeci de gânduri în timp ce îl priveam pe Robert dormind. Cu mâna sprijinită pe pieptul lui, îmi priveam inelarul și simțeam cum mă strânge verigheta. Între regretul că îi trădasem încrederea, neliniștea de a-l pierde dacă ar

afla vreodată și teama de a-l fi dezamăgit, tumultul pe care îl resimțeam devenea greu de purtat. La fel ca verigheta.

După întâlnirea de la apartament nu ne-am mai văzut deloc, însă am vorbit de câteva ori la telefon. Același stil degajat, nimic concret, însă tot intrigant. Am evitat amândoi să discutăm reacția lui ciudată de la final. Poate lui nici măcar nu i se păruse așa, poate am exagerat-o eu sub impulsul momentului. Totul fusese un fel de aventură de-o după-amiază și nimic mai mult.

Cu toate astea, săptămânile care au urmat au adus pentru mine mari frământări, multe introspecții și mulți nervi. Simțindu-mă ignorată, îmi cream pseudo-frustrări azi pe care mi le demontam singură mâine. Pe rând, aveam momente de puștoaică fandosită cu țâțe mari gen „eu sunt cea mai tare din parcare și folosesc și DEX-ul, deci e un măgar dacă nu își dă seama cât de interesantă sunt", după care îmi aminteam că eu am țâțele mici, deci nu merge. Aveam momente de monstru la ciclu în care îmi venea să îi dau foc la casă după ce spărgeam conducta de apă din zonă, dar apoi îmi aminteam că nu știu unde stă. Și mai aveam și momente de menopauzistă în care mă simțeam sedusă și abandonată și trăgeam câte un episod de plâns mai ceva ca în telenovele. Astea erau cele mai dese și cele pe care le uram cel mai mult, căci astea mă dureau cel

mai tare. Nu plângeam din regret, nu plângeam din remușcare, nu plângeam din auto-compătimire. Plângeam pentru că nu înțelegeam de ce. De ce apăruse în viața mea când totul era liniștit, când totul era normal, când pentru prima dată făcusem totul ca la carte. Iar acum, din cauza lui, totul devenea un scenariu, iar eu jucam un rol. Sau poate, pentru prima dată, era tocmai invers.

Când am hotărât să îi accept invitația în acea după-amiază, am luat decizia sub impulsul momentului și recunosc că n-am luat-o cu mintea. Nici măcar cu sufletul. Dacă aș fi misandră, aș spune că bărbatul din mine a câștigat atunci. Căci, nu-i așa, bărbații sunt cei care gândesc cu părțile sudice mai mult decât femeile. Nu-i așa. Este un mit fals. Bărbații recunosc mai mult decât femeile, adevărat. Bărbații sunt mai neglijenți decât femeile, din nou, adevărat. Bărbații nu reușesc să-și controleze trăirile paralele la fel de bine ca femeile, și mai adevărat. Dar, până la urmă, cu cine înșeală bărbații? Cu alte femei. Și invers. Că unul o face conștient, că celălalt e prins prin învăluire, că amândoi fac un pact, astea sunt ramificații particulare. Nu-s sociolog, ci doar părerolog, așa că nici nu o să încerc o statistică ce oricum nu ar face dreptate bărbaților prin sublinierea uneia dintre sintagmele de mai sus. Cert este că se poate întâmpla. Știi cât timp am militat eu împotriva „gamiei" care

avea orice alt prefix în afară de „mono"? Până l-am întâlnit pe el. Și încă vreo două zile după.

Să zicem că, în cazul meu, curiozitatea a făcut jocurile și nu m-am gândit prea mult la consecințe. Instinctul primar a fost să îl descopăr pe tipul ăsta care avea mintea la fel de complexă, la fel de sprintenă, la fel de murdară ca a mea. Instinctul secundar a fost să fiu precaută, să mă asigur că totul se va desfășura discret și nu voi face rău nimănui. Însă nicicând nu am luat în calcul greutatea secretului și cât de istovitor va fi să îl port cu mine zi de zi. Căci creierul îmi este cel mai mare sabotor. Nu înțeleg de ce nu a depozitat toate amintirile astea în sertarul pe care eu îl numesc „Triunghiul Bermudelor", la un loc cu bătălia de la Rovine, capitala Algeriei, diviziunea nucleului în mitoză sau teorema bisectoarei. Și p'astea le-am trăit intens la vremea lor, dar nu mai găsești nici urmă de ele pe-acolo! Pentru o perioadă, aș fi stocat în sertarul ăla ceea ce îți povestesc acum. Cel puțin până aș fi reușit să nu mă simt străină de mine uneori.

Acasă totul era pe un făgaș nou, căci nu îl mai pot numi normal, deși activitățile erau aceleași de odinioară - dese cine cu prietenii, filme în doi, calcule legate de utilități, sex și mai demențial. Pentru a combate aritmetica bizară, îmi creasem o regulă de bază pentru zilele ce vor urma: când trec pragul casei mele să îl trec singură. Cei doi bărbați din viața mea nu aveau să se întâlnească simultan în mintea mea.

Nu știu dacă dintr-un sentiment de vinovăție sau dintr-o pendulare a hormonilor, dar devenisem și mai permisivă cu Robert. Nu mă mai deranjau atât de tare ieșirile lui la nervi, de multe ori nu mai aduceam contraargumente unor discuții pe care le-aș fi putut schimba în favoarea mea, îi acceptam toate capriciile. Iar în pat devenisem și mai creativă, parcă dădeam frâu liber unor fantezii ce stătuseră blocate atâta timp sub parola unui fals conservatorism.

Și asta pentru că experiența pe care o trăisem alături de el a fost ca un upgrade la soft. De fapt, impropriu spus. În realitate mi-am instalat cu totul alt soft sub licența lui și, ajungând să mă îndoiesc de atâtea lucruri pe care le adoptasem ca default, nu știam cum să mă descurc acum cu noua interfață și cu toate mesajele de eroare care îmi apăreau în fereastră. De-asta urăsc versiunile beta.

*

O dramă paradoxală,
Un paradox dramatic,
Monolog ce ucide
Actorul singuratic.

Cortina cade,
Răsună un râs greu,
E doar un spectator nebun -
Sunt doar eu.

Mă enervează foarte tare când dramele mele nu sunt luate în serios. Și nu atât de oameni, cât de timp, de natură, de univers. Mi-am căutat dintotdeauna răspunsurile în ploaie, în vânt, în foșnetul unui copac, în perdeaua de stele, și de multe ori mi-a fost ușor să le găsesc. Asta când eu însămi înțelegeam întrebările. Pentru că și universul are puteri telepatice până la un punct. Nu de puține ori m-am trezit într-un dialog al surzilor în care răsuna repetitiv: „Mai întreabă-mă o dată. Mai întreabă-mă o dată." Cu oamenii a fost ceva mai simplu căci, deși m-au înțeles întotdeauna cu greu, m-au acceptat ușor, și cred că asta mi-am dorit mereu mai mult decât a fi iubită sau înțeleasă. Să fiu acceptată.

A fost o tranziție primăvară-vară liniștită. În afară de frământările interioare destul de evervante, nu s-au petrecut în viața mea multe lucruri noi. Între sărbători cu familia, ieșiri cu prietenii și primul concediu în Grecia - de care m-am îndrăgostit pur și simplu - zilele au zburat fără prea mult zgomot. Însă în mintea mea timpul încremenise în acea zi de aprilie.

La job, îmi duceam la bun sfârșit sarcinile cu plăcere căci aveam un job pe care îl adoram. Eram înconjurată de oameni plăcuți cu care socializam zilnic, oameni pe care îi cunoșteam de mulți ani și care îmi deveniseră ca o a doua familie. Acasă mă regăseam de multe ori seara în pat lângă Robert întrebându-mă ce naiba mai caut lângă el după ce am făcut ce am făcut. Tautologie stupidă pe care o spulberam cu un final fericit și mergeam mai departe. În plus, se întâmplase doar o dată, trecuse ceva timp de atunci, parcă nu mai părea așa grav. Mă gândeam că poate deja s-a și prescris. Asta nu însemna că îl uitasem. Am continuat să ne auzim ca doi buni prieteni. Relaxant, fără încărcătură, fără un to be continued care să facă lucrurile ciudate. Asta din partea lui. Eu, în schimb, în rarele zile în care ne mai auzeam, eram ca un Hopa Mitică, iar în zilele în care nu știam nimic despre el, mă simțeam ca cineva care suferă de oniomanie și nu este lăsat să intre în mall. Mă întrebam cu naivitate dacă se gândește la mine, dacă îi lipsesc discuțiile noastre din

trecut, dacă şi pe el l-a schimbat experienţa noastră, dacă îl voi revedea vreodată. Ştii tu, chick shit.

Dar hai să ieşim un pic din sfera asta serioasă şi să-ţi povestesc acum momentul meu penibil de amantă disperată. Nu cred că este calificativul cel mai potrivit, însă de dragul naraţiunii o să mi-l însuşesc. La „disperată" mă refer.

Aşadar, se apropia ziua lui de naştere. Şi, evident, mi s-a părut normal să îi fac un cadou. Eram totuşi amici. Cum o partidă de sex drept cadou mi se pare că banalizează ambele evenimente, m-am gândit să îi fac o surpriză altfel. Şi-atunci mi-a venit ideea: când esti un pic stalker, ai Facebook şi vrei să impresionezi un tip, afli care este echipa de fotbal preferată, categoric. You win the jackpot dacă omul mai este şi fanatic, vezi cazul de faţă.

Bineînţeles că nu putea fi suporter FC Botoşani ca să îmi facă şi mie viaţa mai uşoară şi să îi ajutăm un pic şi pe oamenii ăia, aşa că a trebuit să îmi întind antenele şi să accesez magazinul online al unei echipe care a câştigat de şapte ori UEFA Champions League. Dacă eşti microbist, ştii despre cine e vorba, dacă nu, caută pe Google cum am făcut şi eu.

Am ales câteva obiecte care mi s-au părut oportune şi m-am entuziasmat ca o adolescentă căreia i-a venit ciclul deşi uitase să ia pilula. În ziua mult aşteptată, i-am trimis un scurt mesaj şi nimic. A doua

zi am mai încercat o dată și alt nimic. A treia zi am primit cel mai sec sms ever: „Te caut eu." Îți dai seama că primul instinct a fost să tăvălesc în balegă de vacă lucrurile pe care i le luasem. Dar locuiesc în oraș. Mi-am mai făcut eu câteva scenarii legate de cadoul lui după care am renunțat la toate torturile - lucrurile n-aveau nicio vină totuși și mai dădusem și o groază de bani pe ele. Așa că m-am hotărât să duc cutia la tomberon să o găsească vreun puradel care să se dea șmecher pe mahala. „Mâine!", mi-am zis. Numai că acest mâine nu a mai venit. Ba a plouat și mă gândeam cum țin și umbrela și cutia, ba mi-am pus pantofii roșii și nu se asortau cu cutia, ba am plecat de câteva ori și am uitat cutia. În fine, după vreo câteva zile era tot la mine și nu știam încă ce să fac cu ea.

- Vreau să te văd, îmi scrie într-o dimineață.

- Poți trece la birou, i-am zis, dar am doar cinci minute la dispoziție.

- Suficient.

A ajuns în scurt timp. Ne aflam față în față și îl priveam ca Pacquiao pe Mayweather. A încercat să îmi explice absența lui evocând câteva probleme pe care le avea acasă, dar nu l-am lăsat să aprofundeze. În momentul ăla nu mă interesa să devin prietena lui cea mai bună, ba chiar mă și vedeam dându-i o directă de dreapta căci nu voiam să mă încarce cu problemele lui banale și să ii dau foc la pelerina de supererou. I-am înmânat cutia, i-am strâns mâna protocolar și am dat

să plec. M-a prins de cot și mă întreba cu uimire continuă ce este înăuntru. I-am spus să o deschidă după ce iese din parcare ca să nu fie acuzat de atac terorist și să mă sune apoi.

Sincer, nu am primt niciun feedback legat de impactul pe care gestul meu l-a avut asupra lui. Am dedus, în lipsă de alte reacții, că a avut un mini-stroke și de-asta nu a dat niciun semn. Oricum ar fi fost imposibil pentru o femeie să descrie bucuria unui bărbat când vine vorba de fotbal, așa că nu ai pierdut nimic. Dar dacă surpriza ar fi fost până la urmă una atât de plăcută, de ce am rămas eu cu un gust amar?

Am luat o bomboană mentolată și mi-am propus să îmi suprim manifestările de femeie cu comportament primitiv. Nu era al meu și nu aveam dreptul să mă comport ca și când ar fi fost. În plus, ne lega doar o partidă de sex, și aia cu o încheiere nereușită pentru mine, așa că nu era cazul să mă comport ca o disperată întoarsă acasă de la prima întâlnire bocind că nu a fost cerută de nevastă. Nu am reacționat nicicând într-o manieră nepotrivită în prezența lui și viceversa, însă începuse să devină o obsesie, iar eu în obsesii escaladez ușor.

În astfel de momente simțeam nevoia să vorbesc cu cineva și prima persoană care îmi venea în minte era maică-mea, însă, pe lângă faptul că nu m-ar fi înțeles, o iubeam prea mult ca să îi provoc un infarct. Ea e tipul de femeie pentru care imaginea este pe

primul plan, sfaturile de conduită pe care mi le-a dat încă de când eram doar o copilă inocentă fiind de genul: mereu să zâmbesc chiar dacă îmi vine să-ți trag un pumn în nas, să vorbesc cuviincios chiar dacă îmi vine să te înjur de tot neamul, să adopt o poză decentă chiar dacă îmi vine să-mi pun poalele-n cap ca pe mahala. Și clasicele: să-mi iubesc și să-mi respect bărbatul, ea fiind femeia unui singur bărbat. În plus, în casa noastră, sexul a fost întotdeauna un subiect tabu. Probabil pe mine m-au făcut prin fotosinteză. Sau într-un borcan, cine știe.

Dar ca să înțelegi mai bine de ce maică-mea era așa preocupată de imaginea mea în societate, va trebui să mai facem o scurtă - și nu neapărat foarte decentă - incursiune în trecut.

Înainte de toate, trebuie să-ți spun că eu sunt copil născut la oraș și apoi relocat la bunici la țară după vreo șase luni. Până la un an. Atât a rezistat taică-meu fără mine. În fine, știi cum în peisajul ăsta, ortodocși fiind, vin babele-ursitoare și-ți descântă când plângi de parcă ești posedat de satana, cum încearcă ele prin magie rurală să te potolească cu tot felul de trucuri și înșiră tot felul de cuvinte, iar tu ar trebui să taci când îl vei auzi pe cel care va fi laitmotivul existenței tale? Eh, eu am tăcut atunci când mi-au ursit că o să devin curvă. Îți dai seama că nu am amintiri de la vârsta aia, dar așa mi-a povestit maică-mea cu lacrimi în ochi în timp ce îmi reproșa că am făcut-o de

râs încă de când aveam cam șapte luni. Adică au venit babele acolo și au încercat să mă încânte cu tot felul de statuturi sociale care mai de care mai onorabile gen doctor, avocat, contabil, inginer, și eu nimic. Și apoi, ca ultimă opțiune, au zis curvă! Iar eu, cu ochii aproape ieșiți din orbită și aproape vânătă de atâta urlat, în clipa aia am tăcut. Acum, na, nu știu dacă m-a intrigat fonetica sau disprețul cu care au rostit cuvântul. Nu e ca și cum la vârsta aia știam exact ce presuspune fiecare dintre expunerile de mai sus și mi-am ales-o eu cu bună știință pe asta. În plus, nu mi-am ales ca meserie, joburile pe care le-am avut până acum fiind mereu decente, ci mai târziu am aflat că este un calificativ social care mi s-ar atribui de către lupii moraliști în urma unor decizii pe care le-am luat de-a lungul timpului. Până la urmă, sincer, nici nu știu care este numărul de parteneri impus până te încadrezi în tipar. Poate nici nu sunt pe-aproape. Sună aiurea, știu. Dar hai să-ți zic ceva: dacă mă nășteam prin 1700 la curtea regelui Ludovic al XV-lea și îmi ziceau curtezană, nu ți se mai părea așa scandalos, ba chiar ziceai că-i romantic, în sensul literar al cuvântului. A naiba semantică!

În concluzie, oricât de poetic aș fi încercat eu să îi descriu maică-mii ceea ce trăiam, mi-o închipuiam doar rememorând scena de mai sus și ținându-se de brațul stâng.

*

Au început să cadă primele frunze ruginii. Soarele se pitula tot mai des după norii răzleți ca amintirile mele, oamenii se pitulau tot mai mult sub umbrelele tăcute ca și gândurile mele. Dacă priceperea mea scriitoricească nu ți-a transmis ideea, venise toamna.

Demarasem din vară operațiunea „Scoate-ți-l dracu' din minte și vezi-ți de treabă!" și îmi ieșea de minune. În genere, aveam o stare de spirit bună. De câte ori mă gândeam la el, simțeam cum îmi curge prin vene seva maturității și logica acceptării propriilor decizii. Rememoram unele scene din trecut și nu puteam concluziona decât: „Lega-ți-ai șireturile la o paradă gay exact când rânjesc în spatele tău trei negri mititei!" sau „Veni-ți-ar să strănuți în parc pe o alee exact înainte să-nghiți pastila de diaree!" Deci eram pe drumul cel bun. La job nu mai socializam mult. Nu mai aveam energie să mă prefac că îmi pasă al cui copil a avut colici cu o noapte în urmă, al cui soț a ajuns acasă cu chef de ceartă, a cui mașină de spălat s-a stricat. Mă cufundam în ceea ce aveam de făcut.

„Dă-i timpului timp", îmi repetam încontinuu. Așteptam să treacă valul și odată cu el să meargă în larg tot nisipul amintirilor mele și să se risipească toate ecourile pe care cuvintele lui le lăsaseră în mintea mea.

Dacă nu ți-am spus până acum, lucrez în vânzări. Sunt coordonator departament. Clar nu sunt unul dintre oamenii care au știut de când s-au născut că asta vor să facă. Sincer, cred că fac parte din categoria celor care au studiat pentru o meserie care nu este căutată și, printr-un concurs de împrejurări, au ajuns să lucreze în câmpul ăsta. Îmi fac treaba foarte bine, am învățat foarte repede circuitul produsului în natură, sunt apreciată și bine plătită pentru rezultatele pe care le am. Nu asta voiam să subliniez, dar dacă tot am găsit prilejul, de ce să nu mă laud un pic? Ideea este că, prin prisma meseriei, am deprins metamorfoza, manipularea, minciuna. Nu, nu sunt condiții de bază. Nu, nu te obligă nimeni. Nu, nu e o regulă generală. Și da, îmi place ceea ce fac. Am dezvoltat, prin natura ocupației, dedublarea socială și mă foloseam de ea grupa mare în perioada asta. La job eram implicată și sociabilă cât să îmi fac ziua suportabilă, acasă păstram totul în parametri obișnuiți. Nicicând atitudinea mea față de Robert nu s-a schimbat. Era un om bun, care nu merita să-l rănesc în vreun fel, uneori simțeam că nu îl merit. Dar despre asta o să vorbim altădată.

Însă, în momentele în care eram doar eu cu mine, din exces de zel, îmi promovam în minte propria-mi poveste așa cum promovezi un produs în care nici tu nu mai crezi cu adevărat: exagerând beneficiile și minimalizând efectele adverse.

Conştientizezi totuşi că ai mers prea departe când te trezeşti pe scaun în bucătărie încercând să îţi vinzi singură propria-ţi verighetă.

De ziua mea, am plecat cu Robert să dăm o tură cu maşina.

Trebuie să te previn că rândurile ce vor urma sunt fructul melancoliei pe care o resimt de fiecare dată de ziua mea. În micimea minţii mele se dă anual o luptă între bucuria de a fi supravieţuit încă un an şi tristeţea că, în realitate, e doar o capcană a timpului.

Plouase mult în primele zile de toamnă, iar acum profitam de o zi senină şi caldă. Îmi place să mă plimb cu maşina pe drum de ţară, să mă întâmpine cerul şi să las în urmă oraşul, să număr copacii în timp ce ascult muzică şi să stau apoi cu ochii închişi şi capul sprijinit pe tetieră. Asta după ce mă ia ameţeala de la maratonul de copaci, evident.

Pe înserat, am oprit pe un câmp in the middle of nowhere. Mirosea a iarbă umedă şi a motor încins. Stăteam tolăniţi şi ne uitam la stele.

- Uite! Trece un avion!

Ştie că am frică de zbor, că, deşi ador cerul şi mă fascinează nespus, mă simt în siguranţă doar când simt pământul sub picioare.

- Ştii bancul cu oltenii şi avionul? mă întreabă el.

- Nu...

- Ce-au făcut oltenii când au văzut prima dată un avion?

- ...

- S-au dus în pădure să-i caute cuibul!

Râd un pic. Să fim serioși, nu e cel mai tare banc ever și știu că poate mai mult.

Îl întreb dacă știe povestea firului de iarbă. Mă mângâie ușor pe creștet și îmi zâmbește ca unui nebun înainte de a-l face să-și înghită Zyprexa. Deși îi este greu să mă înțeleagă de cele mai multe ori, mă acceptă așa cum sunt - mă găsește simpatică, interesantă, ciudată, altfel. Îi ignor grimasa, ca de obicei, și continui să îi spun povestea.

- A fost odată un fir de iarbă care își dorea să iubească. Dar nu voia să își aleagă un alt fir de iarbă doar pentru că îi era la îndemână. Și într-o primăvară a ales să se îndrăgostească de o floare pe care o zărise în bătaia vântului. Ea era galbenă, parfumată, cochetă. El era doar un fir de iarbă. Nu putea ajunge la ea, așa că își petrecea zilele privind-o cum zâmbește când pică roua, cum strălucește când o scaldă soarele, cum se sperie când bate vântul, cum se încruntă când cade ploaia. Se rușina când o vedea unduindu-se sub adierea blândă de vară, tresărea când parfumul ei îl atingea. Întreaga zi nu făcea altceva decât să o privească. Întreaga noapte nu făcea altceva decât să și-o amintească. Zi de zi, noapte de noapte. Timpul galopa, vara se apropia de sfârșit și știa că zilele îi sunt

numărate, dar asta nu îl întrista. Continua să o privească, să o admire, să o iubească, să și-o amintească. Apoi a venit toamna și au început a se ofili amândoi. Înainte de sfârșit, el a mai privit-o o dată și și-a zis: „Asta a fost primăvara mea."

- Are și morală povestea ta? mă întreabă râzând.

- Trăiește-ți primăvara. Toamna va veni oricum.

Mă sărută cu drag pe frunte în timp ce ne îndreptăm spre mașină.

- Să nu-ți dai vreodată demisia ca să te apuci de scris! O să murim de foame.

Nu a dat niciun semn de ziua mea. Probabil nici nu știa când era. Asta nu m-a întristat, dar nici nu m-a bucurat. Pusesem distanță sufletească între mine și el, mi-l scosesem cât de cât din minte și mă întorsesem în confortul meu de odinioară. Aveam liniște în suflet, dar și în casă, și asta mi-am dorit dintotdeauna. De multe ori, relația mea cu Robert îmi trezea amintiri legate de copilărie. Trecând peste rarele conflicte inerente într-un cuplu, regăseam între noi aceeași armonie și liniște care era între părinții mei.

Încă de mică îmi plăcea să analizez oamenii și cei cu care am început au fost ai mei. Oameni simpli, fără studii, muncitori în uzine comuniste, încadrați perfect în tiparul social al vremurilor: căsătoriți de tineri, apartament la bloc, joburi prost plătite cu

program de la șapte dimineața la trei după-amiaza, mereu obosiți, dar liniștiți. Nu știu dacă au fost vreodată fericiți, dar mie îmi păreau liniștiți. Tatăl meu, născut într-un sat micuț și uitat de lume, a visat dintotdeauna să își facă un rost în oraș, așa că la 14 ani s-a înscris la un liceu tehnologic. Nu avea pe nimeni, stătea în cămin. În fiecare sfârșit de săptămână mergea la bunicii mei la țară, îi ajuta în ale gospodăriei și se întorcea cu merinde pentru următoarea săptămână. Și tot așa. Apoi cunoscut-o pe mama și au știut din prima clipă că vor să-și petreacă și ultima clipă tot împreună. După terminarea liceului, a primit prin lege un post într-o uzină. Așa era pe vremea aia. S-au căsătorit la vreo douăzeci și un pic de ani, m-au avut pe mine și apoi au primit și un apartament. Din nou, așa era pe vremea aia. Deci, om fără prea multă carte, doar un visător cu mult curaj, tatăl meu a vrut să-mi dea cea mai importantă lecție de viață: „Să trăiești frumos! Chiar dacă nu o să ai tot ce îți dorești, chiar dacă drumul va fi lung și anevoios, te va duce acolo unde vei vrea să ajungi. Asta dacă știi unde vrei să ajungi..." adăuga de fiecare dată când îmi citea în privire șovăiala.

Am fost un copil greu de înțeles pentru ai mei, mai ales pentru tatăl meu, căci aveam o fire sensibilă, instabilă, poetică. Dacă aflam că murise cineva la cinșpe blocuri mai încolo, un om pe care nu îl văzusem vreodată, începeam să analizez efemeritatea existenței

și neputința în fața morții, dacă se năștea un miel când eram la bunicii mei la țară, nu îl puteam privi fără să îmi sângereze sufletul la gândul că zilele lui erau numărate până la Paște și tot așa. Maică-mea era genul căreia îi spuneam: „Știi, găina aia pe care o jumoli tu acum era prietena mea. Tocmai am pierdut o prietenă", iar ea îmi răspundea: „Eh, și eu am avut o talie de 60 cm înainte să te am pe tine. În viață mai și pierzi". Însă tatăl meu suferea cu și pentru mine. A fost un chin când am început să mă îndrăgostesc, dacă pot folosi cuvântul ăsta pentru era respectivă. Dacă îmi plăcea vreun tip, nu făceam nimic pentru a trăi povestea în plan real, nu îi dădeam tipului de înțeles că aș fi interesată câtuși de puțin, ci alegeam să sufăr ca și când ar fi fost o iubire neîmpărtășită. Simțeam că dacă aș ajunge să îl cunosc mai bine, ar deveni real, ar deveni om, cu ticuri, cu defecte, cu scobit în nas, cu respirație urât mirositoare și secreții corporale. Și într-o zi, inevitabil, ar muri. Iar eu mi-l doream un fel de „Luceafăr". Mai târziu, la insistențele prietenelor mele, am început să ies cu câte un tip. Nu mi-a plăcut niciunul în mod deosebit. Simțeam că sunt banali, că nu îmi stimulează creierul chiar dacă îmi ating tâțele. Nu reușeam să înțeleg de ce. La un moment dat am crezut chiar că sunt frigidă. Sau gay.

Atunci am avut prima perioadă în care nu mai ieșeam din casă. Îmi amintesc cum veneau fetele din bloc în fiecare seară să îi întrebe pe ai mei dacă îmi dau

voie să ies pe-afară. Maică-mea nu avea chef să se ridice să răspundă, știa oricum că era pentru mine, și cel care deschidea era întotdeauna taică-meu. Eu eram cuibărită în pat cu vreo carte, el bătea la ușa camerei înainte să intre.

- Ștefania și Luciana întreabă dacă îți dau voie pe-afară. Nu vrei să ieși?

- Nu. Spune-le că nu mă lași, că am făcut vreo prostie și sunt pedepsită.

- Păi m-am cam săturat să fiu căpcăunul blocului în fiecare seară. Ieși măcar o oră.

- Azi chiar nu am chef. Citesc o carte șmecheră. Poate mâine.

Mai ieșeam uneori căci își pierdea calmul când îmi povestea cum lumea din cartier se uită urât la el din cauza mea.

În perioada aia am început să scriu pentru prima dată - un fel de pagini de jurnal cu tentă bacoviană. Prea creepy până și pentru gustul meu de acum! Că tot mi-am amintit de gust, eram ciudată și la capitolul ăsta. Eram atât de comună la exterior, nu mă aranjam deloc, păream mai degrabă un băiat decât o adolescentă care ar fi trebuit să își toarne fundația unui viitor social. Purtam numai haine largi, blugi tociți, ghete neîngrijite, nici urmă de interes, nici urmă de feminitate. Eram ca un artist introvertit pornit împotriva lumii fără ca aceasta să îmi fi greșit cumva, ci doar pentru că nu o înțelegeam și nu mă înțelegea.

În plus, eram extrem de slabă. Având-o în preajmă pe maică-mea, o femeie foarte frumoasă, cu talie subțire (cam de 65 după ce am distrus-o eu p-aia de 60!), mereu aranjată, îngrijită, admirată, genul de femeie care întorcea capete și oprea circulația chiar și când cobora să arunce gunoiul sau să cumpere pâine, o perioadă mi-am dorit să arăt ca ea. Numai că ea arăta așa fără niciun efort. În interiorul meu, însă, era o fetiță grăsuță pe care nu o lăsam să mănânce, dar pe care o lăsam să joace șotron cu băiatul care devenisem.

Înainte de majorat, tatăl meu - căruia i se pusese pata pe băiatul din mine - m-a luat de mână și m-a dus să îmi cumpăr prima pereche de pantofi cu toc. Apoi prima fustă și prima trusă Ruby Rose. Dacă azi sunt feminină, este datorită lui.

Așadar, urmând exemplul lui, mi-am propus să fiu un adult echilibrat, cu principii, să trăiesc frumos. Adică mi-am făcut și eu câteva schițe de viitor ca orice puștoaică ce se trezește pe drumul spre maturitate - în sinea mea, mereu am visat să întâlnesc un tip ca Robert, un om cu un caracter puternic, ambițios, având clare convingeri personale, hotărât în comunitate, iubitor, protector, cu spirit de sacrificiu în intimitate. Deși nu cred în așa-numita instituție a căsătoriei, după câțiva ani, ne-am căsătorit. Nu am pierdut, dar nici nu am câștigat nimic față de perioada în care trăiam fără acea bucată de hârtie. Singurii care au avut de câștigat au fost primăria, biserica, magazinele, restaurantul. Și

destul de mult chiar. Dar, dacă așa se învârte roata, cine sunt eu s-o reinventez?

Cum spuneam, în sinea mea îmi doream un bărbat ca Robert, dar nu am făcut o preselecție căutându-l în mod deosebit. S-a întâmplat ca drumul meu să ducă spre el, fără ca eu să fiu la volan. Tatăl meu a ieșit din viața mea la fel de subit pe cât a intrat Robert la scurt timp și am luat întâlnirea ca pe un semn. Dacă aș fi credincioasă, aș spune că a fost de la Dumnezeu. Dar, în realitate, cred că tatăl meu s-a ocupat de afacerea asta. Știa că m-a lăsat nepregătită într-o lume în care nu am reușit să îmi găsesc locul cu adevărat și și-a trimis un sol. Deci o parte din ceea ce îmi propusesem eu pentru mine s-a întâmplat, adică aveam armonia și liniștea care îmi dădeau doritul confort fizic și psihic. Acum faptul că, la un moment dat al existenței mele, o să apară în calea mea un alt tip mult diferit de cel ales de mine care îmi va trezi a parte a minții ce rămăsese în stare latentă pentru ca eu să pot funcționa în decorul familial și social în care mă regăseam acum, eh, asta nu era în planul meu. Și mai ciudat e că pe el chiar nu știu cine mi l-a trimis și de ce.

Pe de altă parte, nici nu am avut vreodată un proiect concret cum au alte femei care știu exact ce își doresc de la viață, gen: o să mă mărit la vârsta la care trebuie, o să fiu o soție perfectă pe care o vor lăuda toți prietenii soțului meu și o vor invidia toate soțiile lor, o să am o casă impecabilă pe care o să o apăr de praf în

fiecare zi cum se apără vaca de muște, o să facem doi copii cărora o să le gătesc câte trei feluri de mâncare pe zi pentru că o să am o bucătărie complet utilată clasa A+, așa că de ce să nu o transform într-o cantină, o să plătesc ratele la toate obiectele mele A+, o să fac sex de două ori pe an - de ziua mea și de ziua soțului meu, o să ies nebună la pensie și apoi o să mor. Bine, ele nu l-au conturat la modul ăsta. Așa văd eu situația pentru că sunt o inadaptată fără un plan.

Nu le-am invidiat nicicând pe femeile cu o viață perfectă. Și viața mea pare la fel din afară. Am invidiat-o, ce-i drept, pe prințesa Caroline că, na, avea propriul ei castel în care aș fi putut adăposti toți câinii fără stăpân și toți oamenii străzii pe care i-am întâlnit până acum, și am invidiat-o o perioadă pe Monica Bârlădeanu pentru că mi se părea mișto să fii ea. Dar cam atât. Mereu mă apuca greața când priveam cu prietenele mele - la cererea lor - câte un film despre vreo familie perfectă cu o casă perfectă într-o comunitate perfectă și, la final, guess what? Viața lor nu era perfectă. O pierdere de timp când ne puteam delecta foarte bine cu „Die Hard".

Toate amintirile și gândurile astea pline de înțelepciune îmi treceau prin minte la ora 4 dimineața. În fiecare an de ziua mea mă aștept să devin mai matură, mai cumpătată, mai chibzuită. În fiecare an după ziua mea îmi râd singură în nas.

Și când te gândești că eu sunt spermatozoidul care a câștigat.

- Aș vrea să ne vedem.

- Nu îți pot da un răspuns imediat.

- S-a întâmplat ceva?

- Nimic deosebit. Însă nu te-am văzut de câteva luni, nu mai țin minte cum arăți. Poate nu îmi mai trezești interesul și n-aș vrea să pierd timpul aiurea.

- Sunt sigur că o să mă descurc. Tu doar vino. De restul mă ocup eu.

- Bine. Aștept directivele.

- By the way, am o surpriză pentru tine.

- Atunci de-abia aștept directivele!

Știi când îți povestisem despre experiența din aprilie ca fiind cea mai tare din viața mea? Scratch that!

*

Într-o zi geroasă de iarnă mă găsesc în fața blocului sunând la același apartament 22. Nu-mi dau seama când urc treptele și mă trezesc bătând la ușă, pesemne nu mai gândesc nimic relevant sau nu gândesc deloc. Devin conștientă de mine doar când ne trezim față în față, imagine pe care o visasem și renegasem concomitent în ultimele luni.

Își lăsase barbă. Prin iarna asta umbla și pe la noi curentul hipster beard, nu știu exact, mă depășește moda. Cert e că nu mi s-a părut nicicând mai sexy!

Cu toate astea, îmi zboară prin minte zeci de gânduri și nu știu cărora să le dau curs. Instinctul primar ar fi să îl plesnesc însă, cunoscându-l, știu că o să îi placă, deci ar fi mai degrabă un bonus. Mă gândesc apoi să joc hard to get dar există șanse să transform scena în bancul cu găina împiedicată. Am și idei psihopate gen să îl leg de pat și să îl epilez inghinal cu penseta sau să îmi ascut unghiile pe spatele lui și să-l trimit acasă franjuri. În clipa asta, sufăr de indecizie.

Însă ne îmbrățișăm și simt cum își iau zborul toate cele de mai sus și cum se duce pe apa sâmbetei tot eșafodajul pe care îmi ridicasem teoria de a-l da uitării. Ne sărutăm și mă pierd din nou.

Cum, evident, lucrurile nu puteau fi simple și firești, îmi spune zâmbind că încuietoarea nu funcționează din interior, adică trebuie să stăm cu ușa descuiată.

- Pe bune?

- Da, am tot încercat să o încui de când am venit, dar nimic.

- Atunci pune și tu fotoliul ăla în dreptul ușii, îi zic într-o doară în timp ce îmi dau jos paltonul.

- Adică ești ok că o să ne-o tragem cu ușa descuiată?

- Putem să ne-o tragem și cu ea deschisă dacă nu ești pudic.

- Și punem tarif de videochat?

- Ne jignești, baby! Suntem mult mai buni de-atât!

Râdem și ne trântim pe pat. Renunțăm repede eu la pulover și el la tricou, iar acum stăm tolăniți și ne privim pur și simplu fără să spunem un cuvânt. În clipele astea, eu îmi amintesc cum, de fiecare dată când vorbim, nicio discuție nu seamănă cu alta. Mă ridic și încep să mă plimb agale prin cameră.

- Înainte de a lăsa lucrurile să meargă mai departe trebuie să purtăm o discuție serioasă, îi zic.

Știi momentul ăla când efectiv vezi pe cineva cum își dă ochii peste cap atât de mult încât aproape își vede omușorul? Eh, dacă nu îl știi înseamnă că nu ai învățat nimic din arta comunicării nonverbale. Eu mă prefac că nu recunosc momentul și continui.

- Am petrecut câteva momente reușite împreună și mi-aș dori ca amândoi să ne amintim cu drag de ele. Dar acum trebuie să îți mărturisesc ceva foarte important. În ultima vreme s-au schimbat multe lucruri, am analizat decizii pe care le-am luat, lucruri pe care le-am făcut, am trecut la o nouă etapă în viața mea. Și trebuie să știi cum te vor afecta pe tine toate astea.

Își schimbă grimasa de „Bitch, please, eu venisem să ne-o tragem!" și devine foarte serios. La un

moment dat îmi pare că are privirea omului care nu-și amintește când dracu' și-a cumpărat bilet la filmul ăsta. Eu continui degajată.

- În fine, ca să nu mai lungim vorba, de câteva luni mi-am schimbat regimul alimentar și am slăbit destul de mult. Așa că, dacă la un moment dat, după ce îmi vei da jos sutienul ăsta push-up, te vei uita doar la țâțele mele fără să îmi vezi fața drăgălașă sau părul blond superb și ți se va părea că ești în pat cu un tip, nu te panica. Sunt tot eu și nu, nu ești gay!

- Ha, ha! A fost așa amuzantă faza asta încât aproape am avut nevoie de subtitrare, îmi zâmbește sarcastic.

- Ba eu cred că nu ai reușit să ții pasul. O să încerc să vorbesc mai rar data viitoare.

- Nu, încearcă să vorbești mai puțin. Știi că umorul și logica nu sunt punctele tale forte.

- Talk dirty to me, baby, îi răspund și îi fac cu ochiul.

Mă sărută și continuă râzând:

- Ai grijă cum te comporți că poate rămâi fără surpriză!

- Ah, chiar! Uitasem de surpriză. Iartă-mă, stăpâne! Despre ce e vorba?

Îmi frământ mâinile ca un copil înainte de a-și deschide cadoul de Crăciun.

- Îți mai amintești discuția noastră despre ce n-ai încercat tu vreodată? E ceva timp de-atunci.

- Îmi amintesc. Dar nu pot să cred că îți amintești tu!

- Nu doar că îmi amintesc, dar o să și fac ceva în privința asta. Nu pot să te las să trăiești fără să încerci măcar o dată.

- Nu cred! Și dacă o să îmi fie rău? Și dacă o să mor? Și dacă o să te abuzez sexual?

- Of, cu abuzul mă descurc, dacă mori te descurci, iar dacă îți vine rău îți las o sticlă de apă la îndemână căci o să ai nevoie după ce îți revii și o să pun o pătură peste tine ca să nu răcești. Merge?

- Merge. Se putea și mai rău.

- Gen să te învălui în covor și să te arunc în prima pubelă?

- Gen să mă arunci sub un duș cu apă rece și să îmi strici coafura sau să fac cistită... Dar, hey, îmi place cum gândești!

Scoate din buzunar o punguță, se întoarce cu spatele la mine și înșiră lucrurile pe măsuța de cafea de lângă pat. În timp ce el se ocupă de ceea ce nu încercasem eu vreodată, eu îl sărut pe gât, pe umeri, pe spate. Îmi pare atât de tare scena asta! Îmi pare ireal că o trăiesc eu, pare și mai greu de crezut că o trăiesc cu el. Și acum, când o rememorez pentru tine, îmi vine să mă ating un pic.

Aprindem ceea ce nu încercasem eu vreodată și îl împărțim amândoi. În system rulează un CD și se aude o melodie lentă. Cred că era The Weeknd.

Suntem față în față și ne privim, din nou, fără cuvinte. Își pune mâinile în jurul taliei mele și începem să ne mișcăm pe ritmul muzicii. Ai dansat vreodată în intimitate, fără audiență, fără motiv? E magic! Eu nu o mai făcusem până acum și n-am mai făcut-o vreodată. În timp ce dansăm, simt cum mă poartă cu el pe tărâmuri necunoscute, simt cum mă înalț și cobor tot în brațele lui, cum fiecare clipă mă aduce tot mai aproape de el și tot mai departe de mine. Îi simt atingerea fină pe umeri, îi simt sărutul umed pe gât, simt cum vreau să devin cu el o singură entitate. El mă dezbracă pe mine, eu îl dezbrac pe el și gestul nu mi s-a părut nicicând mai natural. Mă ia în brațe, mă pune pe pat și se așează ușor deasupra mea. E atât de aproape de mine încât mă îmbăt cu parfumul lui, mă copleșește atât de tare încât îmi doresc ca momentul ăsta să fie infinit; îi ating fruntea, sprâncenele, ochii, buzele și parcă uit să respir. Îl simt tare, fierbinte, umed. Încep să mă joc cu degetele pe spatele lui. Îl sărut pe gât, pe piept, apoi cobor ușor-ușor și îl privesc cum parcă trece în altă dimensiune. Iar eu plutesc cu el.

Tot ce se întâmplă în camera asta în care îmi developez intimitatea este dincolo de trup, dincolo de realitate, dincolo de timp. Mă predau lui și îmi arhivez încă o amintire. Știi cum e să faci dragoste și să simți cum trupul nu îți mai aparține? Din nou magic. Simți cum zbori peste nori, iar gravitația pare doar o invenție nebună. Sorry, Newton!

E posibil ca întreaga scenă să fi fost hiperbolizată din cauza a ceea ce nu încercasem eu vreodată, însă a fi perfect lucid în astfel de momente e ca și cum ai concura la raliu cu frâna de mână trasă.

Nu o să-ți descriu întru totul ce s-a întâmplat între așternuturi - a fost dor, a fost fantezie, a fost sudoare, a fost explozie. Detaliile sunt doar ale mele și ale lui de data asta.

Ne fumăm țigara uitându-ne la tavan. Suntem epuizați, extaziați, năduși ți. Îmi închipui cum probabil am rimelul întins ca un emo, însă nu mă deranjează. Are un stil de a nu te face să te simți urâtă. Dimpotrivă, îmi șoptește că îi place să mă vadă așa ciufulită la pieptul lui și mă sărută pe frunte.

- Mă bucur că azi ai venit singur.

Îmi răspunde printr-un zâmbet aprobator. Nu am nevoie de mai multe cuvinte pe tema asta.

Petrecem mult timp lipiți unul de celălalt vorbind despre trecut și despre prezent, filosofând sau flencănind. Vorbim despre mine, despre el, despre principii, despre obiceiuri, despre tot și despre nimic, știi tu, pillow talk. Vorbim despre motivele pentru care eu nu merg în cluburi, iar el da - lui îi place agitația, mie nu; despre motivele pentru care lui îi plac drumețiile, iar mie nu - lui îi place să exploreze natura, eu o ador dar nu îmi place să o deranjez; despre motivele pentru care suntem amândoi în patul ăsta

acum - lui îi place la mine ce nu este el, iar mie îmi place la el ce nu sunt eu. Depănăm momente separate, rememorăm amintiri comune.

- De ce ne-a trebuit atâta timp? îl întreb cu oarecare tristețe.

- Mi s-a părut atunci că nu e momentul nostru.

- Pe bune?! Care dintre noi doi e blond acum?!

- Am zis că nu am simțit momentul atunci, dar cu timpul am mai făcut câteva mutări. E doar „meritul" tău că nu pricepi mare lucru.

- Despre ce naiba vorbim acum? întreb derutată și categoric amețită.

- Despre toate dățile în care te-am sunat de-a lungul timpului și nu o făceam doar pentru că eram un gentleman care se preocupa de ce mai faci. Adică am fi putut ajunge aici acum mult timp, dar dacă nu prea te duce capul.

Mă simt ca într-o scenă din „Limitless". Am o serie ciudată de flashback-uri și de-abia acum creierul meu înregistrează tot felul de semnale din trecut.

- Aaa!.. rostesc cu gura căscată ca la dentist.

Râdem amândoi de mine și ne sărutăm îndelung.

Mie, în tot timpul ăsta, îmi vorbește creierul încontinuu. E ok, poți să râzi, pot înțelege dacă nu înțelegi. La un moment dat am o tresărire. Îmi pare că cineva încearcă la ușă.

- Ți-a venit deja paranoia?

- Tu ce crezi?!

Continuăm să ne distrăm amândoi pe seama mea și într-un final ne dăm seama că timpul zburase și venise momentul să o luăm din loc.

Înainte să îmi dea drumul, îmi șoptește printre câteva șuvițe rebele:

- O să-mi lipsești.

Inutil să-ți mai spun că mă topesc pe loc. Am o senzație ciudată - îmi vine să plâng și să râd în același timp, îmi vine să rămân acolo goală cu el măcar o oră în plus; totodată trebuie să ajungem acasă căci se făcuse destul de târziu. Sunt fericită pentru această nouă amintire pe care mi-a dat privilegiul să o trăiesc cu el, sunt îngrijorată pentru cât de greu va avea să cântărească de mâine în gândul meu.

Ne zâmbim și pleacă fiecare pe drumul lui.

Cum istoria se repetă, simt nevoia să merg pe jos spre casă. E destul de rece afară și mă gândesc că asta îmi va ajuta trupul să se liniștească și mintea să se limpezească de ceea ce nu încercasem eu vreodată. Inutil! Merg pe stradă din inerție, îmi tremură picioarele, îmi transpiră mâinile, iar creierul meu se crede Morgan Freeman. Am un moment de luciditate când mă trezește un claxon în mijlocul străzii. Traversasem fără să mă asigur. După ce trag la foc automat un șir de înjurături în gând, depășesc momentul și îmi văd de drum tot în transă. Nu îmi

amintesc cum ajung acasă. Intru, îmi scot telefonul și văd că primisem de câteva ore un mesaj de la Robert care mă anunța că întârzie.

Mă pun în pat, îmi iau perna în brațe și mă trezesc dimineața.

Fiecare întâlnire era o provocare pentru condiția mea fizică, la fel cum fiecare despărțire era un test pentru echilibrul meu psihic. Începeam să mă îndrăgostesc de propria mea seducție, începeam să iubesc provocarea ca fiecare ultimă întâlnire să fie ca o dâră de firimituri pentru următoarea, însă partea de după nu învățasem cum să o gestionez încă. Bănuiam că nu îl voi mai auzi și nu îl voi mai vedea o perioadă. Nu impusese niciunul dintre noi asta, dar învățasem să citesc prin conexiunea pe care o simțeam dincolo de sfera cuvintelor. Ce-i drept, nu îmi plăcea ceea ce citeam, însă viața mea a fost mereu sub patronatul hazardului și am învățat să accept fiecare zi ca atare.

Din nou, nu mai aveam chef să ies din casă. Într-o dimineață stăteam în pat, priveam bulele de aer ce se jucau într-o cană cu ceai fierbinte și mă gândeam la mine. Analizam impactul pe care revederea îl avusese asupra mea ca femeie, ca soție, ca existență. Pentru cineva care a pornit în viață fără un plan, era paradoxală evoluția sistematică de care aveam parte prin interacționarea cu el. Învățam ceva din fiecare discuție, creșteam după fiecare întâlnire, mă

descopeream după fiecare despărțire. Iar sexul era mindblowing! Ca să înțelegi mai bine, el era acel accesoriu care transforma o ținută trendy într-una fabuloasă. Iar Robert se bucura de ținuta care deveneam. Încă un paradox.

*

Vitrine pline în care se reflectă suflete goale.
Lumini aprinse prin care se zăresc zâmbete stinse.
Alei împodobite pe care dorm câini murdari.
Patiserii sătule la ușa cărora cerșesc boschetari flămânzi.
Orașul se gătește. Și totuși rămâne urât.

A început să cadă prima zăpadă. Cerul era trist, natura era amorțită, eu eram aproape catatonică. Se apropiau sărbătorile de iarnă. Toată lumea în jurul meu era prinsă de spiritul Crăciunului, iar eu nu îmi găseam locul în toată agitația obositoare. Preferam să plutesc încă în lumea mea. De fapt „încă" e doar un artificiu lingvistic aici - eu trăiesc mai mereu în lumea mea. E interesant acolo. E liniște deși e ceva haos, se poartă tot felul de discuții nostime din care se nasc de obicei ideile proaste dar din ideile proaste se nasc poveștile interesante, se supun la vot decizii, se dezbat

consecințe. Dacă nu s-ar derula acest monolog interior, nu ți-aș putea povesti acum întâmplările astea. Plus că în lumea mea era și el, încă un motiv pentru a petrece mai mult timp pe acolo.

Pe scurt, nu puteam intra în atmosferă. Pierdusem oricum entuziasmul pentru sărbători acum mult timp: mi s-au sinucis toți renii după ce am aflat că nu există Moș Crăciun, cred că i-a copleșit gravitația. Good job, Newton!

Pe lângă asta, după ce a murit tatăl meu, sărbătorile n-au mai fost nicicând la fel.

Dacă tot am adus din nou vorba despre trecut, te-ai oprit vreodată din existența mecanică să analizezi cum anumite evenimente banale te-au schimbat pentru totdeauna? Gen: când ai aflat că nu există Moș Crăciun și parcă pe loc s-a maturizat copilul din tine, când ți-a venit ciclul și ți-a stat inima la gândul că o să mori din asta, când primul băiat de care te-ai îndrăgostit la modul grav a ales-o pe o colegă a ta pentru că ea avea țâțele mai mari, când ai făcut primul sex oral și ți-a plăcut și nu știai cum să îți explici că nu ești o curvă, ci doar o femeie care se acceptă cu năravuri și moravuri? Și, ca să readuc povestea în zilele noastre, când, la puțin timp după ce ți-ai ales drumul în viață, ai întâlnit un alt tip și ai simțit cum îți fuge pământul de sub picioare dându-ți seama de trei lucruri: că te-ai îndrăgostit ca o puștoaică naivă - lucru pe care nu aveai voie să ți-l permiți, că nu ai remușcări care să te

sperie, că nu vei mai fi nicicând la fel. Mă rog, asta din urmă nu-i nicidecum o întâmplare banală şi am exagerat eu când i-am extins sfera de aplicare. Sunt sigură că nu se mai întâmplă nimănui.

O să spui că mi-am vândut sufletul diavolului şi se poate chiar să fie aşa, deşi eu am crezut atunci că a fost doar un vis. Se făcea că mergeam pe un drum drept, când, de nicăieri, a apărut o cotitură. Nici nu mi-am dat seama când am apucat-o pe acolo şi m-am trezit în faţa unei cocioabe sărăcăcioase al cărei acoperiş părea presărat cu stele. Uimită de antiteză, am deschis uşa mică aproape dărăpănată şi m-am oprit în prag orbită de strălucirea dinăuntru. Atâta lumină, atâtea rafturi argintii pe care stăteau aşezate zeci de sticluţe în care dansau sclipiri care de care mai vii, atâta încântare pe care ochiul nu reuşea să o cuprindă! După tejghea mă privea o femeie superbă în veşmânt de sărbătoare purtând pe cap o bonetă asemenea cofetăreselor, doar că părea croită din diamante.

- Intră fără teamă, mi-a zis ea cu un zâmbet ce dădea şi mai multă lumină decorului.

Am păşit orbită de imaginea încântătoare.

- Ce vindeţi? am întrebat încercând să descifrez micile bileţele lipite pe fiecare sticluţă în parte.

- Orice ţi-ai putea dori.

- Adică vindeţi magie?

- Nu, draga mea. Magia nu poate sta într-o sticluţă.

- Înseamnă că n-aţi băut niciodată Amaretto, am răspuns eu zâmbind.

- Se pare că azi nu o să vindem umor, a răspuns ironic şi s-au stins câteva sticluţe.

- Ok. Mi-aş dori mai multă viaţă!

- Dacă viaţa ar sta într-o sticluţă, crezi că ar mai muri cineva vreodată?

- Atunci n-ar fi mai simplu să îmi spuneţi ce aveţi pe raft şi eu să îmi aleg?

- Stai să văd dacă am înţeles bine: eu ţi-am spus că îţi pot vinde orice doreşti şi tu ceri un test grilă?

- Gata, ştiu! Vreau o poveste!

- O poveste?! Nu am poveste pe raft!

- Aţi zis: orice! Iar eu asta îmi doresc.

- Este imposibil. Nimeni nu a intrat vreodată aici şi a cerut o poveste. Mai gândeşte-te!

- Dar ce cere lumea de obicei?

- Revenim la testul grilă?

- Nu. Vreau doar să ştiu care sunt cele mai vândute sticluţe. Doar aşa, din curiozitate. Răspunsul meu va rămâne neschimbat.

- Bine. Consider că ţi-ai dat cuvântul. Vindem blândeţe, modestie, fericire, încredere, fantezie, umor, altruism...

- Deci vindeţi iluzii.

- Cum ai gândit-o?

- Când ceri blândeţe, vei primi implicit cruzime, când ceri modestie, vei primi implicit aroganţă. E

nevoie să mai continui? Sunt fețe ale aceleiași monede. Nu poate exista una fără cealaltă.

- Dar oamenii nu le privesc așa.

- Ba da. Numai că nu vor să le accepte. Este mai ușor să te minți.

- Așa cum faci tu acum?

- Dar nu mă mint. Eu am cerut o poveste, nu am spus una frumoasă sau urâtă.

- Uite, pentru că mi-ești dragă, o să pregătesc pentru povestea ta un preparat. Dar ingredientele vor fi secrete.

- Nu voi putea ști nimic din ce amestecați acolo?

- Nu. Dacă îți lipsește curajul, îți dau voie să îți alegi, fără niciun cost, orice altceva din cele enumerate de mine mai devreme. Dar dacă îți vrei în continuare povestea, astea sunt regulile mele.

- De acord! Îmi vreau povestea.

- Sticluța ta se va numi „Mâine".

- Și cum plătesc?

- Cu sufletul.

- Cam scump.

- Ai o părere bună despre tine. Nu ar fi prea multe sticluțe aici care ți-ar fi de folos. Dar dacă ai cerut-o pe asta înseamnă că sufletul tău e gol fără ea, inutil oricum să-l mai păstrezi.

A pus sticluţa pe masă în faţa mea. „Mâine" era scris în litere vii strălucitoare ce dansau ca nişte fluturaşi argintii.

- Bine. Poftiţi sufletul meu. Aş dori povestea, dar să îmi daţi şi rest.

- Desigur. Oricum vei mai trece pe la noi.

M-am trezit dimineaţa căutând sticluţa magică prin pilotă.

Eram convinsă că eu şi diavolul nu am putea face afaceri împreună, căci dintotdeauna am crezut că diavolul e femeie şi urăşte concurenţa. Mai ales dacă e o femeie frumoasă.

Zilele treceau greu. Eram nostalgică, lucru care mi se întâmplă de fiecare dată de sărbători. Mi se face dor de copilărie, de Crăciunul în casa de la ţară a bunicilor, de focul din sobă, de luminile ce se jucau pe tavan, de scânteile care mi se păreau mai frumoase decât orice instalaţie pentru brad, de inocenţă. Îmi aminteam cât de fericită eram pe vremea când primeau ai mei de la sindicat cadourile pentru copii, când vedeam plasele cu portocale şi ciocolate şi bomboane pentru pom. Parcă se trezea în sufletul meu bucuria şi misterul! De unde aflase Moş Crăciun că mie îmi place ciocolata până aproape de pragul diabetului? Şi acum când mai zăresc prin magazine o marcă ce şi-a păstrat producţia de-a lungul timpului, nu mă pot abţine să nu îmi amintesc de clipele alea de inocenţă şi fericire pură,

de ai mei care veneau bucuroşi că voi avea dulciuri pentru câteva zile, aşa cum atunci când deschid o portocală, chiar vară fiind, îmi zboară gândul tot la Crăciun.

Nu am avut o copilărie uşoară. Mi-am petrecut toate vacanţele la ţară, tocmai pentru că ai mei nu aveau bani să mă trimită în excursii. Prima dată am văzut marea la 7 ani în tabără la Năvodari, apoi la 24 când eram deja pe banii mei. La ţară erau zile în care n-aveam nici măcar bani de hârtie igienică. Uneori eram atât de săraci că eu nici măcar nu ştiam culoarea banilor, ca mulţi copii din generaţia mea, de altfel. Robert nu a fost unul dintre ei, el da. Amândoi au început să muncească încă din vremea liceului. El o făcea ca să o ajute pe mama lui care îl creştea singură, Robert o făcea ca să îşi cumpere ultimul model de Nokia de la vremea respectivă. Robert a conştientizat cum e să munceşti ca să te întreţii după ce a decis să plece din casa părintească şi să îşi cumpere propriul apartament. O lovitură nu prea uşoară pentru el când a înţeles că rata la bancă este echivalentul unui city break, facturile la utilităţi sunt echivalentul unei perechi de blugi de firmă şi umplerea frigiderului este echivalentul unei perechi de Nike-uri originale. Cu mine alături i-a fost mai uşor, căci eu eram obişnuită cu chibzuirea financiară, copilăria mea petrecându-se între tălpi lipite frecvent cu prenadez şi blugi peticiţi între picioare, pulovere purtate ani la rând şi tricouri

decolorate de atâta uzare, clătiri de priviri prin vitrine și multe suspine încheiate cu „O să mă fac eu mare!". Ce au ei doi în comun - în afară de mine? Amândoi au un suflet bun. Nu m-aș fi putut îndrăgosti de ei altfel.

*

Am petrecut Revelionul la Ana și Matei cu alți câțiva prieteni buni cu care ne distrăm în fiecare an. Însă anul ăsta a fost cel mai ciudat pentru mine, îndeosebi ca retrospectivă, dar și ca eveniment social. Nu am avut poftă de mâncare, am zâmbit mai mult din complezență, am vorbit doar de dragul conversației. Norocul meu a fost că, după ce am deschis câteva sticle cu vin, ne-am apucat de spus bancuri și am reușit să bag o repriză bună de râs. După sex și somn, nu cred că există ceva pe lume care să îmi placă mai mult decât să râd. Ghinionul meu a fost că nu prea am mâncat și îți dai seama că la un moment dat s-a cam lăsat ceața și s-a cam ridicat libidoul. Dar cum nu îl puteam tăvăli pe Robert în patul oamenilor ăstora - care era oricum în camera de lângă locul unde ne adunaserăm cu toții - am preferat să-mi iau paharul și să mă retrag un pic. Oricum seara decurgea greu pentru mine, căci în mintea mea mai participa cineva care nu era prezent fizic.

Am evadat. M-am teleportat acolo sus, în decorul care-mi știa secretul, între pereții albi unde gândul meu începea să se plimbe ca la el acasă. Începusem să pierd controlul. Începusem să nu mă mai înțeleg, să amestec cele două realități, să devin întruchiparea femeii debile care-și pierde echilibrul după o replică ale cărei conotații reale nu reușește să le deslușească. „Am fi putut ajunge aici acum mult timp, dar dacă nu prea te duce capul." Aici unde? În pat? În intimitate? În trecutul care mi-ar fi fost viitor dacă aș fi știut să ascult prezentul? Prefer să-ți prezint în modul ăsta simplist cum începeam să pierd contactul cu realitatea, căci ar fi prea rușinos să îți povestesc în detaliu cum, după ce mi-a pus pe umeri vina startului ratat, am început să mă întreb despre cea care îmi trăia viața alături de el. Oare dacă eu aș fi știut să citesc semnele, dacă nu aș fi fost atât de anesteziată de dureri trecute, dacă nu m-aș fi agățat cu disperare de prima mână întinsă, oare aș fi fost în locul ei? Și cine oare ar fi fost lângă Robert în locul meu? Gândurile astea m-au durut. Ambele. Am sorbit cu sete din paharul cu vin roșu și mi le-am alungat cu furie din minte. De ce toate inepțiile astea? De ce îl lăsam să interacționeze în mintea mea cu toate lucrurile cu care nu avea treabă? Știam că ceea ce trăiam era ceva mai măreț decât un simplu joc „de-a ascunde cârnatul", însă trebuia să încetez să supraanalizez situația. În fond, nu e ca și cum trăirile astea ar fi fost urmarea unei iubiri

nemărginite care ne-ar fi copleșit pe-amândoi; niciunul dintre noi nu ar fi putut renunța la viața lui pentru a fi împreună. Eram prea prinși de ceea ce aveam acasă pentru a ne rupe și a începe de la zero. Am fost conștientă de la bun început și îmi trăiam povestea fără vreo finalitate. Însă exista pentru mine o pseudo-tortură psihică dată de dozele limitate în care reușeam să îl consum, exista o conexiune mentală orgasmică ce mă extazia și mă obosea în același timp, o dependență care ducea la reacții fizice dureros de enervante. Lucrurile astea erau fascinante tocmai pentru că nu le puteam avea în fiecare zi, însă paradoxal îmi ocupau mintea în fiecare zi. Mie.

- Mă enervezi atât de tare!

- Îmi pare rău, dar știi că nimic din ce fac nu este ca să te supăr.

- Dar nici nu încerci să nu mă superi.

- Așa e. Dar ar trebui să apreciezi.

- Ce?

- Că recunosc.

Știi cum în prima zi din noul an, după ce îți revii din mahmureală, îți descoperi o superputere de a face ditai lista cu rezoluții pe care obosești să o pui în practică deja după prima săptămână? Eu, fiind o fire mai delăsătoare, nu prea îmi fac planuri pe termen lung. Am un spirit ceva mai inadaptat și mă ghidez în

viață după vorbele lui John Lennon: „Life is what happens while you are busy making other plans." Rezoluțiile mele sunt de genul: să încerc să fumez mai puțin, să pornesc mai des mașina de spălat fără să mă mai amuz uitându-mă la coșul de rufe și spunând în gând „grămada cere vârf", să o sun mai des pe maică-mea și să îi spun că o iubesc, să fac mai des dragoste decât sex. El, în schimb, se entuziasma mai ușor și se lansa în scenarii hazardate pe care nu le putea duce la bun sfârșit din diverse motive.

Recunosc că mai deraiam și eu uneori, dar asta doar pentru că mi-aș fi dorit să îl văd mai des.

- Ești foarte tare! mi-a zis la un moment dat din trecut în timp ce eu urmăream pe tavan niște unicorni care făceau haka.

- De acord cu tine! Dar cum ai ajuns tu la concluzia asta?

- Așa...cum combini tu lucrurile ca să fie bine pentru toată lumea.

- Păi în afară de tine nu am nicio altă combinație de organizat.

- Știu și asta.

- Și oricum o alegere mai proastă nu puteam face.

- Adică?!

- Păi la cât de des ne vedem se poate spune că sunt cea mai neinspirată amantă din lume. Nici nu aș

avea curaj să povestesc cuiva despre tine că m-aș face de râs!

- Asta e din seria „tot ce spun acum uită până mâine". Calitate, nu cantitate, baby!

Am încheiat momentul cu o serie de mișcări de wrestling și o sărutare prelungită. Avea dreptate. Nu aveam dreptul să îi reproșez ceva. Însă mi-aș fi dorit să îl văd mai des.

În prima zi lucrătoare din noul an m-a sunat. Wow, cum a sunat asta! Parcă l-aș fi comandat pe eMag și așteptam livrarea. În fine, m-a sunat și avea o voce de ziceai că-i murise pisica.

- Hey... Cum a fost de sărbători? Totul ok?

- Mda...ok, dar se putea și mai bine, i-am răspuns și eu cu jumătate de voce.

- Adică noi doi și o mansardă mai bine?

L-am simțit zâmbind și îmi venea să călătoresc prin releu și să îl sărut pentru prima dată pe anul nou.

- Please, no more mental pictures! E destul de greu cu amintirile, nu mai pot gestiona și fantezii!

- Și dacă nu ar rămâne doar fantezii?

- M-ai pierdut...

- Vreau să mă bucur mai mult de lucrurile care mă fac să trăiesc cu adevărat, care îmi fac bine, deși îmi fac rău.

- Așa și? am întrebat curioasă.

- Lista începe și se încheie cu tine.

Judecând după ce ți-am povestit mai sus, discuția asta mă deranja din două considerente: primul pentru că mă amăgea și mă scotea din nou din ritmul meu și din limita de protecție pe care mi-o impusesem și care era destul de șubredă oricum, al doilea pentru că își făcea singur mai mult rău decât bine - nu putea pune în practică ceea ce își punea în minte.

Dar, dă-o naiba de rațiune, am intrat în jocul lui!

*

E o seară geroasă de ianuarie. Plec de la birou și pornesc în cealaltă parte a orașului spre un alt birou unde am de făcut câteva rapoarte pentru o firmă cu care colaborez part-time în perioada asta. Mintal, sunt în hibernare. Nu am chef de nimic, sunt obosită și chiar nu îmi stă mintea la numere, cel puțin nu la modul matematic.

Îmi înșir hârtiile peste tot, pun pe repeat *Hells Kitchen - I close the door*, mi-aprind o țigară și îmi fac curaj să mă apuc de treabă. Și cum privesc eu pe tavan un păianjen care încearcă disperat să evadeze din decibelii ce inundaseră încăperea, aud bătând în ușă. Fiind destul de fricoasă din fire și neavând nicio întâlnire programată, am intenția de a mă înarma cu ceva înainte de a deschide, dar cu ce? În jur sunt numai

dosare de contabilitate, și nu e că poți snopi pe cineva în bătaie cu un dosar plin cu documente de evidență operativă a muncii și salariilor. În cel mai bun caz, îi poți detalia cum o evaluare fidelă a patrimoniului, a situației financiare și a rezultatelor obținute trebuie să respecte mai multe principii contabile până se sinucide sau moare de plictiseală.

În timp ce îmi fac tot felul de scenarii de o violență la care m-ar întrece și un puștiulică de grădiniță, îmi dau seama că singura valoare din birou sunt eu și cine naiba s-ar încumeta să mă fure?! Deci deschid.

În ușă e el trăgând cu sete dintr-o țigară. Fără niciun cuvânt, eu fac o reverență, el mă sărută apăsat și îl poftesc înăuntru. Operațiunea „Rezoluțiile" demarează în forță.

Ne privim scurt și ne îmbrățișăm îndelung. Ciudat cum toate întâlnirile noastre încep mereu așa, un gest prin care ne sintonizăm energiile și ne transmitem mai multe decât am reușit prin uzatele cuvinte. Oricum nu am chef să vorbesc prea mult. Deși trecuse puțin timp de când îl văzusem ultima oară, îmi lipsise nespus, îl doream cu o poftă cretină și speram să nu-mi fi făcut această megasurpriză doar ca să trăncănim, pentru că tot ce aș fi gândit eu în timpul ăsta ar fi fost: bla, bla, bla, vreau să te dezbrac, bla, bla, ia-mă acum, bla bla, toate pozițiile.

Mă privește, îl privesc și nu îmi vine să cred că e aici cu mine. Sunt din nou emoționată, mă trec toate căldurile, parcă intru la menopauză precoce. Nici creierul nu mă ajută prea mult, deși îi poruncesc să nu o ia din nou pe arătură cu tot felul de gânduri fanteziste. Vreau doar să îl trăiesc din nou.

Fără preaviz începe să mă sărute și să mă frământe de parcă îmi auzise gândurile. Îmi place durerea pe care mi-o provoacă strângerea lui - mă face să mă simt vie, îmi place să mă predau lui și să îl fac să se simtă în control. De fapt, e un joc de-a subjugarea și dominarea pe care îl facem cu rândul. În câteva clipe, decolează și aterizează textile peste tot mai ceva ca avioanele Wizz, ne pipăim mai ceva ca la punctul de control când ai o mutră ce aduce cu Bin Laden, zboară hârtii în toate direcțiile mai ceva ca românii când s-a deschis spațiul Schengen. Trupul îi miroase a combinație unică de ger și cald, de parfum și tutun, și nu reușesc să mă dezlipesc de pielea lui. Mă lipește de ușa rece, îmi ridică fusta spre coapse și se lipește de trupul meu. Mă sărută cu sete, mă frământă cu sălbăticie. Renunțase la barbă și obrazul lui fin pe pielea mea mă excită maxim.

După un scurt calcul trigonometric, mutăm acțiunea pe birou - unghiul ne favorizează mult mai bine pe amândoi. Își trage un scaun, se așează și îmi devorează sânii ca pe o cină caldă. Apoi mă întinde pe spate și continuă cu desertul. Când mă simte

tremurând de dor, mă trage ușor spre el și mă pătrunde cum alunecă trenul de amerizare: lin, umed și la înălțime. Îl simt încordat în timp ce mă pătrunde, simt că nu e prezent lângă mine ca ultima dată, însă nu îmi pasă. Schimbăm apoi unghiul și mijlocul de transport. Îmbrățișez biroul la 90 de grade și prind loc la Săgeata Albastră. Îmi desface picioarele, mă trage ușor de păr și mă arcuiește ca pe o bărcuță. Îl simt învolburat în spatele meu și știu că urmează ceva dureros de plăcut. Biroul trepidează sub ritmul alert, eu gem sub presiunea lui violentă și simt cum încep să plutesc. Începe să mă plesnească, să mă strângă cu putere de șolduri, să mă pătrundă până în cel mai adânc ungher. Scot un țipăt scurt, răsuflu îndelung și părăsesc gara. După câteva clipe, vine și el.

Și uite-așa, în seara asta, între palul rece și pielea lui caldă, îmi prăjesc din nou creierul.

Ne aprindem câte o țigară.

- Auzi? Melodia asta e pe repeat sau trăiesc eu ziua cârtiței?

- E pe repeat, zic zâmbind.

- Ok. M-am liniștit. Am eu o perioadă mai nașpa, dar mă gândeam...așa...să-ți ia mințile la primul obstacol... Parcă prea de tot.

- Nu te panica. Ai mințile la tine.

- Și ale tale? Unde sunt?

- Tot acolo. Adică la locul lor vreau să zic.

Îmi zâmbește ca unui copil care tocmai a povestit în public ce a văzut el prin gaura cheii că făceau mami și tati și își lasă privirea în podea.

Nu mai schimbăm prea multe replici apoi. Niciunul dintre noi nu are chef de vorbă. El trece printr-o perioadă grea și e debusolat. Deși îmi e greu, îi sunt alături în modul în care mă dorește alături. Știi, unii prieteni sunt buni pentru o seară în oraș, alții pentru o vorbă bună, unii ca să-ți împrumute bani, alții pentru o glumă. Dar dacă găsești pe cineva care îndeplinește câteva din cele de mai sus și în plus te lasă să o tragi de păr, să o plesnești peste buci și să i-o tragi fără reproșuri și fără tarif, never let her go! Cam asta făcea el cu mine. Eram prietena lui - îl ascultam când avea chef să se descarce în timp ce mângâia un abdomen dezvelit, îl sărutam pe frunte când își povestea problemele cu capul sprijinit între sânii mei goi, îi ofeream un alt univers când cel în care trăia devenea prea îngust. El mă căuta, eu mă îndrăgosteam, el își dădea seama.

- De multe ori văd felul în care mă privești și nu știu cum să fiu acea persoană care îți lipsește, îmi zice din pragul ușii înainte să plece.

În realitate nu îmi lipsea nimic. Doar că aș fi vrut să îi pot avea pe amândoi. Gândul ăsta însă îl păstrez pentru mine.

Îmi zâmbește și se pierde în gerul nopții.

*

Pierdusem pariul cu mine și nu aveam idee cum să îl plătesc căci nu învățasem să gestionez coborâșurile care urmau după urcușurile cu el. Era ca și când aș fi încercat să cobor Cheile Nerei pe tocuri - tot ce puteam spera era să nu se lase cu fractură. De toc.

Se întâmpla ceva ciudat cu mine, eram conștientă că situația îmi scăpa de sub control și îmi devenea din ce în ce mai greu să îmi joc rolul. Nu eram ființa stabilă, ancorată în realitate așa cum credeau toți, nu îmi făceam planuri de viitor deși răspundeam afirmativ tuturor ideilor lui Robert. Cred că o făceam doar în speranța că mâine se va răzgândi și vom rămâne tot pe loc până voi înțelege și eu încotro vreau să mă îndrept. Știu, nedrept față de Robert, dar povestea asta este despre mine.

E ok să nu fii cea mai frumoasă femeie pe care o ș știe soțul tău, e ok să nu fii cea mai deșteaptă femeie pe care o știe soțul tău, e ok să nu fii cea mai harnică femeie pe care o știe soțul tău, dar trebuie să fii cea mai fidelă femeie pe care o știe soțul tău. Eu fusesem mult timp cea din urmă. Dar nici asta nu mai eram acum. I-aș fi cerut lui Robert să mă ierte, însă nu poți cere cuiva iertare pentru ceva ce nu știe. I-aș fi cerut să nu se mai bucure de femeia care devenisem datorită altcuiva, dar oare nu era ea aceeași de care se îndrăgostise cândva?

Nu înțelegeam încă dacă mă schimbasem sau devenisem și mai mult ceea ce eram de fapt. O femeie care nu știe ce vrea, dar știe ce nu vrea. Nu voiam să rănesc pe niciunul dintre cei doi bărbați care îmi marcau existența, ci doar pe mine, căci doar atunci când sufeream mă simțeam vie. Poate, dacă n-aș fi fost narcisistă, aș fi fost una dintre cele care își torturează trupul tocmai pentru a simți durerea. Dar durerea fizică se uită, așa cum o palmă doare mai mult în suflet decât pe chip. Am fugit întotdeauna de fericire, chiar și atunci când eram mică și tatăl meu îmi făcea vreun cadou, de cele mai multe ori, mărunt. Nu mă puteam bucura, știam cât a trudit ca să îmi poată cumpăra acel nimic iar eu nu îl meritam doar pentru că existam. Sau poate am fugit de momentele alea de fericire doar pentru că știam că sunt trecătoare, că nu vor dura la infinit, și-am încercat să ies anticipat în întâmpinarea inevitabilului.

Cu el trăiam singurele momente în care eram eu cea reală, imperfectă, defectă, vie. Căci știam că după ele va urma suferința. Devenisem dependentă de întâlnirile cu el, iar sevrajul era iminent la un moment dat. Vârtejul în care trăisem în ultimul an mă obosise foarte tare. Partidele de sex erau senzaționale, conexiunea mentală împinsă până la telepatie era fantastică, însă intervalul de repaos în care nu știam nimic despre el dar descoperem lucruri urâte despre mine începuse să mă macine. Riscam să pierd tot ce

clădisem de-a lungul timpului alături de Robert, riscam să îmi pierd mințile și nu eram destul de puternică pentru asta. Îmi prinsesem urechile și voiam să ies cât încă mai aveam cerceii.

Nu l-am mai căutat, nu m-a mai căutat. M-am refugiat în tot felul de activități pe care le ignorasem în ultima vreme. Am început să merg la sală, mi-am reînnoit permisul la bibliotecă, am început din nou să scriu. Însă nici astea nu păreau a funcționa pentru mine în perioada asta. Dădeam drumul la muzică în căști și cutreieram aleile parcurilor din jur. Nicio afacere. Mai degrabă mă apuca depresia. Știi câte fețe triste întâlnești pe drum? Oameni care au uitat să zâmbească gratuit doar pentru că privesc copacii încărcați cu zăpadă sau aleile înghețate ce par pavate cu diamante, copii care au uitat cum să se bată cu bulgări fiind prea preocupați să devină războinici virtuali, puștoaice care au ratat startul adolescenței inocente și s-au trezit într-o lume a măștilor sociale mult prea grele pentru porii lor fragili. Dar cine naiba sunt eu să judec? Fiecare poartă cu sine propria-i poveste despre care nu știi nimic.

Începusem să ies din nou în oraș, lucru pe care nu îl mai făcusem de mult timp, însă în perioada asta aveam nevoie de agitație, de oameni, de râsete. Nu voiam să rămân în liniște și să îmi aud gândurile.

Într-una dintre seri, am ieșit la cină cu Sorin, singurul meu prieten din copilărie, genul ăla de prieten pe care îl descrii din simpatie drept „cea mai proastă cunoștință a mea". Un tip scund, slăbuț, ușor agramat, în esență nu impresionează prin nimic, dar eu l-am acceptat ca atare - e un tip pe care mă pot baza când vreau să râd până mă țin de burtă. Omul are însă un mare defect: este un afemeiat notoriu. Pe bune, ăsta arde tot ce prinde, adică dacă respiră și poartă fustă, i se aprinde rezistența! Ghinionul lui, pe lângă faptul că e căsătorit, e că nici nu prea îl duce capul și se trezește în tot felul de situații penibile.

Ne-am așezat la o masă și așteptam să ni se preia comanda. Avea o privire abătută, era neîngrijit, necălcat, nebărbierit, parcă și nemâncat. Din nu-știu-ce motiv, parcă îmi inspira milă, senzație care mi-a trecut repede.

- Ce-i cu mutra asta lungă? l-am întrebat eu nedumerită.

- Sunt supărat rău...

- De ce? Ce-ai mai pățit?

- Eh, de data asta am comis-o rău! M-a dat nevastă-mea afară din casă. De fapt, sunt fugit de acasă.

- Ce? Păi ce-ai făcut?

Și-a tras o palmă peste frunte și a început să-mi povestească.

- Mă, frate, mi s-a pus pata pe una care lucrează la un cazino colea pe Bulevard. E una focoasă rău, cu țâțele mari și niște buze de zici că sunt roțile de la Aro. E studentă fata la comunicări și relații d'astea...că știi că eu nu mă uit așa după orice fustă...

Spunea asta în timp ce își sucise gâtul după fundul ospătăriței. Îmi era destul de greu să nu râd, dar povestea din tot sufletul și îmi părea rău să-i stric momentul.

- Până aici, toate bune și frumoase pentru mine. M-am cam ținut eu un pic după curu' ei până a cedat, dar și după ce am prins-o, am schimbat vreo două găuri la curea. Da' am fost și cam prost, frate, că am obișnuit-o pe asta cu atenții și cu bibiloșenii până să o crăcănez și a început proasta să mă caute tot timpul. Azi un sms, mâine un mesaj pe WhatsApp, poimâine un telefon la 10 noaptea și a cam intrat nevastă-mea la bănuieli.

- Și? Te-a întrebat ceva?

- Păi îți dai seama că ea m-a întrebat, dar eu nu eram prost să mă dau de gol. I-am spus că, na, niște tovarăși se țin de glume...și i-a trecut. Adică așa am crezut.

- Așa...

- Mă, fată, și-ntro seară, cum intru eu pe ușă fericit că nu mă căutase aia toată ziua și pregătit s-o fac pe nevastă-mea femeie cinstită, pe cine crezi că găsesc la masă în bucătărie?!

- Nu-cred!

- Ba-să-crezi! Pe aia și pe nevastă-mea! Mă, frate, dacă aș fi avut prostata slabă m-aș fi pișat pe mine pe loc! Prima dată m-am uitat pe pereți să văd dacă n-am intrat cumva într-un univers paralel. Văd tabloul cu căpșuni de la soacră-mea, prosopelele cu cireșe de la mătușa Victoriţa, deci n-aveam scăpare. După ce am văzut că sunt la mine în casă, am vrut să-o iau la fugă pe scări în jos. Da' cum dracu' să fug când mi se făcuseră picioarele așa grele de parcă îmi lipiseră tălpile de gresie... Și cum stăteam ca prostu' pișat pe mine de frică în pragul ușii, le văd pe astea două cum rânjesc fasolea la mine. Ţâţoasa sare repede de pe scaun, mă pupă și îmi spune: „Pisoi, m-a invitat sora ta să bem o cafea împreună! Toată ziua i-am povestit despre noi doi!" Nevastă-mea fuma, scuipa flăcări pe gură și smoală pe nări! Futu-ți pisoii mă-tii de gonflabilă cretină cu creier de găină! Nu știam cum să o dau pe asta la o parte de pe mine și să ajung să o împac pe nevastă-mea. Bine dracu' că n-am făcut-o că am putut să-o folosesc ca apărătoare. Bă, și cum s-a ridicat nevastă-mea de pe scaun, a și-nceput să plouă cu ceșcuțe de cafea, linguriţe, farfuriuțe și toți dracii de pe masă. Și nebuna se ducea spre sertarul cu oale și tigăi. Am luat-o pe gonflabilă de mână ș-am pornit-o la fugă pe scări în jos până nu afla tot cartierul ce făcusem.

Eu râdeam cu lacrimi de se uita tot restaurantul la mine. Mi se părea un episod din „La bloc" sau ceva de genul. Începuse și el să râdă, mai degrabă de râsul meu decât de pățaniile lui, evident.

- Hai, continuă! i-am zis mai mult sughițând.

- Păi aș continua, dar mi-e să nu-ți rămână cartofu' în gât!

- Dacă ai supraviețuit tu unei ploi cu veselă, mă descurc eu cu un cartof amărât.

- Drăguță ca de obicei! Așa...am aruncat-o pe gonflabilă într-un taxi după ce m-a dat dracu' și m-a pălmuit de mă doare și-acu' și m-am dus să dorm la Răzvan unde stau și azi. Mă gândesc să mai stau la el câteva zile până îi trece nebunei supărarea.

- Ce? Tot ea e nebună?!

- Păi cum să nu fie, mă, nebună dacă i-a trecut prin cap să îmi caute în telefon, să ia numărul ăleia, să se dea drept sor'mea și s-o invite pe aia la noi acasă la o cafea?! Cum să-mi caute, frate, în telefon? Asta înseamnă că nu are încredere în mine!

Jur că omul era nebun, dar convins de logica lui! Ăsta era în stare să îi intenteze nevesti-sii proces pe motivul violării corespondenței personale și să și câștige.

Eu încă nu mă puteam opri din râs.

- Măi, Sorin, eu cred că tu ai fost nebun la faza asta!

- De ce, fată? Că am înșelat-o? Voi, femeile, și oate căcaturile despre Feți-Frumoși și iubiri ca-n ovești pe care vi le bagă în cap de când sunteți mici! unteți toate niște proaste!

- Nu de-asta, mă, prostu' neamului! Cum o veai pe aia trecută în telefon?

Știi mutra aia pe care o face Homer Simpson de iecare dată când are revelația propriei inteligențe?)'oh!

- Păi...Buze Moi...

- Stai...ceee?!

- Păi...așa a salvat aia numărul în telefonul meu i așa l-am lăsat. Că eu oricum am telefonul cu mine tot mpul.

- Cu riscul de a mă repeta: ceee?! Mă tu ai etard? Adică nu te-a dus capul să o bagi gen Adi 'ulcanizare sau Dorel BRD, așa ca o măsură de iguranță pentru momentele în care nu ai telefonul cu ne...dar nevastă-ta e nebună că a găsit-o în agendă e...Buze Moi?!

- Nu mai râde, fată, așa că mă ridic și plec!

- Păi eu aș râde și altfel dar tot nu o să te ajute! i știi de ce râd acum, da? Că și dacă o să te primească apoi acasă, o să primești buze reci până o să-ți ghețe...ca să uiți de alea moi!

*

Vreau ceva din nimic
Şi vreau puţin din altceva,
Din toate vreau un pic
Şi din orice câtva,

Vreau să merg spre undeva,
Dar păşesc spre nicăieri,
Şi nu mă dezrobesc nicicium
Din nimicnicia de ieri,

Nu sunt nimic nicicând,
Deşi azi mă cred cineva,
Şi oricine m-aş fi crezând
Mâine voi fi altcineva.

În ciuda tentativelor mele de socializare, nu reuşeam încă să mi-l scot din minte. Chiar dacă mi-o administrasem singură, pastila „fără finalitate" părea că îmi intrase undeva pe trahee. După întâlnirea cu Sorin, cred că împrumutasem din logica nebunului. Gândeam: frate, şi eu am înşelat, dar măcar am făcut-o cu cap şi, ca să rămân pe acelaşi făgaş, ar fi bine să se încheie tot aşa. Consideram că pentru a-mi vedea mai departe de drum, oricare ar fi fost el, aveam nevoie să se termine totul.

Primul pas era făcut. Îmi propusesem să închei povestea cu interesantul capitol de la birou. Al doilea pas era să mă obișnuiesc cu ideea. Era singura soluție pentru a-mi păstra luciditatea și echilibrul. Îmi făcusem câteva regii, dar speram să nu mă mai caute el, așa o să îl urăsc mult și asta mă va ajuta puțin, știi tu, logică feminină.

Totul părea mai simplu pe măsură ce trecea timpul. Începusem să îl discreditez în mintea mea. Îi găseam tot mai multe defecte, iar acolo unde erau combătute de rațiune, i le inventam. Reanalizând motivele pentru care era fiecare dintre noi în povestea asta, îmi părea că eu am riscat mai mult decât el - eu o făceam pentru că îmi trezise interesul, el o făcea pentru că acasă lucrurile o luaseră razna la puțin timp după ce se căsătorise. Așa vedeam eu situația atunci. Consideram că mă folosea și cu ajutorul meu viața lui de cuplu se îmbunătățea, cum se întâmplă în multe cazuri. Mi se părea că era un laș. Dacă aș fi însemnat mai mult pentru el, și-ar fi făcut mai des timp să mă vadă decât să se ascundă după perdeaua unor replici comerciale gen „calitate, nu cantitate". E ca și cum mi-ai spune: nu mai fuma în fiecare zi că la un moment dat o să te saturi de țigări. Este exemplul tipic de obiceiuri care știi că îți fac mai mult rău decât bine, însă nu ești destul de puternic să te poți lipsi de acel bine nociv. Și, în ultimă instanță, când toate chestiile astea psihologice mă oboseau, mă limitam să gândesc

în mintea mea blondă că nici măcar nu era aşa frumos. Acum mi se părea crăcănat şi cocoşat şi...parcă nici n-o avea aşa mare. Frustrarea te păcăleşte a fi un prieten de nădejde când întâlneşte superficialitatea propice.

Timpul trecea, fiecare îşi vedea de treaba lui şi parcă nu avuseserăm vreodată o treabă comună. Într-un fel era mai bine aşa. Mă gândeam că „problema" rezolvându-se de la sine, nu mai era nevoie să fac pasul trei: notificarea. Eram stăpână pe situaţie!

Până în ziua în care m-a căutat şi mi-am dat seama că aveam de fapt echilibrul unui elefant pe un fir de mohair. Pactul nostru fusese simplu: secret friends with benefits, dar în momentul în care unul dintre noi va decide să iasă din joc, va trebui - din bun simţ - să îl anunţe pe celălalt. Şi asta trebuia să fac eu.

M-a sunat şi nu am răspuns. M-am refugiat în sala de conferinţe liberă la ora aia, m-am aşezat pe un scaun şi mi-am făcut curaj să îl sun înapoi. Speram să nu răspundă. Apoi speram, dacă va răspunde, să nu îmi pierd eu curajul.

- Hey!

- Hey, my friend...

- Totul ok? Ai o voce ciudată.

Nu ştiam cum să încep ce aveam de spus. Mă copleşiseră emoţiile, se duseseră naiba toate scenariile mele despre posibilul dialog, se spulberaseră toate teoriile despre cum mă folosea, despre laşitatea lui. Acum mi-l aminteam frumuşel foc, cu zâmbetul de

copil șugubăț și...dacă tot veni vorba despre băț... În fine, parcă aveam din nou retard.

- E totul ok. Tu ești bine?

- Sunt bine. Mi s-a făcut dor de tine și voiam să stabilim o nouă raportare.

- Nu cred că te mai pot ajuta. Aș dori să suspend activitatea.

- Ce este? S-a întâmplat ceva acasă?

- Nu, acasă totul este bine. S-a întâmplat că m-a prins vârtejul și este mai bine pentru mine să ies acum. Încep să simt pentru tine lucruri care mă sperie.

Mă simțeam atât de proastă că formulasem așa ultima frază! Parcă transformam totul într-o telenovelă eșuată.

- Am înțeles. Mi se pare corect să faci ce e mai bine pentru tine și îți mulțumesc că m-ai anunțat. Fair-play până la capăt.

- Nu mi-e ușor să fac asta. O să-mi amintesc mereu cu drag de toate momentele noastre împreună. Mi-ar fi cam greu să uit unele dintre ele și nici nu îmi doresc să fac asta. Nu cred că o să înțelegi vreodată ce a însemnat pentru mine să te întâlnesc...

- Ba înțeleg perfect. Și reciproca e valabilă, m-a întrerupt cu o voce mai mult supărată decât tristă.

- Să ai grijă de tine, te rog...

- Și tu la fel. Te pup.

- Te pup și eu...

Și a închis.

Sunt zile în care ești păianjenul ce țese pânza și prinde musca. Sunt zile în care ești musca prinsă în pânza altcuiva. Dar cum dracu' te ridici din pat și te prefaci a fi un adult funcțional când te simți ca un păianjen care s-a încurcat în propria pânză?

Făcusem pasul pe care mi-l propusesem, iar acum dramatizam mai rău decât Cătălin Radu Tănase la o bătaie între microbiști. Și nu se întrevedea nicio pauză de publicitate.

Plângeam ca o bocitoare prost plătită și apoi îmi ascundeam tristețea sub tone de fond de ten și ruj roșu. Gândul că nu o să îl mai văd vreodată mă copleșea mai rău decât cel că nu îl vedeam suficient odinioară. Deși îmi dorisem să devin un adult care nu se va mulțumi cu puțin, mi se părea acum că totuși ideea e aplicabilă într-un anumit context. Deci trebuia să suprim contextul. Ușor de zis, greu de făcut.

Robert avea o perioadă mai grea la job, ajungea acasă nervos câteodată, iar asta mă destabiliza și mai mult. Uneori avea chef să mergem undeva pentru câteva zile, să vizităm prieteni, să facem o drumeție, activități de oameni normali, în fond. Eu, în schimb, aveam chef să stau în casă, să scriu sau pur și simplu să-mi plâng de milă. În plus, nu o duceam prea bine cu banii, iar asta îmi trezea amintiri neplăcute. Îmi dădeam seama că începeam să îl scot din sărite.

Îmi amintesc cum într-una din zile, după o ieşire mai ciudată de-a lui pentru un proiect care nu mergea aşa cum voia el, după ce s-a calmat i-am zis:

- Auzi? Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi fost viaţa ta dacă în locul meu ar fi fost una isterică?

- Mda, uneori şi eu mă întreb cum te suport, mi-a răspuns zâmbind.

Apoi a continuat sec:

- Dar să ştii că parcă aş prefera una care trânteşte lucruri decât să îmi dea citate din toate religiile asiatice. Eşti obositoare, dar simpatică per ansamblu.

„Obositoare". Îmi mai spusese asta de câteva ori. E drept, mie îmi place să aberăm. Putem vorbi minute în şir despre lucruri de o importanţă nu chiar universală, ca de pildă dacă peştii fac pipi, dacă broaştele vomită, dacă vecina de la trei i-o suge lu' bărba'su', dacă duminica faci duş doar pentru că te loveşte panica la gândul că, în cazul unui eventual cutremur, tu vei coborî în faţa blocului mirosind a sconcs. Dar n-aş fi crezut că astea sunt subiecte obositoare. Aş putea întreba un prieten cu care aberam până la orgasm când ne întâlneam. Dar tocmai mi-am amintit că nu-l mai am.

Şi uite-aşa se întâmpla în viaţa mea câte ceva care mă făcea să-mi amintesc de el.

Mă întrebam dacă și în viața lui se întâmplau lucruri care-i aminteau de mine, deși nu cred. Căci el stă la casă.

Nimeni nu m-a răsfățat vreodată cum a făcut-o Robert, nimeni nu m-a ajutat să devin eu cum a făcut-o el. Amândoi mi-au marcat existența, amândoi îmi erau de neînlocuit. Exista un singur gând care mă întrista: cred că tatăl meu nu era prea mândru de mine.

Era o zi oarecare la birou ca toate cele care au urmat. Deși ar fi trebuit să mă focusez pe multele task-uri pe care le aveam de îndeplinit, nu mă puteam concentra, parcă nu îmi mai găseam locul, parcă nu îmi mai găseam rostul. Începeam să mă pierd pe undeva între realitate și visare cu ochii deschiși.

Brusc, am tresărit la sunetul telefonului.

- Alo? Ce faci, mâțo?

- P'aci prin ogradă. Tu?

- Vii la o țigară? Am o misiune pentru deseară.

- On my way!

Mi-am luat ustensilele și m-am îndreptat către locul pentru fumat. Eram curioasă ce urma să îmi propună Corina.

Ne-am așezat și ne-am aprins câte o țigară. Ea mă privea cu un zâmbet viclean și mă așteptam la vreo ciudățenie.

- Que pasa?

- Pasa că prietena mea, Delia, are o depresie post-partum.

- Păi a născut acum cinci ani...

- Da, dar săptămâna trecută i s-a născut ideea că al ei o înșeală. Și e convinsă că are întâlnire chiar în seara asta. Hai să-ți povestesc mai multe ca să pricepi cum stă treaba. Ea simte că el se poartă ciudat în ultima vreme. Adică începe să ridice tonul la ea din orice rahat, ajunge mai mereu târziu acasă, și-a parolat telefonul și, când asta a vrut să sune pe cineva de la el că se descărcase al ei, a făcut un scandal monstru că nu se atinge nimeni de telefonul lui pentru că el are lucruri importante legate de serviciu și nu poate risca să piardă datele din vreo neglijență a ei... Și alte chestii de genul ăsta care probabil nu prea te interesează.

- Ai ghicit! am rânjit eu ironic. Și care e rolul meu în filmul ăsta?

- Păi ideea este că el i-a spus că azi se întâlnește cu câțiva foști colegi de serviciu. Ea bănuiește că se vor vedea la Porticia, dar nu e sigură, așa că va trebui să îl urmărim de îndată ce pleacă de la job. Și, cum pe mine mă cunoaște, rolul tău este să iei loc la o masă acolo și să sondezi un pic terenul. Îți spun eu cum arată și în ce e îmbrăcat azi.

Pe bune?! Eu să fac chestia asta? E ca și cum ai trimite o madamă să militeze pentru abstinență la un internat catolic. Mă și vedeam în flăcări! Dar cum naiba să îi spun că, din motive psihologico-infidelo-

ipocritice, nu aș prea fi în măsură să fac asta? Ea mă fixa cu ochii ei mari de căprioară și zâmbetul până la urechi așteptând un răspuns pozitiv. Și pozitiv a fost...

- Super! Îi spun să stea acasă și să aștepte vești de la noi.

- Super...am bolborosit eu.

După program, am plecat împreună cu mașina ei. L-am urmărit pe stimabilul de la distanță că, deh, am văzut și noi destule filme și știam cum se face. L-am pierdut când a încercat să ne pună bețe în roate un semafor, dar l-am reperat în timp ultil. El a parcat mașina în fața localului, noi am parcat în spate. Planul era ca ea să rămână în mașină, iar eu să mă așez la o masă de unde să pot observa situația per ansamblu.

Localul era o terasă cochetă numai din geamuri fumurii. Noroc că ușa era deschisă și mi-am dat seama pe unde era intrarea, altfel ar fi trebuit să fac pe mimul. Când am intrat, exact la masa de lângă ușă erau câteva specimene cu trei rânduri de ceafă la purtător și probabil tot atâtea în farfurie, d'ăștia numiți generic interlopi. Eu, neștiind ce scenariu mă paște la ceas de seară, mă îmbrăcasem dimineața într-o frumușică rochiță cloș neagră cu floricele, sacou negru turnat perfect pe talia mea micuță și, evident, pantofi stiletto pink nude. M-am așezat la vreo două mese înaintea stimabilior, dar cu spatele la ei. Mi-am comandat un fresh de portocale și am intrat în expectativă.

Pe diagonală, dar la o distanță considerabilă, la masa la care se așezase bănuitul începea să se adune o gașcă. La început vreo două tipe, apoi vreo trei tipi, apoi le-am pierdut numărul. Omul nu mințise, chiar era o adunare între colegi, deci era inutil să mai stau. Am achitat nota și m-am îndreptat spre ieșire. Și cum mă îndreptam eu din nou spre masa interlopilor în direcția în care era ieșirea, privesc în față și îmi dau seama că nu mai știu care era ușa. Totul era închis și părea doar un geam infinit. Am rărit pasul, m-au trecut toate transpirațiile, ăia mă analizau de la vârful pantofilor până la firul de păr regenerat care stă ca o antenă când are el chef, în fine, eram ca un hamster într-o jucărie roată, cu diferența că pe el nu îl scanau interlopii cu infraroșii. Nu cred că există o categorie de bărbați pe care o detest mai mult decât pe ăia pe care îi vezi efectiv cum te dezbracă din priviri de te simți aiurea că ai ieșit din casă în perioada inter-epliare. Ultima dată când mă simțisem atât de goală în public tocmai costasem pe cineva o talie de 60 cm. În fine, eu continuam să îmi păstrez nasul pe sus și încercam să nu arăt că îmi transpiraseră chiloții de emoție, ei continuau să mă fixeze și să rânjească strâmb. Și cum mă apropiam eu din ce în ce mai mult de spațiul unde îmi aminteam ușa, văd un mâner maro mare cât o brichetă Bic. Cred că în clipa aia am expirat toată nicotina pe care am inhalat-o vreodată. L-am împins spre stânga cu două degete printr-o mișcare atât de

delicată și sofisticată de zici că și când o pipăi folosesc mănuși albe, am ieșit și am închis apoi ușa în urma mea.

Trecând peste penibilul momentului, m-am bucurat că în seara aia nu am distrus o căsnicie. Dar, și dacă ar fi înșelat-o, eu hotărâsem deja deznodământul.

*

Timpul are darul de a se târî când tu îți dorești să alerge. Uitarea este ceva ce apare când tu ești ocupată cu o țigară și câteva shot-uri în compania unor prieteni, acceptarea este ceva ce se instaurează odată cu trecerea lui, când a-ți asculta propriile gânduri și a deschide albumul amintirilor din minte nu mai provoacă un viscol, ci o ninsoare domoală. P'asta o așteptam eu spre începutul verii!

Îmi era din ce în ce mai dor de el când rămâneam singură cu mintea mea. Mă întrebam dacă se gândește din când în când la mine, dacă îmi simte lipsa, dacă își dorește să mă audă. Ridicam telefonul, scriam un text formal, inima îmi bătea ca unui cățel la vaccinat și înainte să apăs send...delete draft!

Ce aș fi putut să îi spun? Ce naiba spui în astfel de situații? Adică atunci când te certi cu cel de-acasă, musai găsești un mod de reluare a comunicării că, deh, împărțiți un pat, o baie, un frigider; când te certi cu

vreun coleg de la birou, va trebui să te împaci că împărțiți un perforator, un capsator, ceva; când te cerți cu cea mai bună prietenă, va trebui să faci pace că știe prea multe despre tine. Chiar dacă nu sunt motive, sunt pretexte și tot te ajută cumva.

Dar acum? Ce aș fi putut să-i spun acum? Nici măcar nu ne certaserăm. Și nici măcar nu se încadra în vreuna dintre descrierile de mai sus. Inima spunea cheesy: fă ceea ce simți! Creierul spunea: ai luat o decizie, rămâi pe poziții! Oh, poziții, amintiri, chef, dor! Îmi lipseau aberațiile noastre, replicile cu subcontext, schimbul de priviri cu substrat și jocurile de sub așternut.

Toată afecțiunea și fanteziile mi le revărsam asupra lui Robert, cel căruia i se cuveneau de drept. Eram de atâția ani împreună, am străbătut atâtea urcușuri și coborâșuri, eram prieteni, parteneri, amanți. Îl sprijineam în orice își propunea să facă, îl răsfățam, îi dădeam libertate, îl acceptam. Îl iubeam? Da. În felul meu. Casa era mereu îngrijită, hainele îi erau mereu curate și călcate, în frigider era mereu ceva ce puteam pregăti când ajungeam împreună acasă la ceas de seară. Avea toată libertatea pe care și-ar putea-o dori un bărbat căsătorit și și-o administra cum credea el de cuviință. Dintotdeauna. Nu îi puneam prea multe întrebări legate de orele la care pleca, unde sau cu cine. El făcea la fel. M-a înșelat vreodată? Nu știu și nici nu vreau să știu. Sper măcar să fi fost discret - orașul e

mic. Cert e că nu m-am simțit nicicând în plus în propria mea relație și asta este senzația după care te ghidezi dacă vrei să mergi înainte împreună sau separat.

Căzuse amurgul prea devreme.
Plictisită în al gândului bistro
Fumam ideea zilei de mâine.
Îmi ocăram fantezia limitată
Între marginile unui pahar
Prins în dansul licorii.
Ochi tumefiați mă scrutau
De parcă m-aș fi înveșmântat
Cu o față de masă murdară;
„Păstrează restul", am zis
Târându-mi aripile afară.

Nu știu alții cum sunt, dar eu nu sunt o tipă foarte populară. Nu am prea mulți prieteni, însă mă pot baza pe cei pe care îi am să mă transpună în toate situațiile lor comice sau dramatice. Și recunosc că, în ultima vreme, nu mă dădeam în lături din pur egoism: mă ajutau să uit.

Corina era prietena mea de câțiva ani, însă tot din pur egoism am ales să nu îi povestesc nimic despre el. Îl împărțeam deja nevoit cu altcineva. Dacă eu îi

spuneam ei, el la rândul lui spunea unui prieten, parcă se aglomera. Și orice adunare care depășește un anumit număr de persoane devine miting și are nevoie de aprobare de la primărie. Deci, îl păstram doar pentru mine deși, paradoxal, încercam să scap de el.

Într-o seară am ieșit să luăm cina în oraș la restaurantul meu preferat - Argon. Mă agățam cu toate puterile de orice ocazie socială ce apărea la orizont, tocmai pentru că nu mai voiam să rămân singură cu gândurile mele. De-asta acceptam orice invitație, oriunde ar fi fost, spre încântarea lui Robert care era o fire mult mai activă social decât mine. În seara asta eram patru cupluri: eu și Robert, Ana și Matei, Sorin și Alina - între timp îl primise înapoi acasă dar îi controla cu frecvență telefonul și nu avea voie să depășească un interval de 20 de minute între momentul plecării de la job și momentul sosirii acasă, Corina și Andrei, un tip cu care începuse să se vadă de ceva timp. Am comandat ceva de mâncare și două sticle de vin roșu. Nu țin minte marca. Pentru mine, dacă-i roșu, dulce și a doua zi nu mă doare capul, marca sau prețul sunt complet irelevante.

Sorin stătea numai cu capul în pământ de fiecare dată când ospătărița trecea pe lângă masa noastră, căci Alina îi pusese interdicție și la privit. Din cauza asta, atmosfera a fost un pic încărcată la început, dar s-a detensionat pe măsură ce se tot umpleau

paharele. Eu aveam chef să mă distrez, vinul îmi plăcea, așa că se crease o relație destul de strânsă între mine și pahar.

Conversația la masă era una degajată: ba o povestioară, ba un banc, ba o remarcă amuzantă. Sorin ne-a povestit despre câțiva colegi de-ai lui - unul care, după o noapte de beție, a ajuns la birou cu cămașa trasă prin șlițul pantalonilor, altul care, adormit fiind, s-a spălat pe dinți cu crema epilatoare a nevesti-sii, altul care a venit la birou cu puloverul pe dos și, de rușine, le-a spus tuturor că așa e modelul, ba chiar a intrat pe Google să le arate modele asemănătoare uitând însă că nu tăiase eticheta. Ziceai că la el la job a tunat și i-a adunat. Noi, fetele, ne amețiserăm un pic și îi tot tachinam pe băieți pe diverse teme, predominant sexuale, evident. Toate bune și frumoase până la un moment dat când, printre glumițe și râsete, Alina, de nicăieri, ne zice:

- Râdeți voi, dar să știți că Sorin al meu poate și de șapte ori pe noapte!

- Ceee?! s-au auzit în cor vocile noastre.

- Sorin, bine, tati!!! zice Andrei ca și când i-ar fi făcut galerie.

Nu ne-am putut stăpâni și am izbucnit cu toții în hohote de râs. Sorin săracu' trecea prin toate culorile curcubeului și se uita peste umăr în stânga și-n dreapta căutându-l pe acel Sorin despre care vorbea nevastă-sa.

- Ce, iubi, nu mai ţii minte? a întrebat ea îmbujorată toată şi cu rânjetul până la urechi.

- Pisi, tu despre mine vorbeşti?!

Omul de obicei are o faţă de prost. Acum avea o faţă de prost derutat şi uşor pilit. Noi ne uitam la ei cu ochii bulbucaţi aşteptând următoarea replică de parcă eram la stand-up.

- Da, iubi! Nu pot să cred că nu-ţi mai aminteşti noaptea aia magică!

Ea a lăsat boticul, iar el s-a pus pe râs ca blegul.

- Eh, râzi ca broasca la inundaţie! a zis ea îmbufnată.

Noi, efectiv, eram pe sub masă.

Îşi aruncau aştia doi nişte priviri de nu ştiam dacă urmează să se ia la bătaie cu tacâmurile sau să elibereze masa ca să ne demonstreze care dintre ei doi are dreptate.

- Mă, băiatule, te dezbrac aici să le arăt că poţi de şapte ori! Dacă ai putut atunci, trebuie să poţi şi acum! Doar n-o să mă faci de râs!

- Iubirea mea, eu mă dau mare macho şi ştie toată lumea deja ce îmi poate capul, dar de şapte ori pe noapte nu am putut niciodată! Îmi făceau aştia manea dacă era aşa!

- Dacă îţi spun că ai putut, ai putut!

- Păi şi mai ţii minte ce s-a întâmplat după? Adică am făcut un atac, ceva, de nu-mi aduc aminte?

Ea continua să stea îmbufnată și cu mâinile încrucișate la piept, el continua să râdă și să o mângâie părintește pe cap, noi râdeam ca proștii.

Dacă nu am fi fost cu toții ușor amețiți, ne-ar fi fost un pic teamă să nu fim chemați ca martori la divorț a doua zi. Ea o tot dădea înainte că el poate, el se tot eschiva că nu poate. Sincer, nici eu nu credeam că poate și-n gând încercam să-mi explic de ce. Una la mână pentru că îl cunosc și de multe ori e numai gura de el - nu că asta n-ar fi un atuu în unele cazuri, a doua la mână dintr-un simplu calcul matematic. Să zicem că începi prestația pe la zece seara ca orice om normal, adică după ce mănânci, fumezi o țigară, speli vasele, faci un duș, etc. Numai în filme îi vezi p'ăia cum o fac pe nepusă masă de parcă au provizii ca hamsterii și self-cleaning în chiloți! În fine, o partidă completă și făcută ca la carte durează cam 40 și ceva de minute dacă îți plac jocurile și toate detaliile incluse, deci ca să o faci de șapte ori înseamnă să stai în...priză până dimineața. Aproape cât o zi de muncă. Pe de altă parte, amicul meu Sorin nu e vreun soldat marin. Adică e scund, slab, dar cu burtica la purtător. Dacă îl vezi, pare că singura fibră de pe el e cea textilă. În plus, nu ia pilula albastră. A luat-o o sigură dată și când și-a simțit inima bătând ca pickamerul, i-au venit în minte toate detaliile din prospect și aproape a făcut infarct la gândul că ar putea face infarct. Deci, oricum ai combina-o, nu se ramifică de șapte ori.

Într-un final, momentul s-a încheiat cu două mutre nedumerite: el se întreba probabil cu cine naiba o făcuse nevastă-sa de șapte ori pe noapte și de ce îi atribuia lui meritele, ea se întreba cu câte naiba o mai făcuse bărbatu-său de-atunci de nu-și mai aduce aminte.

Pentru noi ceilalți, scena a fost binevenită. Ne-am distrat, am râs cu lacrimi, ne-am uitat la cel de lângă noi și ne-am zis în gând: deci se poate și mai rău.

Noaptea era încă tânără, stomacul era plin, creierul era amețit, deci ce să facem mai departe? Ne cam amorțise fundul pe scaun și nu aveam chef să mergem acasă. Mai aveam până la pensie.

- Hai să mergem în club! zice Andrei entuziasmat. Fac eu cinste cu intrarea.

Nu prea aveam chef de club, însă nici să mă închid între cei patru pereți nu îmi surâdea. Plus că Andrei probabil voia să petreacă mai mult timp cu Corina, iar în club știi cum e, o mână pe colo, o mână pe dincolo, un dans să ajute la digestie și apoi o partidă de sex să sperie caloriile. Așa îmi închipuiam eu că era cursul serii în mintea lui.

Andrei era un tip simpatic. Înalt, blonduț, ochi albaștri, absolvent IEFS, deci atletic. Era un tip amuzant, nu foarte interesant, însă cu sclipiri de inteligență ce compensau per ansamblu. Avea însă defectul că se străduia prea mult să ne intre în grații. Aică nu e de parcă noi eram jurații de la MasterChef,

și oricum știam de la Corina că era destul de bun la pat și că sub cămășile Tommy stăteau ascunse timide pătrățele așa că, din punctul meu de vedere, trecuse testul. I-am acceptat invitația și am ajuns în Paradox, un club privat foarte mișto - o combinație interesantă între modern și vintage, între elegant și trashy, între trecut și prezent. Mobilierul vintage te-ar transpune într-o lume liniștită dacă tablourile cu trupuri tatuate nu ți-ar incita simțurile, luminile difuze te-ar duce spre visare dacă nu te-ar trezi mixul dj-ului. Să zicem că se potrivea perfect mediul cu starea mea din ultima vreme.

Cum ne îndreptam noi ca oile spre omul de la security, Andrei ne depășește pe toți ca să achite el pentru toată gașca, dar uită să se mai oprească. Lumina fiind destul de slabă, nu și-a dat seama că omul de la pază stătea de fapt în capătul unor trepte. Eh, și luat târâș de entuziasm, îi alunecă piciorul pe gresie și se duce pe cur în josul scărilor cu o viteză de zici că-l înscriseserăm la vreun concurs de bob. Noi, fetele, ne-am panicat și am luat-o la fugă după el pe scări. Bine, atât cât poți fugi pe gresie și tocuri de 12. Bărbații, mai sensibili din fire, s-au pus pe râs. Chiar era de râs până la urmă, am dramatizat eu un pic momentul - erau doar câteva trepte amărâte și, până să ajungem noi, el se și ridicase și se scutura de ridicolul de pe blugi. Apoi s-a întors să achite intrarea pentru toți ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tipul de la security, un munte de om cu cercei diamant și tatuaje pe gât, se uită la el încruntat și îi zice cu o voce de tremurau pereții:

- Tu...azi...nu plătești...că, la ce intrare îți făcuși, mă bate Dumnezeu dacă îți mai iau și banii!

Am pornit cu toții pe scări râzând, dar nu înainte de a-l ține pe Andrei de cot - eu și Ana într-o parte, Corina într-o parte.

Restul serii nu a fost senzațional. Robert nu se ridica de la masă pentru că nu îi place să danseze. Sorin făcea două mișcări din cur cu multiple replici din burtă și apoi se așeza și el bolborosind „Mă aduserăți în club cu burta plină și creierul gol". Eu îi țineam companie lui Robert, căci nu prea știu să dansez - de obicei mai mult mă prostesc, dar acum nu prea aveam chef. Alina îi mai făcea lui Sorin câte un lap-dance eșuat. Ana și Matei erau prinși într-o discuție despre temele copilului probabil. În concluzie, nu eram chiar așa departe de pensie. Singurii care se distrau erau Corina și Andrei. Pentru că, până la urmă, viața merge înainte cu curu' vânăt și moralul ridicat.

*

- Mă întreb ce-ți trece prin căpșorul ăsta blond.

Îmi dă la o parte o șuviță rătăcită și mă sărută pe gât. Închid ochii, îmi cuibăresc obrazul în perna pufoasă și îmi gravez momentul în cel mai ascuns ungher al minții, unde nu-l va putea atinge praful pe care îl lasă în urmă timpul.

- Nu mă lua în seamă. Mă pierdusem un pic în lumea mea.

- Mai sunt și eu în lumea ta?

Îmi întorc privirea către chipul pe care îl privesc ca pe o rază de soare după o îndelungă hibernare.

- Mai puțin în ultima vreme, dar încă mai mult decât mi-aș dori.

Așternuturile miros a curat, el miroase a plăcere păgână, eu miros a fericire efemeră. Încă o dată îmi învinețisem orgoliul și îi dădusem gândului să bea din pocalul trădării. Mă trădasem pe mine însămi. De câte ori imaginea lui îmi străbătea mintea, îmi anemia sufletul, iar acum, când eram împreună, îmi dădeam seama cât sunt de neputincioasă și, mai rău, lipsită de voință.

Același decor, aceiași actori, alte scene, alt freamăt. Ce voi face din nou după ce va cădea cortina? Voi continua să nu mă bucur de realitatea mea și să îmi trăiesc zilele prin ceața care, din nu-știu-ce motiv, nu mă lăsa să-mi văd viitorul firesc alături de un bărbat

care era al meu gândindu-mă la un bărbat care nu era al meu. Iar el, în timpul ăsta, se gândea să facă următorul pas firesc alături de femeia care era a lui.

Nu știu mare lucru despre ea, însă mi-o imaginez genul de femeie vicleană, care nu fuge întotdeauna pentru a scăpa și nu cedează întotdeauna din slăbiciune, care face ca înfrângerea ei aparentă să fie de fapt victoria ei reală, iar regretele ei să fie doar un artificiu, un mijloc original de a-și impune voința. Iar dacă asta nu funcționează, i-o suge. Auzisem în treacăt despre ea. Genul de femeie din plastic, mereu scoasă din țiplă, perfect decorată pe exterior, profund goală pe interior. Mi-o închipui geloasă, posesivă, isterică, obsedată de a face din relația lor o paradă pe-afară și, probabil, o militărie în casă. În afară de cei doi cromozomi X, eu și ea nu avem nimic în comun. Oh, wait! Îl mai avem pe soțul ei. Eu îl am cu porția, dar știu cum să mă înfrupt din el ca din cel mai gustos preparat, ea îl are din partea casei, dar preferă să îl trateze ca pe un desert; eu i-l trimit acasă proaspăt, ea preferă să îl pună la macerat. Cred că o urăsc. Căci iubirea nu trebuie folosită nicicând ca o armă, ci ca o salvare a sufletului, ca o apropiere de divinitate, oricare ar fi ea pentru fiecare.

Îmi scutur ideile astea din minte și mă ridic să îmi adun hainele de prin toate colțurile camerei. Poate exagerez. Poate în realitate e o femeie extraordinară care i-o suge pentru că îi place. Lui.

Judecând după maratonul de gânduri pe care tocmai îl avusesem, îmi dau seama că amândoi am tăcut destul de mult după replica mea. Aș vrea să pot întreba ce gândise el în tot timpul ăsta. Nu aștept declarații. Nu mi-am dorit nicicând asta. Dar cred că aș vrea să-mi spună că lucrurile nu sunt cu ea cum sunt cu mine. Am nevoie să aud asta. Din egoism, din orgoliu, din teama de a nu continua cu un handicap. Dar nu îl întreb nimic. Mi-e teamă de răspuns. Uneori, a-ți povesti gândurile este mult mai intim decât a-ți dezgoli trupul.

Nu vorbim despre ce se întâmplase cu ceva timp în urmă. El știe deja că m-am îndrăgostit de el, iar eu știu că știe. Alegem să nu transformăm o situație delicată într-una dramatică. Îmi place când nu sunt cuvinte multe între noi. Tot ce-ți povestesc acum sunt scene care s-au derulat în mintea mea. Puține cuvinte însă au părăsit locația.

Ne zâmbim ca de fiecare dată, ne sărutăm, iar eu plec spre casă, nu înainte de a face o oprire la „Eugenia". Mi se făcuse foame.

- Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă am fi împreună?

- Da, dar nu știu dacă aș putea să fiu vreodată cu tine.

- De ce?
- Păi în primul rând pentru că înșeli, apoi...
- Stai! Ce?
- Ce?

Aș fi vrut să rememorez întreaga scenă, dar alarma de dimineață își cerea dreptul. Nu compartimentam deloc bine în ultima vreme și haosul mă obosea îngrozitor. Parcă azvârlisem la grămadă șosetele și cămășile și mă așteptam să le găsesc împerecheate și călcate. Nu aveam încă puterea sau voința de a le separa. Păstram ritualul de a mă trezi în fiecare dimineață și de a contempla minute bune, în fața mormanului de amestecături, ideea de a le arunca pe toate la gunoi și de a începe de la capăt desculță și doar în chiloți. Mă și imaginam într-o căsuță pe o pajiște trăind ca un hippie, îmbrățișată doar de mirosul florilor, sărutată doar de soare. Stai! Nu tu wi-fi, baie în casă, catering, Facebook?! Sigur, și ei probabil improvizau ceva, dar sunt prea leneșă pentru așa ceva.

Lăsasem să se instaleze în mintea mea capcana „ignoranța intenționată". Îmi repetam de câtva timp aceeași minciună și ignoram toate faptele care o contraziceau. Pe scurt, hiperbolizam tot ce trăiam alături de el și, ca să fie amăgirea completă, îi atribuiam și lui aceleași trăiri. De fiecare dată când îl întâlneam, pentru mine avea loc un reset universal. Nu existam decât eu și el, o evadare temporară într-o

realitate paralelă, doar sevă pentru creier și hrană pentru suflet - un drog altfel. Deveneam conștientă de părțile murdare când îl vedeam uitându-se la ceas și panicându-se ca un copil care a depășit biletul de voie, și când ajungeam acasă și mă aruncam sub duș pentru a scăpa de trupul lui înainte de a mă cuibări în brațele celui care mă aștepta.

Mi-am luat lucrurile curate de pe umeraș și am început să mă pregătesc pentru încă o zi de realitate. Dar pentru care dintre ele? Pentru cea în care mă simțeam ca un roboțel programat să își îndeplinească sarcinile cotidiene cu senzorul recharge licărind intermitent sau pentru cea care îmi epuiza cele mai multe resurse căci nu o puteam accesa decât din minte și fiecare accesare îmi încurca circuitele?

Când ești fericit sau nefericit, undeva în mintea ta ți-ai pierdut echilibrul și te-ai păcălit. Și-atunci începi să cauți să înțelegi unde. Ți s-a agățat vreodată mintea de cineva în asemenea hal încât el a devenit axul care pune în mișcare toate rotițele? A strâns vreodată sufletul tău în brațe pe cineva cu atâta putere încât o părticică din tine a rămas la el și ai luat cu tine o părticică din el? Dacă da, în ambele cazuri, tu ai ieșit în pierdere.

Am început din nou să mă lupt cu mine. În al doilea an al sfărâmării mele, încercam să peticesc bucățile din mine care rămăseseră la el. Umblam prin mintea mea ca printr-un album de fotografii atunci

când vrei să mai ștergi din ele și, pe măsură ce le privești din nou, îți dai seama că toate îți trezesc simțăminte pe care nu vrei să le uiți. Și uite-așa fiecare petic se desprindea și golurile rămâneau la fel. Deci tactica asta pe care o adoptasem era la fel de inutilă ca ocupația servitorului pe care La Païva îl punea să deschidă și să închidă zilnic cele 150 de ferestre ale castelului.

În cele mai multe dintre zile, eram tristă. Nu din cauza mea sau din cauza lui, nu din cauza zilei sau din cauza nopții, nu din cauza vremii sau din cauza vremurilor. Eram tristă fără o cauză. Îmi era din ce în ce mai greu să mă înțeleg. De ce îmi era așa de dor de momentele cu el? De ce îmi doream mai multe momente cu el? De ce el mă detronase și devenise suveran în mintea mea? Toate răspunsurile se aflau la mansardă - pun intended. Asta mă fascina. Acolo totul era deasupra a tot, totul era neregulat, deasupra era numai cer și vis. El nu era o realitate, era o plăsmuire atemporală, nu era trecut sau viitor, era un prezent continuu, nu era o amintire murdară, era creația discretă a minții mele. Iar eu eram creația lui. Odată ce am acceptat asta, am înțeles că nu mi-am dorit nicicând să fiu altcineva. Datorită lui am învățat să nu vânez perfecțiunea, mi-aș fi anemiat sufletul; mi-am trăit imperfecțiunile și pe astea mi le voi aminti mereu. Iar el a fost imperfecțiunea mea perfectă.

Nu știu dacă era faptul că venise vara sau dacă era vorba de poziția Lunii față de Pământ, dar ușor, ușor reușeam să combat haosul și să-mi instalez o stare generală bună. Eram din nou jovială, glumeață, senină, eram o încântare, ce să mai. La naiba! Încep să sun ca o reclamă la antidepresive naturiste.

Trăgând linie, oficial îmi mergea bine. Neoficial, mă îndrăgostisem de el, iar asta mă speria cumplit. Însă îmi simțeam trupul viu, îmi simțeam mintea mai creativă, parcă îmi regăseam sclipiri de inteligență pe care le pierdusem până să-l întâlnesc; aveam un alt tonus psihic, iar asta mă bucura. Dacă aș fi pus mixul ăsta de sentimente pe muzică ar fi ieșit un fel de „You are my sunshine" produs de Moga și cântat de Evanescence.

De fiecare dată când imaginea lui îmi apărea în minte, se declanșa un fel de efect Pavlov. Endorfinele o luau razna, pulsul îmi alerga mai rapid decât Bolt - cățelul, nu atletul - și parcă instantaneu salivam ca un vegan la raftul cu semințe.

Dacă mă limitam să mi-l amintesc așa cum îl păstram în minte, adică singur, aș fi putut spune că eram fericită. Eram fericită că îl cunoscusem și că, deși rare și cronometrate, existau momente în care era doar al meu. Mintea lui lăsase în mintea mea urme adânci, atingerea lui lăsase pe pielea mea tatuaje permanente.

Acasă aveam un prieten care mă iubea, afară aveam un prieten care mă dorea, iar eu îl iubeam deja

pe unul și începeam să îl iubesc și pe celălalt. What could go wrong?! Eh, hai să vedem.

Uitasem de gustul amar lăsat de episodul de la ziua lui. Făcusem ciclul anual complet și de data asta îi cumpărasem drept cadou unul dintre romanele lui Marin Preda care mie mi-a fost carte de căpătâi. Deși nu am vreun talent scriitoricesc deosebit, pusesem în copertă și câteva rânduri care sunau cam așa:

La mulți ani, prieten drag!

Știi, eu cred în univers, în destin, în motive, în lecții și, deși nu înțeleg încă de ce ai intrat în viața mea, știu că ești o lecție pe care îmi place să o recapitulez. Ai apărut de nicăieri când nici măcar nu te căutam, iar acum am ajuns să te caut și să te găsesc mai mereu în mintea mea. M-am întrebat de multe ori cum trăiești tu povestea asta, dacă este doar câte o evadare clandestină sau dacă îți tremură tot corpul când ne îmbrățișăm în pragul ușii, dacă îți amintești cum zâmbesc de fiecare dată când îmi atingi fața înainte să mă săruți sau dacă te gândești la mine în momente în care este imoral să o faci. După care mi-am dat seama că este irelevant. Contează doar cum te trăiesc eu. Căci în povestea asta tu exiști doar pentru că eu îți dau viață.

Nu o să îți spun ce a însemnat pentru mine să te întâlnesc. Oricum nu ai înțelege. Uite, te cunosc atât de bine încât știu că acum ai murmurat un „Mulțumesc" ironic. Nu o lua ca pe o ofensă, însă știi bine că suntem în povestea

asta din motive diferite. Și recunosc că nu îți voi dezvălui motivele mele de teama de a nu deveni și mai vulnerabilă în preajma ta.

Vreau doar să îți mulțumesc. Îți mulțumesc că mi-ai dat ocazia să te cunosc și să mă cunosc. Îți mulțumesc că mi-ai dat cel mai de preț dar: timpul tău.

Să ai grijă de tine acasă și afară.

Stabiliserăm să ne vedem cu câteva zile înainte de ziua lui, căci, respectând prevederile unui contract anterior, în ziua evenimentului nu era rândul meu.

Cum se apropia întâlnirea, mai aveam de pus la punct doar câteva detalii gen ora și locația exactă, discuție purtată via sms.

- Hey! Suntem în grafic? i-am scris cu inima un pic strânsă din nu-știu-ce motiv.

- Sigur! Abia aștept să te văd!

- Și eu! Unde și la ce oră ne vedem?

- Îți trimit eu un sms în câteva minute și îți spun exact.

Într-adevăr, în câteva minute mi-a trimis un sms: „Vino afară!"

Puțin știam eu înainte să ies că voi avea parte de cea mai furtunoasă zi de vară ever.

Întrucât era destul de cald, am hotărât să stăm un pic de vorbă în mașină.

A început cu o veste bună. Fusese promovat. Își dorea de mult timp să devină managerul diviziei pentru care lucra de aproape patru ani, și, chiar înainte de ziua lui, i-au dat vestea mult așteptată. M-am bucurat nespus pentru el, mă simțeam onorată că mi-a dat ocazia să iau parte la fericirea lui. Deși radia de fericire, avea totuși în privire o lucire de tristețe pe care nu mi-o puteam explica încă.

Am vorbit câteva mărunțișuri, l-am întrebat dacă va fi relocat, mi-a răspuns că nu, l-am întrebat dacă salariul merita sarcinile pe care le va avea în plus, mi-a răspuns că da, l-am întrebat dacă va călători și mai mult decât înainte, mi-a răspuns că da. Și la un moment dat, după ce toate întrebările astea legate de schimbarea din viața lui primiseră răspuns, l-am întrebat:

- Și cum facem?

Știi, avea un fel de ritual atunci când urma să spună ceva care știa că mă va supăra: se încrunta, privea în zare și vorbea mai degrabă ca pentru el.

- Nu o să facem nicicum acum... Am luat o decizie pe care te rog să o accepți chiar dacă nu o să o înțelegi. Am nevoie să mă detașez de tine, cel puțin pentru o perioadă, ca să mă conving de unele lucruri. Îmi doresc foarte tare ceva și cred că nu mi se întâmplă pentru că nu sunt dedicat întru totul. Vreau să fiu împăcat cu mine că am făcut tot ce se putea face.

Eram împietrită. Îmi îngheţase pe chip un zâmbet protocolar, dar în mintea mea se declanşase o tornadă. Adică mie îmi place să fiu pălmuită, dar asta a durut mai mult decât eram pregătită.

- Nu te înţeleg, dar îţi accept decizia. Îmi va fi greu fără tine, însă îţi doresc să se împlinească ceea ce aştepţi.

- Acordă-mi răgazul ăsta, te rog! Aş vrea să ştiu că vei fi tot aici şi aş vrea să ne sunăm de fiecare dată când vom avea ceva să ne spunem...

- Ţi-am spus că îţi accept decizia. Acum te las. Să fie de bun augur.

Mi-am înghiţit lacrimile şi am coborât.

- Mi-aş dori să ne mai auzim...

Nu am vrut să-l mai ascult. Eu şi zâmbetul meu de piatră ne-am dat jos din maşină şi, deşi fizic m-am îndreptat spre birou, sufletul meu o luase la fugă spre câmpurile de la marginea oraşului căutând o balegă în care să se tăvălească. Nici nu ştiu cum să îţi descriu durerea care îmi curgea prin vene. Parcă îmi deschisese pe viu cordul ca să ia înapoi bucăţica lui în jurul căreia crescuse ţesut, toţi neuronii mei se provocau la duel şi zburau capete şi creieri şi maţe peste tot, era ca şi cum îmi curăţa creierul cu chiureta şi mă lăsa să drenez singură bucăţile de el care mai rămăseseră pe alocuri.

M-am întors la birou mai mult leşinată decât vie. În urma mea se târa în genunchi orgoliul încercând

să își recapete măcar ritmul dacă nu înălțimea. Lângă teancul de hârțoage, mă aștepta stingheră o carte, iar lângă ea gândurile mele pe care nu a ajuns vreodată să le citească. Știi ce e cel mai naspa uneori? Când propria ta minte te face să te simți ridicolă. Îmi făcusem atâtea scenarii legate de întâlnirea asta, iar acum îmi venea să mă dau cu capul de pereți încercând să le împrăștii. Îmi dădeam seama cum, din prostie, îmi pusesem viața pe pauză căci încremenisem în momentele mele cu el, în vreme ce el își urma cursul firesc alături de cea care avea dreptul legal asupra timpului lui. Eu fusesem probabil ca un batistă de unică folosință: atât de necesară când simți cum îți curg mucii în barbă, atât de inutilă după ce ai folosit-o. Mă durea că, în fond, fusesem doar un capitol în viața lui, că, odată împlinit visul lui, povestea mea va lua sfârșit. Asta mă făcea să sufăr mai rău decât au suferit împătimiții în ale astronomiei când a fost retrogradat Pluto. Însă cel mai mult mă durea gândul că mă vedea ca fiind motivul nereușitei lui, adică era ca și cum se simțea pedepsit de divinitate pentru faptul că mă întâlnise, ca și cum tot ce îl ducea capul să înțeleagă era că îi purtam ghinion.

Seara, încercam cu toate forțele să nu mă mai gândesc la ziua care se încheia. De data asta, îmi propusesem să îi suprim cu totul amintirea. Știam că îmi va fi greu, deja mă panicam doar la gândul că fizic nu o să îl mai văd vreodată, dar refuzam să mă

gândesc la motivul pentru care se va întâmpla asta. Țineam atât de mult la el încât atunci când i-am urat să i se împlinească, am pus în cuvintele alea toate gândurile mele bune. Atâta vreme cât el era fericit, restul erau detalii. Inclusiv eu.

Zilele care au urmat au fost toate la fel: ciudate, triste, cu zâmbete de fațadă care să mascheze iureșul de gânduri ce nu mă ajutau să fiu foarte lucidă, cu toți cei din jurul meu întrebându-se ce naiba am pățit de sunt așa abătută.

Știi, eu nu sunt chiar cea mai săltăreață popică, însă sunt o companie plăcută per ansamblu, asta dacă reușești să îmi accepți ironiile și replicile mereu pregătite. Dar în perioada asta, eram genul popică obeză: nu mai participam activ la nimic în afară de sarcinile strict profi și nici măcar nu mai ieșeam din birou la o țigară socială. Iar asta îi enerva pe toți. Îi auzeam bombănind când îi rugam încruntată să mă lase în pace: „Eh, probabil e la ciclu." Și uite-așa am tot fost la ciclu aproape o lună.

*

Mă simțeam de parcă dăduse grindina peste culturile mele de mărgăritar în plin sezon de nunți. Mi-am impus să îl urăsc. Cu buza umflată și orgoliul în ghips, am decis că era vară, era cald, era momentul să iau startul în restul vieții mele, la fel cum făcea și el. Așa că am plecat din nou în concediu în Grecia. Aveam nevoie de soare, îmi era dor de mare, îmi era dor de mine cea de odinioară și speram ca prin călătoria asta să mă reconectez cu mine și să îmi regăsesc echilibrul mental care se legăna ca un rinocer într-un exercițiu la bârnă.

Grecia, pentru mine, este fascinantă. De la istorie, la panoramă, la dialect - totul emană un aer mitologic. Terminasem de citit „Magicianul" cu puțin timp înainte de a pleca și, încă de când am ajuns, în fiecare părticică din insulă căutam un „Bourani" al meu. Nu mă detașasem încă de filmul pe care cartea îl developase în creierul meu și mi se părea că totul în jur ascunde un mister care mă îndeamnă să îl descopăr.

Măslinii aliniați perfect semănau cu soldați la parada păcii, munții cu umeri stâncoși păreau centauri tăcuți care păzeau castitatea mării jucăușe. Fiecare pietricică era încărcată de istorie, fiecare bob de nisip era încărcat de soare. Ascultam poveștile pe care mi le depăna marea cu aceeași plăcere cu care ascultam oamenii vorbind între ei pe stradă, căci au grecii un

dialect așa de muzical încât și atunci când îi auzi vorbind și nu înțelegi o boabă din ce spun, nu ți se face frică, adică și dacă ar spune: „Mamă, ce-aș bate-o p'asta și tot neamu' ei!" ți se pare o poezie și îți vine pe loc să zâmbești aprobator.

În Grecia, până și vântul bate altfel. Parcă te mângâie atunci când îți flutură ușor fustița spre șolduri, briza caldă de seară o simți ca pe o sărutare trimisă de zei să-ți alinte porii întărâtați de căldura umedă de peste zi. Ruinele, arhitectura, priveliștea care te întâmpină dincolo de ușa balconului, toate astea sunt un strop de nectar dăruit de zei unui suflet rătăcit. Dar eu aveam nevoie de un pocal plin.

Mă trezeam dimineața în clinchetul talangelor și în cântecul cocoșilor. Asta îmi amintea din nou de copilărie, de vacanța în casa de la țară a bunicilor, de momentele în care singura mea grijă era cât timp am la dispoziție să mă joc cu fiecare creatură din ogradă înainte să mă strige bunica la masă. Îmi era dor de clipele alea. Mi-aș fi dorit să fac o buclă în timp. Așa cum mă vedeam pe mine cea din trecut așezată acolo în fund pe țărâna din prispă sechestrând un cățel care se zbătea săracul să scape din desfășurarea exagerată de afecțiune, așa mi-aș fi dorit să mă pot privi acum prin ochii de atunci. Oare ce ar spune copila inocentă de atunci femeii rătăcite de acum?

Am sărit din patul king size și am alergat curioasă să privesc de la balcon turma de căprițe care

se hrăneau din iarba plină de rouă înainte de a le copleşi soarele dogoritor. Mi-ar fi plăcut să nu ne fi cazat în resortul ăsta de patru stele, ci la vreo căsuţă bătrânească din vale unde să mă pot bucura de aerul proaspăt al livezilor de măslini. Mă şi vedeam alergând cu picioarele goale prin iarba fragedă încercând să nu calc pe măslinele rebele, jucându-mă de-a v-aţi ascunselea cu razele soarelui printre crenguţele încărcate de linişte.

De fiecare dată când mă trezesc sub cerul Greciei, mă simt împrejurată de zei. Ca şi când nu ar fi plecat vreodată, ca şi când se ascund după trunchiul de măslin sau după stânca tăcută. Cât de ciudate sunt căile în care se ramifică mintea! Aici, pe pământul ăsta străin mie, unde au trăit la un loc zei şi semizei, creaturi monstruoase şi oameni de rând, aici regăseam linişte fizică şi metafizică în acelaşi timp; aici, unde farmecul zeilor şi naivitatea pământencelor au dus la cele mai crude infidelităţi din care au izvorât cele mai crâncene conflicte şi cei mai hidoşi şi necruţători prunci, aici îmi resimţeam mai puţin greutatea propriei mele infidelităţi. Să fi fost meritul distanţei geografice care se întindea între mine şi el sau faptul că mă regăseam pe tărâmul care a sacralizat defecte umane capitale? Asta nu îmi era clar încă. La fel cum nu îmi era clar dacă începusem procesul de vindecare sau de negare. Dar aici nu ai timp să te gândeşti prea mult la realitate, căci aici totul este un vis.

- Sunt și eu în visul tău?

- Poftim?

- Nu te preface că nu m-ai auzit! Sunt și eu în visul tău?

- Aș prefera să nu răspund la întrebarea asta.

- Ți-e teamă că m-ar putea supăra răspunsul?

- Da, dar pentru că nu ar fi cel pe care îl aștepți de la mine.

- Voiam doar să verific dacă ai recunoaște. Răspunsul îl știu deja.

- Știu că îl știi.

De vis au fost și zilele pe care le-am petrecut alături de Robert. Între plimbările pe plajă, mini-croaziera de o zi pe care am făcut-o vizitând toate plajele de pe insulă, ieșirile la restaurante cu specific grecesc unde el s-a bucurat de toate preparatele tradiționale, și serile în care ne ameteam cu câteva cocktailuri screwdriver, ne-am redescoperit o parte din pasiunea pierdută printre calcule de rate, ultilități, ore peste program. Mi-aș fi dorit să îți pot povesti că am făcut dragoste pe plaja caldă sub razele lunii, cu nisip care se strecura prin toate orificiile, dar poate în altă vacanță. Robert era un tip mai conservator, mai clasic, cu un simț al ridicolului mult mai dezvoltat decât al

meu. Iar întrebarea „Și dacă ne vede cineva?" is kind of a mood killer.

Zilele au trecut frumos și concediul meu a ajuns la final, dar asta nu era o dramă. Deși Grecia este irezistibilă în primele zile, cu timpul mi se face dor de orașul meu, de casă, de patul meu.

Întoarcerea acasă a fost încărcată de un mix de oboseală și emoții: eram fericită că ajunsesem cu bine, că patul meu mă aștepta tăcut la ceas de seară, că totul în jur îmi era cunoscut și totul în jur mă cunoștea; eram tristă că lăsasem în urmă livezile de măslini, că zeii nu mă mai priveau printre norii răzleți, că nu descoperisem domeniul meu secret. Căci, în realitate, îl căutasem în locul nepotrivit.

„Bourani", pentru mine, a fost mereu aici.

Viața e ca un semn de carte - îți arată unde ai rămas în fiecare seară, dar nu și ce te așteaptă mai departe. Eram tristă. Bronzată, da' tristă. M-am întors la job și, pe lângă lehamitea omului proaspăt întors din concediu, mai aveam de suportat și gândul că mă respinsese. În perioada în care fusesem pe tărâm străin reușisem să îmi curăț un pic orgoliul de praf, nu știu dacă din cauza distanței sau pentru că acolo sunt atâtea distracții încât nu ai timp să te gândești la lucruri dureroase. Dar, odată ajunsă acasă, era ca și cum lângă ușă mă aștepta înfuriat bagajul meu grăsuț

de amintiri bătând din picior: „În sfârșit ai revenit! Hai c-avem treabă!"

Cam așa mi-a spus și noua mea șefă, dar cu alte cuvinte.

Cât lipsisem, se întâmplaseră câteva modificări în firmă - jocuri de culise, mutări politice, detalii. Mă afectase destul de mult vestea, șeful meu dinainte fiind un om deosebit de la care am învățat foarte multe lucruri, el ajutându-mă să devin omul de vânzări care sunt azi. Deci, deși îmi propusesem să nu mă las influențată, nu puteam promite că o voi primi cu dragă inimă pe cea care i-a luat locul. Voiam doar să îmi fac treaba, să îmi iau banii, fără să mă încarc cu lucruri pe care nu aveam puterea să le schimb.

Sub teancul de dosare stătea stingheră cartea așa cum o lăsasem la plecare. În vreme ce eu îi căutam un loc discret într-un sertar, în spatele meu aud răstită o voce răgușită:

- Bine ați venit, dragă doamnă! Ar fi fost de bun-simț din partea ta să mă cauți să ne cunoaștem!

Ce dracu' a fost asta?! Nu îmi dădeam seama dacă era femeie sau bărbat, dacă era agramatism sau erau scăpări de moment, cert e că orice ar fi fost în spatele meu emana frustrare. Am rămas cu privirea speriată pironită în sertar de parcă fusesem prinsă cu sticla de vodkă în timpul programului. După câteva secunde de înghițit în sec, mi-am făcut curaj să înfrunt momentul. Și m-am întors. Acum nici nu știu cum să-i

explic ce se desfășura în fața mea, cum să-ți descriu această făptură a cărei umbră se întindea cât lățimea biroului meu. Știi, mie nu-mi place să jignesc oamenii, ba chiar mă simt vinovată și atunci când o fac neintenționat la nervi; folosesc des expresii de genul „mai puțin inteligent" în loc de „prost" sau „mai puțin frumos" în loc de „urât" tocmai pentru a evita jignirile dure. De-asta nu știu cum să mă exprim acum într-o formă la fel de delicată.

Deci, frate, era o femeie...mare! Și când zic mare vreau să zic uriașă! Adică era cât un munte! Și când zic munte vreau să zic lanț muntos! Dacă tot sunt întoarsă cu mitologia-n vene, avea o privire de Cerber, o răsuflare de harpie și o postură de ciclop! Era îmbrăcată de parcă făcuse cursuri de stil la școala de clovni: o chestie verde croită probabil pe același tipar ca sacii de rafie care se dorea a fi o rochie, combinată deasupra cu un fel de cort maro care se dorea a fi sacou, toate astea accesorizate cu un dres albastru densitate 150 den. Iar pantofii! Pantofii erau o insultă adusă industriei de încălțăminte. Dacă aș fi cizmar, mie mi-ar fi rușine să repar astfel de pantofi. Mai bine i-aș da bani să își cumpere altă pereche. De fapt, nu! Mai bine m-aș duce cu ea să îi cumpăr altă pereche, ca să mă asigur că nu-și ia tot d'ăștia! Erau niște bărcuțe verzi cu câte o floare mare cu petale mov leșinate în lateral exterior, cu toc înalt și gros care nu o avantaja absolut deloc, căci pretențioasa doamnă avea în timpul

deplasării feminitatea unui travestit. Avea părul de un blond indescifrabil, ceva decolorat de soare, un fel de culoarea vântului turbat, prins într-o împletitură care se dorea a fi fost în spic, dar cred că fusese secetă când se pieptănase ea ultima dată. Noroc măcar că nu folosea machiaj, singurul lucru plăcut la ea fiind un ten măsliniu destul de finuț, în antiteză cu imaginea generală. Ah, și mirosea îngrozitor de tare a țigări! Adică și eu fumez, și chiar mult uneori, dar ea mirosea de zici că dormise în scrumieră.

Mi-a întins suav în semn de introducere mânuța ei cât lopata de deszăpezit, în vreme ce creierul meu urla panicat: „E o capcană! E o capcană! Nu întinde mâna! E aia cu care fumezi și îți mai trebuie!..."

Asta a fost minunata zi în care am înțeles că eu urma să lucrez pentru această Godzilla cu țâțe, pe numele ei Valeria Moldovan. Și cică să nu crezi în creaturi mitologice.

*

Perioada următoare a fost la fel de ciudată. Nu reușeam să îmi regăsesc ritmul, parcă nu îmi mai plăcea ceea ce făceam de atâția ani, parcă mă strângeau pereții atât la job, cât și acasă.

Bine, la job era de înțeles. Ori de câte ori minunata doamnă Moldovan intra în birou, se lăsa întunericul, se sinucidea oxigenul, se îngustau obiectele din jur. Se apropia de scaunul meu delicată ca o pisică obeză castrată, se apleca un pic spre mine atât cât îi permitea unghiul dintre colăcelul abdominal și șoldurile geamandurate și îmi șoptea la ureche cu un suflu care îmi provoca panică de otită:

- În biroul meu! Acum!

Înainte să își reia verticalitatea, îmi mirosea de la distanță părul și zâmbea ca un deținut care urmează să-și abuzeze colegul de celulă.

Jur că ajunsesem să cred că femeia era o lesbiană trimisă de cineva de sus să mă pedepsească pentru toate dățile în care am avut fantezii girl on girl.

Discuțiile care se purtau în biroul ei între ea și mine erau un test pentru calmul meu și pentru capacitățile mele mentale. Știi cum există genul ăla de oameni care chiar dacă au idei geniale le expun într-un mod atât de barbar încât nu le poți acorda nici măcar un dram de credibilitate? Eh, ea nu era nici măcar genul ăla.

A făcut în echipă modificări de „n luate câte k" destabilizând în vreo trei luni un echilibru construit pe parcursul multor ani. Cuvântul de ordine pentru ea era subordonare. Cuvântul cu care fusesem eu obișnuită de-a lungul timpului era colaborare. Deci ceva trebuia să se schimbe.

Într-una din zile m-a chemat din nou în biroul ei și, de data asta, m-a prins într-o pasă proastă. Cred că eram la ovulație sau ceva de genul.

- ...mă gândesc să o mutăm pe Mirela de pe promovare pe vânzări.

- Nu cred că putem face asta fără să luăm în calcul o potențială sinucidere, am răspuns eu într-o doară.

- Dacă se sinucide, să fie sănătoasă! Aici nu face fiecare ce vrea!

- În afară de dumneavoastră adică...

- Dacă ai ceva să îmi spui, spune direct!

- Tocmai am făcut-o. Și, dacă tot sunt aici, vă înmânez și demisia.

- A cui?

- A câinelui de la poartă. Are o criză existențială!

- Ha! Nu semnez nimic. Îți bagi mințile-n cap și te-ntorci la treabă. Așa cum ți-am spus, aici nu face fiecare ce vrea. Și ce nu-ți convine, mă rog? Vrei să pleci, hă? Unde? Cine crezi că-ți va suporta mutrele de divă adormită dimineața, datul ochilor peste cap de

fiecare dată când nu-ţi convine ceva de parcă Pământul ar trebui să se învârtă doar în jurul părerilor tale, aerele de atotştiutoare şi criticile de expertă în orice?! Am observat cum îi tratezi pe toţi, dar nu-nţeleg de ce nimeni nu-ţi răspunde înapoi. Probabil pentru că eşti o blondă frumuşică pe care le place să o aibă prin preajmă! Dacă erai mai mult decât atât, acum ai fi stat tu pe scaunul ăsta în locul meu!

Mă blocasem un pic, recunosc. Dar asta pentru că vorbea la foc automat, pe nerăsuflate şi cu precipitaţii. Cred m-a scuipat de vreo două ori - o dată pe nas şi o dată pe frunte, şi nu mă puteam gândi la altceva decât la un şervețel umed.

A luat demisia şi a rupt-o în zeci de bucăţele.

- O puteţi rupe liniştită, i-am zis, mai sunt alte 499 de coli în top...

- Te rog să te-ntorci la treabă! Firma nu te plăteşte ca să fii sarcastică!

Am ieşit zâmbind în sinea mea pentru prima dată de când am început să lucrez cu ea. Nu aveam nicio intenţie să îmi dau demisia, ba chiar m-aş fi panicat pe mine dacă ar fi semnat-o, dar am vrut să aflu ce gândea cu adevărat despre mine. Şi la nervi se spune întotdeauna adevărul. Nu făcuse nicio remarcă la adresa mea profesional vorbind, eu fiind singurul angajat care îşi păstrase poziţia şi atribuţiile. Mă rog, eu şi doamna care ne făcea curăţenia. În rest, nu îmi spusese nimic din ce nu ştiam deja.

A doua zi dis-de-dimineaţă ne-a convocat într-o mică şedinţă în care a anunţat că Mirela va rămâne în continuare pe promovare, dar va prelua şi câteva sarcini pe vânzări.

Acasă atmosfera era aşa cum aveam nevoie să fie, adică liniştită. Robert era calm şi drăgăstos, mai ales după revenirea din Grecia. Mă răsfăţa, mă alinta, mă făcea să mă îndrăgostesc din nou de el.

Ştii, eu cred că există o diferenţă între a iubi şi a fi îndrăgostit. Adică o iubesc pe Corina, dar nu sunt îndrăgostită de ea, o iubesc pe Ana, dar nu sunt îndrăgostită de ea, îl iubesc pe Sorin, dar nu sunt îndrăgostită de el. Iubirea este acel geamantan în care punem amândoi, cu trecerea timpului, toate trăirile bune sau mai puţin bune, momentele frumoase sau mai puţin frumoase, cuvintele dulci sau mai puţin dulci. Este ceva al nostru în care punem pe rând şi adunăm la comun, este ceva al nostru care nu seamănă cu ceva al altora. Iubirea este naraţiune, haos, compromis, critici, sex, migrene, cheltuieli, râsete, plânsete, ironii, complimente, surprize, farse, greşeli, îngăduinţă. Este o supă caldă şi o frecţie cu Carmol când ai răcit şi crezi că eşti deja pe moarte, este o omletă cu pătrunjel şi o felie de pâine prăjită când nu îţi poţi permite o pizza şi nici n-ai chef să faci o ciorbă, este un quickie când te-a futut jobul toată ziua şi tu nu prea mai ai chef de sex, dar celălalt da.

Îndrăgostirea, în schimb, este entuziasmul cu care am mers împreună, ținându-ne de mână, să cumpărăm geamantanul. Numai că timpul te uzează și ajungi să îndeși acolo diverse din cele de mai sus ca un gest mecanic - așa cum pui în pușculiță restul mărunțiș de la pâine sau încui ușa la plecare.

Îl iubeam pe Robert, dar uitasem cum era să fiu îndrăgostită de el. Am adunat împreună multe de-a lungul anilor și eram extrem de atașată de geamantanul nostru pe care îl ștergeam des de praf. Cântărea mult, dar îl știam acolo doar al meu și al lui, iar asta îmi dădea confort sufletesc.

El îmi pregătea masa când ajungea înaintea mea acasă, eu îi cumpăram desertul preferat, el îmi pregătea baia fierbinte și mă aștepta apoi în patul care ne cunoștea trupurile în detaliu, eu improvizam un personaj și făceam să merite așteptarea. Iar serile se încheiau cu el jucându-se în părul meu până adormeam la pieptul lui.

Dar dacă totul era atât de comod, de ce simțeam atunci că mă strâng pereții?

Pentru că traficul în mintea mea încă era aglomerat. Îmi impusesem să nu mă mai gândesc la el. Voiam să îl dau uitării, să îl las în urmă așa cum făcuse el când alesese să nu mai facă parte din viața mea. Dar mă întristam la gândul că amintirile noastre zăceau probabil abandonate într-o pungă de Kaufland aruncată în vreo băltoacă din fața blocului cu

apartamentul 22. Căci noi doi nu aveam un geamantan. Aşa că, oricât m-am străduit, nu am reuşit nicicând să renunţ la trăirile mele cu el. Ele m-au făcut ceea ce sunt astăzi, sunt piese dintr-un puzzle în continuă conturare şi merită să stea pe un loc uscat şi curat, aşa că am hotărât să le păstrez aşternându-le aici. Ăsta e geamantanul nostru.

El a fost pentru mine ca Pluto pentru Charon, ca Andrei pentru Sergiu, ca spanacul pentru Popeye. I-am acordat lui meritul personajului marcant, pentru că întotdeauna am gândit că el a fost experienţa care a trebuit să mă schimbe pe mine. Dar dacă, de fapt, eu am fost lecţia care a trebuit să îl schimbe pe el? Dacă în realitate el avea nevoie de mine ca de o punte între acum şi mai departe, iar eu m-am lăsat prinsă din egoism în jocul lui exagerându-mi propria importanţă? Mereu considerăm anumite lucruri care ni se întâmplă ca fiindu-ne destinate nouă, fără să luăm în calcul ideea că poate noi suntem uneori doar unelte la îndemână.

Asta mă face să văd altfel o întâmplare de acum câteva zile. Cum ieşeam eu adormită cu maşina din parcare dimineaţa, l-am „şters" un pic pe vecinul de la patru. Este irelevant că am avut circumstanţe atenuante, el parcând seara maşina pe dos - vorba cântecului. Nu a fost nimic grav, dar a trebuit să îl aştept pe om să îi arăt isprava că aşa e politicos. În fine, în ziua aia am luat startul mai târziu, evident, şi fiind o

împătimită în ale dansurilor stelelor și rotațiilor planetelor, am considerat întâmplarea ca fiind un rău mic ce m-a ferit de un rău mai mare prin decalare. Din egoism, din nou, m-am transformat în buricul Universului. Dar dacă, de fapt, eu am fost doar o marionetă în piesa pusă în scenă pentru cel pe care l-am întârziat în ziua aia?

*

Revenind cu picioarele pe pământ, doamna Moldovan, conștientizând până la urmă gafele manageriale pe care le făcuse cu timpul, intrase într-o disperare care mă făcea să îmi pară rău de ea. Ne consultam din ce în ce mai des și am convins-o să readucă oamenii pe pozițiile ocupate inițial încercând redresarea situației prin orice portiță care se deschidea. Acum, când se găsea la ananghie, reușeam să îi văd latura umană. Sau i-o inventam, nu mi-era clar încă. Să zicem că, în sfârșit, reușeam să comunicăm la un alt nivel. Uneori. Când nu ploua. Sau nu-i era foame. Sau nu era Mercur retrograd.

Am pus pe hârtie câteva strategii noi, însă aveam nevoie de o colaborare nouă și de o campanie de marketing care să ne readucă în cărți. Pentru asta avusese în weekend o ședință importantă la București

pentru care se pregătise aproape o săptămână. Nicicând nu mi s-a părut mai speriată.

Era început de octombrie. Era luni dimineața. Eram emoționată așteptând soluțiile cu care se întorcea de la ședință.

- Cum a fost? am întrebat eu cu oarece emoții.

- A fost ca dracu'! Încă mai merg un pic crăcănată, a zis ea încercând un zâmbet. Sunt conștientă că am făcut exces de zel când am venit aici, dar asta pentru că știam că sunteți un grup în fața căruia voi avea dificultăți să mă impun. Însă mi s-a dat un ultimatum și o să am nevoie de ajutorul tău. Îmi doresc să rămân aici, îmi doresc să repar ce am greșit și tu ești singura care mă poate ajuta.

Avea o privire sinceră, tristă. Eram dispusă să o ajut în ciuda tuturor divergențelor avute de-a lungul acestor luni.

- Desigur! Aveți pe deplin sprijinul meu. Ce trebuie să fac?

- Începând de luna asta, vom avea o colaborare cu divizia Onvix. Iar tu va trebui să te asiguri că vor avea acces la toate informațiile noastre și le vom sta la dispoziție necondiționat. Este un proiect nou în care firma își pune toate speranțele și sub nicio formă nu putem da greș.

După fraza asta, eu nu am mai auzit mare lucru. Îmi fluierau urechile, mă inundau valuri de căldură, sângele îmi curgea prin vene fierbinte ca lava.

Dacă aș fi avut pe aproape un frigider, m-aș fi închis înăuntru.

- ...așa că azi va trebui să iei parte la întâlnirea pe care o vom avea la ora 15. Trebuie să demarăm cât mai repede proiectul și să punem la punct o campanie foarte agresivă pentru următoarele trei luni!

Shit, la dracu', la naiba! Cum ies din chestia asta?! O fi târziu să îmi dau demisia? Era cam 10 dimineața. Dacă o făceam pe loc, ar fi avut timp să își revină din șoc până după-amiaza și apoi să convingă pe vreuna dintre fete să îmi ia locul.

- ...mă pot baza pe tine, da? În ciuda tuturor discuțiilor noastre, mă bucur că îmi vei fi alături în această încercare. Ai un suflet bun și știu că nu mă vei lăsa la greu.

- Desigur... „Acum mă scuzați, dar merg să vomit un pic", am zis eu în gând.

Probabil ai înțeles de ce aveam reacțiile astea fizice. Managerul diviziei respective era el. Cel care nu voia să mă mai vadă, cel căruia îi purtam ghinion, cel care îmi strivise orgoliul! Iar acum ar fi trebuit să colaborez cu el. Pe bune?! A colabora profesional cu cineva care te-a văzut în secret dezbrăcată și te-a avut în toate pozițiile posibile e ca și cum te-ai masturba cu reclama de la Pampers pe fundal. Adică imposibil!

- ...mai ești cu mine? m-a întrebat ea nedumerită.

- Da...dar mă gândeam că nu sunt cea mai potrivită persoană pentru proiect. Ca să asigurăm succesul campaniei, avem nevoie de cineva cu mai multe cunoștințe de marketing decât mine. Eu vă pot ajuta cu detaliile legate de specificul zonelor targetate, după ce veți pune la punct campania de promovare. În plus, sunt mult mai utilă pe partea de vânzări directe, deci ar fi inutil să pierd azi timpul în întâlniri protocolare cu nu-știu-ce manageri de divizii. O recomand pe Elisa pentru acest job cu promisiunea că îi voi pune la dispoziție toate informațiile de care va avea nevoie.

- Deci nu vrei să m-ajuți? Acum când am cea mai mare nevoie de tine, tu-mi întorci spatele?! E prea solicitant pentru tine?! Nu-ți mai rămâne timp de socializări sau ce?! Ajută-mă să înțeleg, căci de pe scaunul pe care stau eu acum cam asta se înțelege!

Mda, noroc că mă asculta pe mine și nu pe săracul scaun care gemea sub mormanul ăsta de inteligență și ceafă de porc.

- V-am asigurat de tot sprijinul meu, dar în condițiile expuse de mine. Îmi cunosc limitele și consider că nu am pregătirea necesară pentru a fi implicată direct în acest proiect. Dacă ați reuși să depășiți un pic panica momentului, ați înțelege că am dreptate.

M-am ridicat, mi-am aranjat fustița și m-am îndreptat spre ușă. În timp ce ieșeam din birou, am auzit:

- Bla bla bla...ora 15 în sala de conferințe! Prezența obligatorie!

Shit! Aveam doar câteva ore să inventez ceva ca să mă sustrag!

Mă gândeam să caut pe Google posibili viruși cu perioadă de incubație de trei ore sau mai puțin sau să sun la Cantacuzino să îmi trimită prin curier o moleculă de gripă porcină sau ceva ce le-a mai rămas sfoiegit prin vreun container! Aș fi putut improviza o criză de apendicită, dar m-a mâncat în cur să mă laud cu cicatricea mea într-o zi când făceam concurs despre cine o are mai mare. Aș fi putut să îmi scot un ochi, să îmi rup o mână, să îmi bag un pix în ureche. La naiba! Toate erau dureroase și se lăsau cu sânge. Și aveam o bluziță albă așa drăguță în ziua aia... Ce naiba să fac?!

Mi-am aprins o țigară și am început să forez după idei mai puțin dramatice.

Am luat telefonul și am format din memorie numărul. Am trimis un sms la fel de sec cum îmi era creierul în clipa aia, creier de blondă care nu știe cum să reacționeze în situații de criză! Îmi venea să îmi dau pumni în cap, să deschid geamul și să mă arunc. Dar eram la parter și mai și plouase.

- Hey.

- Hey și ție, mi s-a răspuns imediat la fel de sec.

- Ai aflat de noul proiect?

- Desigur. Ne vom întâlni azi la voi la sediu. Vei fi acolo, da?

- Teoretic, da. Practic, presimt că o să intervină ceva mai târziu şi nu o să fiu aici.

- Da, tipic ţie. Cum crezi. Dar mi-ar fi făcut plăcere să te revăd.

Deci să recapitulăm un pic: acum câtva timp, cu o zi înainte de a ne întâlni pentru chestii pe care le făceam noi ca doi buni prieteni, mi-a zis că e mai bine să stea departe de mine pentru că îl distrag, destabilizez sau mai ştiu eu ce alt verb cu sens distructiv a folosit atunci. Iar acum, după aproape patru luni în care nu a dat niciun semn de viaţă, după patru luni în care nu a ştiut nimic de mine şi nu am ştiut nimic de el ca şi când am fi fost doar doi oarecare din popor, după patru luni în care învăţasem cum să pun ordine în haosul pe care îl lăsase în mintea mea, îmi spune ceva de genul ăsta şi face ca reacţiile mele să pară la fel de mature ca ale unui purcel care descoperă prima mocirlă.

- Mda, tipic ţie să crezi că mă cunoşti atât de bine încât să ştii ce e tipic mie.

...şi să dăm cu un pic de morcilă şi pe obrăjori, şi pe bluziţă...

- Acum chiar ţi-aş recomanda eu să nu vii la şedinţă, mai ales cu atitudinea asta. Acolo se vor

discuta chestii de oameni mari. Ar fi o pierdere de timp pentru tine.

...și pe burtică, și pe fustiță...

L-am lăsat să aibă ultimul cuvânt - ai văzut cum am formulat ca să nu recunosc că în realitate m-am azvârlit cu totul în mocirlă cu tumbe incluse - și am continuat să caut pretexte ca să evadez.

Se făcuse ora 14 și eu tot nu găsisem nimic. Pe bune, ai crede că din toate filmele pe care le-am văzut până acum, aș fi reușit să reținceva pentru cazuri de forță majoră. Dar când mă panichez, mi se face creierul lucios ca podeaua de la Sala Polivalentă.

Și cum stăteam eu cu obrajii sprijiniți în palme, privind spre zare prin fereastra plouată întrebându-mă de câte canistre de motorină aș fi avut nevoie că să înconjor perimetrul clădirii, doamna Moldovan bagă capul pe ușă și anunță sec:

- Întâlnirea a fost amânată. A intervenit ceva și managerul nu poate ajunge.

Și pleacă trântind ușa în urma ei.

Wait! What?! A intervenit ceva gen ce? A demisionat, a emigrat, a murit?! De ce căcat folosim acest ceva care este mai evaziv decât a fost odată ca niciodată?! Ceva-ul ăsta îmi permitea mie să presupun orice! De la „a alunecat în baie pe un calup de săpun care i-a scăpat în timp ce se întindea după un prosop pentru a-și șterge lacrimile provocate de discuția noastră și, încercând să nu calce pe câinele care îl

aștepta fidel cu botul pe labe, s-a agățat de cabina de duș și în cădere a smuls bara de susținere cu jumătate din perete, iar acum zăcea ud și gol pe gresia rece acoperit de plastic și moloz" până la „un con de brad, căzut pe șosea la Crăciunul de acum trei ani, i-a intrat la motor, i-a blocat frânele și în timp ce încerca să evite o coliziune cu un cap de pod, i-a intrat prin geamul deschis o cioară care i-a scos un ochi și i-a smuls un testicul, și cu toate astea a reușit să se arunce din mașina aflată încă în mers ca un adevărat MacGyver, iar acum zăcea în vreun șanț gândind cum probabil tot eu i-am purtat ghinion".

În ciuda acestor scenarii destul de realiste, eram totuși curioasă să aflu ce se întâmplase cu adevărat. Deci i-am trimis din nou un sms.

- Hey, ți-am zis că voi inventa ceva până la ora 15 ca să evităm întâlnirea. Știi că sunt creativă, nu trebuia să te sperii dintratât.

- Din nou te supraestimezi! Nu zic că nu ai fi creativă, asta îmi amintesc destul de bine, dar nu îmi provoci frică.

- Vai, atunci te rog, dacă ai putea să explici pe înțelesul meu ce s-a întâmplat...

- A intervenit o schimbare de planuri de la sediul central și se pare că se va amâna întâlnirea până la noi directive. Mai multe detalii nu am nici eu.

- Am înțeles. Îți mulțumesc.

- Pentru puțin. Și să știi că am vorbit serios când ți-am spus că mi-ar fi plăcut să te revăd.

*

Atâta lumină, atâtea emoții, atâtea gânduri pe care mă străduiesc să nu le ascult. Nu e momentul pentru psihologie acum. Sunt din nou sub impulsul clipei fără motiv, motivului fără realitate, realității fără viitor.

Am acceptat și în trecut întâlnirile chiar și atunci când nu era vorba despre mine și azi se întâmplă la fel. Suntem din nou împreună, și, deși din unghiul ăsta nu îl pot vedea, îl simt și îi ascult satisfacția monosilabică. Îmi place să-mi admir impactul pe care îl am asupra lui. Și la fel face și el. Există între noi o compatibilitate și o sincronizare perfectă a gândurilor, a trăirilor, a mișcărilor. Amândoi suntem altruiști și egoiști cu rândul, amândoi ne ghicim rândul doar din atingeri. Iar azi e doar despre el. E ca și cum îl premiam pentru faptul că se întorsese, și crede-mă, i-am dat și coroniță! De fapt, ca să fiu sinceră până la capăt, și mie mi-a plăcut la fel de mult, deci win-win. După ce îmi scutur un pic genunchii, îmi dau seama că nu văzusem până acum cât de frumoasă e panorama care se întinde de la fereastra apartamentului 22. Și nu văzusem nici cum, fără

perdele cum găsiserăm azi casa, blocul din față e extrem de aproape. Dar, până la urmă, ce ar fi putut să vadă vreun vecin curios? Doar spatele lui sprijinit de fereastră.

Ne reaprindem ceva de fumat și ne așezăm față în față. Dar nu ne privim. Amândoi contemplăm cerul de octombrie. Să mă întreb ce-i în mintea lui, ar fi doar un nou prilej de tortură pentru mine. Pot doar să fac speculații care să îmi țină mintea ocupată în minutele astea pline de liniște și fum. Existau atâtea variante pentru motivul regăsirii noastre în decorul ăsta: fie se întâmplase ceva în viața lui și se panicase, fie se întâmplase ceva supărător acasă, fie i se făcuse chef de o partidă de sex clandestin, fie i se făcuse pur și simplu dor de mine. În timp ce eu îmi țin companie cu gândurile mele, mă ia de mână, ne ridicăm și mă îmbrățișează cum n-a mai făcut-o vreodată până acum.

- Mi-aș dori să opresc timpul în clipa asta.

- De ce ai spune ceva de genul ăsta?

- Pentru că asta simt. Te deranjează că îți spun?

- Nicidecum! Mă deranjează că uiți repede ce îmi spui.

Este singurul reproș pe care i-l fac. Așa cum el nu îmi ceruse vreodată explicații pentru acel timeout cerut de mine cu câteva luni în urmă, la fel procedez și eu. Nu deschid subiectul, nu cer detalii, nu distrug cu întrebări banale bucuria de a-l avea din nou în viața

mea. Trăiesc din nou momentul, deși nu e momentul meu.

Stăm îmbrățișați și parcă totul devine prea serios.

- Pot să îți dau una sub coaste?

- Nu.

- Pot să-mi înfig unghiile în spatele tău?

- Nu.

- Pot să te muşc de ureche?

- Nu.

- Pe bune?! Nu pot să fac chiar nimic?!

- Ba da. Poți să rămâi așa în brațele mele, să mă simți și să-ți salvezi încă o amintire.

- Mi-e teamă de amintirile cu tine. Sunt greu de purtat.

- Dar nu trebuie să le porți zi de zi. Se vor uza. Păstrează-le într-un loc secret și deschide-le doar atunci când vrei să adormi zâmbind. Vrei să îți povestesc ceva?

- Desigur!

Mă dezlipește ușor de el și își aprinde o țigară.

- Știi să mergi pe bicicletă?

- Doar pe cea statică de la sală...

- Nu cred!

- Pe cuvânt! Nu a avut nimeni răbdare să mă învețe și oricum nu am avut bicicletă când eram mică. Stăteam la ultimul etaj și ai mei au zis că e prea mare bătaie de cap să o urce și să o coboare zilnic.

- Pe mine m-a învățat tatăl meu. E una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am. Mă ajuta să îmi fac pornirea și apoi, când își lua mâinile de pe șa, simțeam cum parcă zbor efectiv! Drumul era numai al meu și eram atât de mândru de mine că reușeam să îl înfrunt singur, știind oricum că el era în urma mea să mă ridice dacă pic. Asta mă face mereu să zâmbesc, chiar dacă mă întristează. Amintirile astea un pic dureroase sunt cele pe care mintea și le amintește cel mai bine, sunt cele care și-au meritat timpul investit.

Îl sărut cu toată ființa și îl îmbrățișez de parcă încerc să devin cu el o singură persoană. Nu vreau să știu cât e ceasul, nu vreau să îmi amintesc că acasă ne așteaptă pe fiecare altcineva, nu vreau să mă gândesc la nimic. Vreau să îmi păstrez amintirile astea așa cum ți le povestesc acum: vii și nemuritoare! Prin puterea cu care îl îmbrățișez, îmi simte tristețea.

- Scoate pumnalul ăla din spatele meu!

- Nu te-aș ucide cu un pumnal. Te-aș otrăvi și te-aș privi fix în ochi până la ultima suflare.

- Tipic ție. Dar imaginea mea te-ar bântui la infinit.

- M-aș sacrifica la gândul că vei închide ochii și chipul meu va fi ultimul lucru pe care îl vei vedea.

Ceea ce a urmează apoi sunt aberații demne de copii lipsiți de orice grijă, râsete, sărutări printre zâmbete. Și clipa despărțirii. Din nou suntem față în

față. Ne frământăm mâinile, ne privim, ne zâmbim. Între noi sunt doar gesturi necoordonate și tăcere.

- Hey, ce ai cu mine? Ce ți-am făcut?

- Numai bine. Tocmai asta e.

Îmi cuprinde obrazul în palma lui fină, mă sărută și pleacă.

Este una dintre replicile pe care nu le voi uita niciodată. Este unul dintre gesturile pe care nu le voi uita niciodată. Nimic nu mi se pare mai frumos decât atunci când îmi trece mâna prin păr, îmi cuprinde obrazul în palmă și mă sărută. Eu așa sărut când iubesc.

*

Am închis borcanul cu povești. După ce mi-am
întins una de pâine.
Pe masa de sticlă încremenise un păianjen convins
că are rău de înălțime.
O furnică râde de el și își vede de drum spre o
firimitură.
Se apropie și se oprește. Nu-i inspiră încredere.
E pâine neagră cu poveste roz.

Iubesc poveștile. Și cred în povești. Am crezut încă de mică. Îmi plăcea să citesc și trăiam din și în poveștile pe care le citeam. Asta mă facea o copilă jovială, zâmbitoare, glumeață, lipsită de griji, alergam prin casă ca un fluturaș, eram o rază de soare, ce să mai. La naiba! Eram enervantă ca o reclamă la tampoane. Nu-i de mirare că maică-mea îmi spunea mereu că-i stau undeva. And then shit happened! Am înțeles că citesc pentru că mi-e teamă să trăiesc și atunci îmi las mintea să viseze. Mi-am dat seama că idolatrizez poveștile altor oameni în loc să îmi croiesc propriile povești. Căci de fapt ce citim? Citim trăirile celor care au avut curaj. Câte femei nu au suspinat la „Anna Karenina", dar blamează adulterul, câți bărbați nu s-au gândit cu o mână la Maria, dar nu ar lua-o de nevastă pentru că e curvă, câți dintre noi nu ne amputăm personalitățile asemenea personajelor lui Camil Petrescu, dar ne e rușine să recunoaștem? Citim pentru că povestea ne dă voie să evadăm printre rânduri, să ne punem în pielea personajului, de orice natură ar fi el, și să trăim astfel o viață care nu este a noastră. E mult mai ușor să asiști la drama altcuiva când stai într-un fotoliu confortabil. De cele mai multe ori alegem să fim spectatori nu actori. Dar stă în puterea noastră să descoperim povești în noi și dincolo de noi. Eu cred că totul în jurul meu e o poveste și orice în jurul meu are o poveste. Un fir de iarbă, un cărăbuș, un tablou, până și o vază. Nu știu dacă sunt o

visătoare sau e un simptom de demență precoce. Și deocamdată nici nu vreau să aflu.

În mintea mea era încă prezentă ultima întâlnire. Nu reușeam să nu zâmbesc un pic rușinată când îmi aminteam secvențele mai puțin decente. Totul fusese inedit, ca de fiecare dată, totul mă zdruncinase și mă fascinase, ca de fiecare dată. Evitam să mă gândesc de ce. Știam doar că mă hrănisem din fiecare moment. Dar nu reușeam să nu devin din nou tristă. De multe ori, când trec săptămâni fără să îl văd, mi-l închipui fericit cu ea. Îi văd luând cina la lumina lumânărilor sorbindu-se din priviri prin unduirile fumului, îl văd fumându-și țigara în balansoarul din grădină în timp ce ea stă ghemuită la pieptul lui șoptindu-i vreun fleac, văd apoi prin aburii dușului trupul ei lipit de faianță, mâna lui în părul ei negru și amândoi în altă lume. Nu știu dacă este romantic, nu știu dacă are balansoar în grădină, nu știu dacă are faianță în baie. Nu știu nici dacă e fericit. Însă în mintea mea are o viață perfectă. Ce caut eu din când în când pe-acolo? Nici asta nu știu.

Urăsc murmurul onomatopeic pe care îl face doamna Moldovan de fiecare dată când citește câte un mail. E felul ei de a da de înțeles că nu îi convine ce i se comunică.

- Ha...nț-nț...pf... Nu știam că ai un mojo așa puternic! Uite, o să ne viziteze chiar directorul de marketing de la București! A obținut colaborarea cu o altă companie și va veni să supravegheze desfășurarea ei. Probabil se plictisește și are chef să joace în deplasare o perioadă. Deci, nu știu exact de ce fugeai, dar se pare c-ai scăpat, îmi spune ea cu oarece sictir.

- Poate va fi mai bine așa...

- Aha, vom vedea. Ajunge mâine aici. Să te ocupi de rezervare la hotel și să-i pregătești un birou în sala de conferințe. Și, hai, mai cu viață! Arăți de parcă ai mâncat doar mămăligă trei zile!

De unde dracu' știe ea cum arată cineva care a mâncat doar mămăligă trei zile?! Numai maică-mea mai făcea analogii de genul: „miroși a sconcs", „te comporți ca o mâță în călduri", „te îmbraci ca un veveriță beată". De parcă aș fi fost un personaj din Cartoon Network.

Ziua următoare, în drum spre firmă, m-am oprit să mă ocup de rezervarea la hotel pentru noul oaspete, așa cum mi se ceruse, deși nu înțeleg de ce nu delegase pe altcineva. De când venise aici, eu devenisem micul ei cărăuș.

Era o zi răcoroasă de sfârșit de noiembrie, trecuseră săptămâni de când nu mai vorbiserăm. Deci, nu se întâmpla nimic scos din tipar. Ca orice femeie care se respectă, mai ales atunci când e un pic tristă, am făcut și o mică repriză de shopping, asta pentru că

nu aveam chef dis-de-dimineaţă de mutra doamnei Moldovan care, de când primise vestea, nu făcea altceva decât să se întrebe cum o fi „directoraşul de la Bucureşti", aşa cum îl numea ea. Eu încercam să o conving că ne va fi de ajutor, ea era convinsă că va fi trimis să o spioneze, eu îi explicam că aveam nevoie să lăsăm dramele personale la o parte, ea urla că dacă ar fi curu' meu în joc şi nu al ei, nu aş mai vedea lucrurile cu atâta calm, eu o asiguram că o voi sprijini necondiţionat, ea îmi reproşa că sunt o persoană în care nu poate avea încredere nici cât să-i ducă gunoiul până la colţul blocului. Nu aveam chef să mă cert cu ea, înţelegeam că are o perioadă stresantă şi încercam să fac abstracţie de micile ei răutăţi.

Am ajuns la birou puţin după miezul zilei. Fetele erau toate dichisite şi zâmbitoare în aşteptarea vizitatorului, doamna Moldovan era închisă în birou şi nu voia să vadă pe nimeni. Anunţase într-o doară că va coborî să îl întâmpine pe domnul Mihnea Tudor care îşi anunţase sosirea pe la ora 14. În afară de nume, nu ştiam altceva despre el, nu mă interesase în mod deosebit să aflu. Îmi închipuiam că va fi un personaj pe la patruzeci şi ceva de ani, într-un costum ponosit, cu o servietă din piele cu colţurile uzate de vreme, cu acelaşi gust discutabil în materie de pantofi şi aceeaşi afinitate pentru mâncarea grasă ca şi draga mea şefă. Mi-i şi închipuiam pe amândoi în birou provocându-se la duel: el ca un cowboy dar purtând la brâu un dosar

de analiză financiară în loc de pistol, ea ca o cowgirl învârtind prin aer un hamburger în loc de lasou.

Nu eram câtuşi de puţin curioasă să îl cunosc, speram doar să vină cu o soluţie pentru situaţia critică în care ne aflam şi care ne afectase destul de grav financiar. Este riscant să lucrezi în vânzări iar veniturile tale să depindă de cifrele care se realizează sau mai degrabă care nu se realizează, cum era cazul acum. Împreună cu Robert construisem un stil de viaţă care prevedea anumite sume de bani pentru a putea fi susţinut, sume de care nu mai dispuneam în ultima vreme. Dar, cum nu sunt genul care să dea bir cu fugiţii, refuzam să plec la o altă companie acum când cea la care lucram de atâţia ani era în cădere liberă.

O bătaie scurtă în uşă mi-a întrerupt şirul gândurilor. Nici nu observasem cum zburase timpul. În birou ne găseam acum faţă în faţă cu doamna Moldovan şi cu mult aşteptatul oaspete.

- Fetelor, el este domnul Mihnea Tudor, director naţional de marketing.

Doamna Moldovan i-a prezentat succint numele şi atribuţiile fiecăreia dintre noi asigurându-se că a înţeles care era rolul nostru raportat la cerinţele lui. Eu am făcut un gest sumar din mână în semn de salut. El a răspuns cu un zâmbet şi o sclipire şăgalnică.

- Bună ziua! Este o plăcere să vă cunosc în sfârşit. Sunteţi o echipă despre care am auzit multe lucruri bune!

- Asemenea, domnule Tudor! Ședere plăcută la noi, a intervenit Elisa.

- Spuneți-mi Mihnea, vă rog. Și am un feeling că așa va fi...

A zâmbit din nou și a plecat însoțit de doamna Moldovan.

- La naiba! Presimt că o să fii solicitată des la raporturi, exclamă Corina privind spre mine și izbucnind într-un hohot de râs.

- Raportări, Corina, raportări facem noi aici...

M-am așezat la birou zâmbind.

Primele impresii: un tip frumos, cu ochi frumoși, privire limpede cum nu mai văzusem de mult timp, cu un zâmbet frumos, îmbrăcat impecabil, cu atitudine cât să lase impresia unui hipster care se cere descoperit, cu dicție clară și voce plăcută. În concluzie, în caz că nu ai reținut, era un tip frumos. Părea cam de vârsta mea și nu văzusem verighetă.

Înainte de a ieși, doamna Moldovan a ținut să-mi amintească să îi duc în cel mai scurt timp datele rezervării și, dacă tot ajung în birou, să le duc o cafea și un pahar cu apă. Tipic ei să mă submineze.

Nu prea aveam chef de socializări, oricât de interesant ar fi părut Mister Hipster. Din cauza deselor visări cu ochii deschiși în timpul programului, eram în urmă cu ceea ce aveam de făcut și aș fi vrut să mai recuperez în cele câteva ore până la sfârșitul zilei. Dar nici nu puteam trage de timp la infinit. Nu știu care e

timpul mediu de așteptare pentru o cafea până îl trimiți la naiba pe cel care trebuia să ți-o aducă, așa că mi-am făcut curaj, am luat plicul cu datele rezervării, două cafele de la automat, o sticlă cu apă și câteva pahare de unică folosință. Nu aveam veselă pentru protocol așa că trebuia cumva să improvizez.

- Îmi cer scuze pentru forma de prezentare, dar porțelanul îl folosim doar de sărbători, am rostit eu în timp ce așezam cu nonșalanță paharele pe birou.

Doamna Moldovan trecea prin toate culorile tricolorului și complementarele lor, Mihnea zâmbea răsfoind hârtiile pe care i le adusesem.

- Nu vrei să stai câteva minute cu noi? a întrebat el în timp ce eu eram deja cu mâna pe mânerul ușii, fericită că scăpasem repede.

- Am câteva lucruri în așteptare, dar... cred că le voi găsi tot acolo și peste câteva minute.

Bucuros de răspunsul meu, Mihnea s-a ridicat și mi-a așezat un scaun lângă al lui. Era un tip manierat. Și frumos. Și mirosea tare plăcut. Și mă intimida un pic.

- Am analizat cifrele și situația nu e chiar roz pe aici...

- Da, este o perioadă mai dificilă. Au mai fost situații de genul ăsta de-a lungul anilor, dar am convingerea că noul proiect ne va ajuta să ne redresăm.

- Perioadă mai dificilă zici? Nu vezi că suntem în căcat până la brâu? răbufnește doamna Moldovan.

Nu ne mai putem mişca deloc, mai avem puţin şi ne mănâncă muştele! Pe ce lume trăieşti?! Mă bucur că tu te entuziasmezi pentru un proiect despre care nu ştii mare lucru când nouă ne trebuie în realitate o macara ca să ieşim la suprafaţă!

Mihnea nu ştia cum să reacţioneze. Să râdă, să se panicheze sau să urle şi el. Mă privea şi nu înţelegea ce s-a întâmplat. I-am sugerat din priviri că asta era versiunea nebună a ceea ce tocmai spusesem eu şi am zâmbit amândoi ca doi complici. A schimbat subiectul, m-a întrebat despre hotelul la care urma să stea, despre restaurantele unde ar putea lua masa, despre traficul din oraş şi alte câteva banalităţi. Şi-a terminat cafeaua şi s-a scuzat. Voia să meargă la hotel pentru check-in şi un duş.

Doamna Moldovan, ca o adevărată autoritate a locului, m-a poftit să îl conduc până la maşină şi să îi stau la dispoziţie pentru alte întrebări. Am coborât împreună, a intrat să salute fetele la plecare şi ne-am îndreptat spre locul unde parcase. Înainte de a urca la volan, m-a privit cu ochii ăia luminoşi şi m-a întrebat cu o mutră copilăroasă:

- Îmi promiţi ceva, te rog?

- Nu înainte de a afla ce.

- Fair enough. Îmi promiţi că nu o să mă laşi mult timp singur cu...doamna de sus? Te ajut cu orice ai de făcut! Facem împreună studiile de piaţă,

raportările, facem ce vrei tu, dar nu mă lăsa singur cu ea! Mi-e frică...

Am izbucnit amândoi în hohote de râs și parcă s-a spart gheața dintre noi.

- O să te obișnuiești. Nu e chiar așa rea precum pare.

- Ăsta e modul tău de a refuza un om care se teme pentru propria-i siguranță și aproape imploră prezența ta?

- Nu fac promisiuni la prima întâlnire.

- Atunci abia aștept să ne întâlnim din nou mâine.

Cred că tocmai ne-am împrietenit. Sau am flirtat, nu mi-era clar încă. Oricum le cam confund pe cele două. Oricare ar fi fost verbul potrivit, eram sigură de un lucru: de mult nu mai așteptasem cu nerăbdare să se facă mâine la job.

Mihnea îmi lăsase o impresie plăcută. Vocea lui sau privirea lui sau atitudinea lui sau parfumul lui - din toate astea nu puteam pune exact degetul pe ceea ce îmi plăcea și ceea ce mă intimida. De obicei, mă intimidează inteligența și cultura unui bărbat. Când stau de vorbă cu un bărbat cult, îmi dau seama cât de puține lucruri știu și cât de delăsătoare am fost de-a lungul timpului. Robert a fost primul bărbat care a trezit în mine sentimentul ăsta. Nu zic că-s de aruncat, adică pot susține o conversație la un nivel care să

încânte urechea, îmi place mereu să ascult și să aflu lucruri noi, însă sunt catastrofă la capitolul memorie când vine vorba de istorie, geografie, economie, politică, fotbal, modă, gastronomie, artă. Hm, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea știu chiar așa multe în realitate. Am doar dese sclipiri de inteligență și îmi place să fabulez. Iar asta prinde de cele mai multe ori. Bărbaților le plac femeile cu imaginație, iar mie îmi plac bărbații inteligenți care știu să aprecieze imaginația unei femei. Nu avusesem timp să îl citesc încă Mihnea, deși reușisem să îl ghicesc prin cele câteva replici pe care le-am schimbat, însă eram aproape convinsă că mă intimida inteligența pe care i-o anticipam prin prisma funcției. Era un tip cu funcție, cu simțul umorului și aterizase la mine în curte, ca să zic așa.

Zilele la job tocmai deveneau mai interesante. Era și timpul.

*

Ziua următoare am ajuns la birou cu întârziere. Ca de obicei. Eu și gâdurile mele adormiserăm și ne treziserăm târziu. Ca de obicei.

În birou mirosea a dimineață de iarnă cu aromă de croissant și cafea proaspătă. Mihnea adusese pentru toată lumea. L-am găsit așezat la biroul meu răsfoind

un ziar. Parcă părea și mai plăcut ochiului. Era animație mare în jur și asta îmi plăcea tare mult. De mult timp nu ne mai băuserăm cafeaua cu toții la un loc. Erau glume, râsete, schimburi de informații, planuri pentru ziua ce începea. Se vorbea mult, se vorbea tare, iar asta însemna că oamenii erau entuziasmați.

M-am îndreptat spre biroul meu, privindu-l cu admirație. Se ridicase și mă întâmpina cu un zâmbet care îmi părea mai serios azi decât ieri.

- Să înțeleg că este meritul tău. Good job!

- Îți adusesem și ție cafea dar cred că e aproape rece acum. Ar trebui ca mâine dimineață să o bem împreună în oraș ca să nu fie gestul irosit.

- Nu cred că ar fi indicat să accept. Ar însemna să întârzii la program.

Mă privea și nu înțelegea dacă îl iau peste picior sau chiar vorbesc serios. Îmi era greu să vorbesc serios când mirosea atât de bine, când hainele îi veneau ca turnate, când privirea aia strălucitoare mă intimida până aproape de retard. Amândoi vorbeam mai degrabă în șoaptă, deși eram complet acoperiți de buna dispoziție matinală a colegilor mei.

- Măcar așa ai avea un motiv întemeiat. În plus, ai doar două opțiuni: fie ieșim la o cafea, fie o să îți fac un referat pentru nerespectarea orelor de program.

- La fel aș proceda și eu! Dar să ai grijă să îl detaliezi pentru ultimii șapte ani. Așa va fi conform cu realitatea.

- Pentru tine noțiunile sistem și autoritate nu înseamnă mare lucru, nu?

- Le respect pe amândouă, dar cu mici ajustări. Să zicem că le personalizez.

- Atunci o să personalizăm un pic ziua de azi și vei rămâne să recuperezi întârzierile din săptămâna asta. Vom vedea ce soluție găsim și pentru cele vechi. Doar nu credeai că dacă te lauzi se prescriu.

S-a ridicat și a plecat zâmbind în biroul lui. Eu m-am așezat privind spre ușă.

Zâmbeam și eu, dar nu cu gândul la Mihnea, ci cu gândul la Robert. De ce îmi venea în minte acum? Pentru că el m-a învățat că un bărbat inteligent nu se va ruga de multe ori de o femeie oricât de interesantă ar fi ea și că unei femei îi trebuie un simplu schimb de replici prin care să împartă cărțile, din care iese câștigătoare atunci când bărbatul se ridică de la masă convins că el a făcut jocurile. Asta făcusem eu acum. Îl lăsasem pe Mihnea să fie autoritar. Ieri nici nu l-am refuzat, dar nici nu am răspuns rugăminții lui, mi-am manifestat oarecum interesul când am transformat discuția într-un flirt, iar el a citit printre rânduri. Eram sigură că azi va avea o atitudine ușor autoritară, însă mă așteptam să o folosească în alt scop și nu pentru a mă ține sechestrată printre hârtii. Aș vrea să spun că

am calculat lucrurile până în cel mai mic detaliu și am întârziat intenționat, dar nu! Nu sunt deloc punctuală, iar el a profitat de ocazie.

Ziua a trecut repede și fără evenimente demne de menționat, în afară de criza de nervi a doamnei Moldovan când a aflat că am întârziat din nou. Eu mi-am văzut liniștită de treabă, am reușit să recuperez destul de mult din ceea ce îmi rămăsese descoperit și ajunsesem aproape la zi. Eram destul de mândră de mine.

Rând pe rând, începuseră să se stingă luminile în clădire, fetele treceau să mă salute la plecare și să râdă un pic pe seama mea. Nu mă deranja, și eu aș fi făcut la fel. În plus, eram des ultima care închidea firma, deci nu-mi era străină munca pe înserat, lucru cu care nu avusesem chef să mă laud lui Mihnea. Deși aveam bănuiala că îl știa deja. Nu îl mai văzusem deloc după discuția de dimineață. Nici pe el, nici pe doamna Moldovan. Știam că avuseseră câteva întâlniri programate și m-am gândit că au rămas în oraș.

Era trecut de ora 20. Îl anunțasem pe Robert că voi ajunge târziu acasă și să nu mă aștepte la cină. Oricum îi venise poftă de pizza și hotărâse să meargă în oraș cu un prieten.

Mi se făcuse o foame cumplită. Căutam prin toate cutiuțele un biscuit, o ciocolată, orice să mai amân o cădere de glicemie. Și cum mișunam eu ca un

șoricel prin sertar, Mihnea intră pe ușă cu două pungi în brațe.

- Dinner is served! Sper că ți-e foame! Eu sunt lihnit! Nu am mâncat decât uscături toată ziua între atâtea întâlniri. Bine, eu ca eu, dar să o vezi pe doamna Moldovan... Nici ea nu a mâncat nimic! Spunea că îi e atât de foame încât ar mânca și o pisică dacă îi iese în cale. De-asta am condus-o până la scara blocului...

El râdea în timp ce povestea pe nerăsuflate toate astea, eu îl priveam cu ochii bulbucați și nu înțelegeam nimic.

- ...ți-am adus salată de paste de soia, pachețele de primăvară și gogoși cu dovleac. Și un Nestea.

- Dar ce faci...și de unde ai știut că...

- Nu ești chiar așa specială, să știi. Adică nu e de parcă, până la tine, n-a mai întâlnit lumea vegani de la bivol încoace. Și am văzut că aveai ieri o sticlă de Nestea pe birou. Deci ți-e foame sau nu?

- Deci chiar foarte foame, dar...

- Știu, nu trebuia să mă deranjez, bla bla bla...

- Ce-i asta?! Ziua internațională a întreruperii bădărane a ideilor celorlalți?!

- Scuze! Sunt un pic surescitat de la atâtea cafele! Spuneai dar...

- Spuneam dar sper că mi-ai luat și chopsticks!

- A, evident! Ce farmec are mâncarea chinezească altfel?!

Mi-era prea foame ca să mai stau să analizez momentul, mi-am zis în sinea mea că poate e nebun și am despachetat cutiuțele cu mâncare în timp ce el a tras un scaun lângă al meu.

- Auzi? Dar nu era mai comod pentru tine să mergi la hotel să mănânci liniștit?

- Sigur că era, dar de azi-dimineață mi-am propus să iau cina cu tine în seara asta și, cum știam că nu vei accepta, a trebuit să mă adaptez.

- Mi se pare mie sau încerci să flirtezi cu mine?

- Încerc?! Deci nu-mi iese...

- Ce...

- Am glumit! Nu îmi place să mănânc singur și mi-au spus fetele că nici ție. Deci win-win! În plus, nu prea îmi plac camerele de hotel, sunt așa impersonale și reci. Și probabil încerc să amân momentul.

- Mă bucur că ai venit...

- Mi se pare mie sau încerci să flirtezi cu mine?

- Coboară de pe cal! Mă bucur că ai venit pentru că-mi era o foame de lup!

Conversația asta relaxată îmi plăcea tare mult. Recunosc că eram un pic tensionată de când se așezase lângă mine, dar încercam să îmi controlez emoțiile. Da, m-ai prins! Eram emoționată. Ți-am mărturisit de la început că mă intimida. Al naiba parfum! În plus, acum când stătea atât de aproape de mine, am observat că avea și mâinile frumoase. Am un fetiș legat de mâini...wait, asta n-a ieșit cum trebuie! Reformulez:

mâinile sunt printre primele lucruri care mă atrag la un bărbat. Nu are rost să îţi descriu cum arată în viziunea mea mâinile „atrăgătoare", e chestiune de percepţie personală.

- Hey! Mai eşti aici cu mine?

- Da, scuze, cred că mi-a coborât sângele din creier în stomac pentru digestie. Să vorbeşti mai lent în următoarele minute.

- Eşti tare amuzantă, să ştii! E plăcut să stau în preajma ta!

- Hm...

- Ce este?

- Te laşi impresionat aşa uşor? Dacă spui asta după două zile, după două săptămâni ce o să faci? O să-mi ceri să ne căsătorim?

- Ţi-aş cere să divorţezi înainte.

- Există ceva ce fetele astea nu ţi-au spus despre mine?

- Reformulează dacă vrei să îţi răspund...

- Ok... Există ceva ce nu le-ai întrebat pe fetele astea despre mine?

- Aşa da! De ce vrei să le scoţi vinovate fără vină? Am întrebat ce întreabă orice om normal care urmează să petreacă mult timp într-un loc cu anumite persoane cu care va trebui să interacţioneze zilnic. Nu îmi place să fiu luat prin surprindere şi prefer să adun de la început cât mai multe informaţii.

- Dar nu e mai interesant să lași și un pic de mister? Eu prefer să descopăr cu timpul, să am un pic de suspans, un pic de bucurie, un pic de dezamăgire. Știi, una caldă, una rece. În plus, prefer să cunosc direct, nu prin intermediari.

- Și eu aș fi preferat la fel, dar ai un zid pe care nu aveam răbdare să îl escaladez și am preferat să îl ocolesc un pic. Știi că nu o să stau aici o veșnicie, da? Uite, dacă nu aflam toate astea prin intermediari, cum spui tu, nu am fi petrecut acum seara asta plăcută împreună.

- Cine a zis că e plăcută? Poate particip doar ca să mi se prescrie întârzierile, poate doar respect autoritatea.

- Poate. Dacă vrei poți pleca.

- Bună încercare! Dacă ai povesti cuiva despre seara asta, ai spune că tu ai fost un gentleman care și-a sacrificat din timp și a venit cu pachețel la o biată sclavă pe plantație, iar eu aș părea de la țară pentru că am plecat și te-am lăsat singur aici în mijlocul pustietății. 'Nope! Prefer să rămân!

- Ce bine știi să combați psihologia inversă!

Râdeam amândoi, roșeam amândoi. Era o seară întradevăr plăcută, prea plăcută chiar. Terminaserăm de mâncat și am mers împreună să fumăm.

- Știi ce ar fi mers după masa asta?

- Hm...un cocktail?!

- Exact! Dar...

- Uite, amestecăm un pic din Nestea-ul meu și un pic din Cola ta și ne prefacem că savurăm un cocktail veritabil! Dacă vrei, ne mutăm lângă fereastră, deschid geamul și ne prefacem că suntem pe o terasă privind stelele.

- De ce nu suntem pe o terasă privind stelele?

- Pentru că suntem aici și pentru că deja e târziu.

Devenise un pic trist și sorbea tăcut din pahar. La fel am făcut și eu.

- Good shit! am zis ca să sparg tăcerea. Și? Tu deja știi destule despre mine. Ce îmi spui despre tine înainte de a ne îmbăta și de a deveni incoerenți?

- Bună încercare...

- Eh, fac și eu ce pot... De ce mutra de cățeluș la semafor?

- Nu cred că e potrivit să îți spun. Nu aș vrea să stric momentul.

- Care moment?! Suntem doi adulți într-o clădire de birouri, fumând câte o țigară și prefăcându-ne că bem un cocktail. Ce ai putea să strici?

- Ok. Tu ai vrut-o. Îmi amintești un pic de mama mea, ceea ce sună al naiba de incestuos acum că mă aud vorbind.

- Continuă. Devine interesant, i-am zis zâmbind.

- Și ea avea stilul ăsta de a lua totul în glumă. Îi plăcea să privească stelele, spunea că o fascinează

cerul. Şi pe mine mă fascinează de când e ea acolo. Ştii, eu sunt aproape singur pe lume...

- Cum s-a întâmplat asta?

- Foarte scurt! Pe tatăl meu nu l-am cunoscut, ne-a părăsit când eram foarte mic, pe mama şi pe bunica le-am pierdut acum câţiva ani. Eram micuţ. Aveam cam 23 de ani. Mama s-a stins de cancer şi pe bunica am pierdut-o la scurt timp după ea. Mi-a mai rămas doar bunicul, şi el destul de bătrân.

- Soţie? Prietenă?

- Soţie, nu. Prietene câteva. Nimic serios.

- Din cauza ta? Din cauza lor?

- Asta mă întreb şi eu uneori.

- Vrei să disecăm?

- Nu acum. Nu vreau să te sperii şi să crezi că sunt nebun.

- Prea târziu! Cred deja asta de când te-am văzut intrând pe uşă cu mâncarea la pachet şi sporovăind încontinuu.

- Şi de ce ai rămas aici cu mine?

- Ţi-am spus. Îmi era prea foame.

- Tu vorbeşti vreodată serios?

- Numai marţea. Şi cum azi e joi...

- Mai e un pic şi se face vineri chiar.

- Da. Mai stăm puţin şi o luăm din loc.

- Nu este nicioproblemă că ajungi aşa târziu= acasă?

- Nope.

- Pot să te întreb de ce?

- 'Nope.

- Tranșantă rău. Data viitoare o să facem alt cocktail pentru tine. Ăsta te face antipatică!

- Facem.

- Îți mulțumesc pentru seara asta! Cred că a fost cea mai plăcută din ultima vreme!

- Hey, ce nu face omul pentru o masă gratis!

- Trebuie neapărat să beau ceva când ne vom mai întâlni data viitoare. Poate nu o să îmi mai pari așa enervantă!

- Slabe șanse, dar tu speră.

Am dat să merg spre birou și să îmi strâng lucrurile de plecare, când m-a prins ușor de mână.

- Hey, rain check pentru terasă și stele?

- Desigur. Mi-ar face plăcere.

Mi-a zâmbit și a plecat fără să privească înapoi.

Eu mi-am strâns lucrurile, am salutat paznicul și am pornit spre casă. Nu înainte de a accepta ideea că Mihnea împărțise cărțile și mă lăsase să cred că eu făcusem jocurile.

Puțin înainte de miezul nopții am ajuns acasă. Robert fuma o țigară în bucătărie. Mi-am aruncat jacheta pe podea, mi-am ridicat fusta spre coapse și m-am lăsat să alunec în poala lui respirându-i fumul. Eu i-am desfăcut pantalonii, el mi-a dat chiloții într-o parte. A intrat ca bila opt în buzunarul din mijloc: lin, drept, cu satisfacție. Trăgeam cu rândul din țigară și ne

priveam fără să clipim măcar. M-a întins pe masa rece de sticlă, m-a purtat ca pe un colier în jurul gâtului lui încordat și m-a gustat ca pe un desert târziu. Nu puteam încheia seara fără stele.

*

Nu îmi place prejudecata din același motiv din care nu îmi place salata de ridichi: nu o înțeleg și are un miros ciudat. Nu îmi place moda din același motiv din care nu îmi place mintea mea: nu am bani să fiu în pas cu ea și este mereu în schimbare.

Deși îl cunoșteam doar de câteva zile, începeam să mă agăț de Mihnea ca să nu mă mai gândesc la el. Era un fel de transfer de durere. Ca atunci când eram mică și mergea maică-mea cu mine să fac o injecție: încerca să îmi rupă prin strânsoare degetele de la mână ca să nu simt înțepătura din cur. Și funcționa! Analogia se extinde mai potrivit decât aș fi crezut. În fine, Mihnea îmi devenea necesar dimineața pentru a începe ziua într-un ton plăcut. Și reciproca era valabilă. Făceam împreună planurile de bătaie pentru ziua în curs, fumam împreună când avea activitate la birou, vorbeam des la telefon când nu avea activitate la birou. Profesional vorbind, învățam foarte multe lucruri noi din experiența dobândită de el în capitală. Deși nu îmi place să recunosc, ei sunt mult mai avansați în unele privințe față de noi, cei din provincie. Pe scurt,

deveneam prieteni destul de repede. Nimic murdar la mijloc, doar amici, cu mici aluzii relaxate.

Era o perioadă bună. Vânzările începuseră să crească, doamna Moldovan părea că își găsește zen-ul, asta însemnând, de fapt, că în loc să folosească cinci înjurături pe minut folosea acum doar trei, Mihnea era încântat de rezultate. Evident, situația îi era favorabilă, câștigând și mai mult încrederea și aprecierea celor de la sediul central.

Elisei i se aprinseseră destul de rău călcâiele după Mihnea și mă presa să îi pun o vorbă bună în speranța că poate se lasă cu o ieșire în oraș. Urma ziua ei, așa că am profitat de ocazie ca să mă distrez și eu un pic. Într-o seară, înainte să plec, am aruncat un ochi să văd dacă mai era în birou. L-am găsit cu nasul în laptop raportând campaniile pentru zilele următoare. Mi-a făcut semn să intru și să iau loc.

- Doar un minut, te rog! Trebuie să trimit mailul ăsta.

- Nu e grabă.

Își luase fața de adult serios și responsabil și părea și mai drăguț când era concentrat.

- Gata! Acum sunt doar al tău, a zis zâmbind.

- Ce-ai zice de o ieșire în oraș...

- Aș zice că sună nesperat de bine! Când?

- Păi vorbesc cu Elisa și te anunță ea când îi convine.

- M-ai pierdut...

- A, ai crezut că ieșirea e cu mine? Asta pentru că mă întrerupi tot timpul! De la capăt: ce-ai zice de o ieșire în oraș cu Elisa?

- Joci murdar...

- Ba dimpotrivă! Încerc să fac o faptă bună. E ziua ei mâine și ar fi foarte fericită să te aibă drept cadou. În plus, tu ești singur, ea e singură. Ce-ai avea de pierdut?

Și-a încrucișat brațele, și-a lipit ușor spatele de spătarul scaunului și a luat privirea celui care urmează să negocieze neloial.

- Deci ea e prietena ta...

- Da.

- Și vrei să o faci fericită de ziua ei...

- Da.

- Iar ea își dorește mult ca eu să o scot în oraș mâine...

- Mult, puțin, deloc, adverbe fără rost.

- Ok... Eu nu vreau să ies cu ea, dar o să ies pentru că îmi ceri tu. Iar tu o să-mi rămâi datoare!

- Ce căcat de afacere e asta pentru mine?!

- E simplu: eu o fac pe prietena ta fericită pentru că așa îmi ceri tu, iar tu o să-mi întorci favoarea la un moment dat!

- Mda, dacă mă gândesc mai bine, nu mi-e chiar așa bună prietenă.

- De ce ți-e teamă? Știu că ești curioasă cum arăt și în altceva decât în costumul ăsta...

- Presupui că sunt curioasă. Și mă mulțumesc să-mi imaginez. E mai puțin ilegal așa.

- Nu se va întâmpla nimic din ce nu îți dorești să se întâmple!

- P'asta de unde ai scos-o? Din „Fifty shades of grey"?

- A, nu. Mi se pare că am auzit-o într-un film porno.

- Tu le privești cu sonor?

- Ce?!

- Ce?

- Cum am ajuns să vorbim despre asa?

- Habar n-am! Eu te-am întrebat doar dacă vrei să ieși într-o seară cu Elisa. Dar înțeleg că nu vrei.

- Înțelegi ce-ți convine!

- Deci îi spun că nu vrei...

- 'Nope. Îi spui că nu vrei tu. Nu mă face pe mine personajul negativ aici. Tu ai puterea să-ți faci prietena fericită sau nefericită de ziua ei. Mie nu mi-e dragă, deci mi-e indiferent.

A făcut un gest scurt din mână în semn de „bye, bye!" în vreme ce eu părăseam biroul cu un zâmbet strâmb. Mă distrasem de nu mai putusem!

M-am întors în birou unde mă aștepta Elisa îmbujorată de parcă urma să fie dezvirginată. Din nou.

- Ce-a zis? Ce-a zis?

Dacă și Cupidon ar fi făcut combinațiile ca mine, ar fi fost cel mai desfrânat personaj de la Messalina încoace.

- A zis să alegi localul pentru mâine seară și să i-l comunici.

- Nu pot să cred! Ești cea mai tare! Pot să merg să îi spun de acum? Știu exact unde vreau să mergem!

- Sigur. Era în birou acum câteva minute.

Ea a ieșit zburdând ca un mielușel înainte de Paște, eu m-am așezat pe scaun ca un porc înainte de Crăciun.

După câteva minute, am primit un sms de la Mihnea. Mi-era și teamă să îl citesc.

- Ești machiavelică! I like it!

Avea dreptate. O făcusem pentru mine. Dacă aș fi văzut-o pe Elisa ca pe o prietenă cu adevărat, nu aș fi încurajat-o să iasă cu cineva care nu o plăcea câtuși de puțin în sensul romantic. Dar, până la urmă, nu-s maică-sa ca să îi port de grijă. Îi obținusem ce își dorise. Cu restul trebuia să se descurce singură.

- Să îți amintești asta dacă ai vreo idee ciudată!

- Sunt genul clasic, să știi. Cină, film, liniște.

- Asta vei face și mâine cu Elisa?

- A, nu! Ea-mi inspiră BDSM. Cu tine voi fi clasic.

- Don't care...

- Jealous much?! Pot inversa dacă preferi!

- Cocky much?! Puțin îmi pasă ce veți face. Am treabă și nu mai am timp de prostiile tale. Weekend plăcut!

- Acum că o am pe Elisa, cu siguranță va fi! Deja a început. E sub birou, îmi face o avanpremieră. Și ne cam reții...

Elisa intra pe ușă la fel de fericită cum ieșise. Ziceai că e o floare de bujor ambulantă.

- Auzi? Elisa e lângă mine acum. Uită-te mai bine cine îți face avampremiera că poate e doamna Moldovan!

- Erection doomed for life! Communication over!

- Level one: complete!

Mihnea era versiunea necăsătorită a celui pe care nu îl mai văzusem sau auzisem deja de câteva săptămâni. Adică era disponibil când aveam eu chef. Făcusem din Mihnea un surogat și astfel el îmi lipsea din ce în ce mai puțin. Îmi dădeam însă seama de amprenta pe care mintea lui o lăsase în mintea mea. Îmi manipulase gândirea și păstram din ritmul și stilul lui de a comunica, de a reacționa, de a flirta. El mă învățase să nu iau totul prea în serios, să nu dramatizez fără motiv, să nu mă sperie tentația. Când ești față în față cu ea ai două opțiuni: fie o îmbrățișezi, fie îi tragi un pumn în nas. Dacă o îmbrățișezi,

trăiește-o fără drame. Dacă îi tragi un pumn în nas, speră să nu se întoarcă.

Întâlnirea Elisei cu Mihnea fusese pe cât de așteptată, pe atât de banală. De ce? Pentru că el se încăpățânase să fie Gigi Contra la orice era important pentru ea. Nu voia să o folosească și alesese să joace așa pentru a o determina să-și piardă interesul. Dacă ea spunea că e creștină, el spunea că e ateu, dacă ea spunea că monogamia e cea mai tare invenție după vezica sintetică, el spunea că doar ce a semnat petiția pentru legalizarea bigamiei și că cea mai tare invenție este pâinea feliată. Și tot așa. Deci nu mi-a fost de mirare când mi-a povestit că s-a dovedit a fi dezamăgirea secolului.

Când ai o perioadă bună, timpul zboară făcându-ți în ciudă. Șederea lui Mihnea se putea încheia oricând. Nu spunea nimic, deși îl vedeam abătut uneori. Nu îmi mai ceruse să ieșim, deși știam că își dorește.

Era o seară de vineri. Robert era plecat la un alt congres pentru câteva zile. Aș fi putut să rămân cu Mihnea până mai târziu la birou sau să ieșim undeva, dar dădusem un pumn în nas tentației. Numai că nenorocita se întorsese.

Am luat telefonul și i-am trimis un sms.

- Pământul către Mihnea! Câh!

Mi-a răspuns în ceea ce mi s-a părut o nanosecundă.

- Mihnea la raport! Câh!

Deci era singur.

- Mă plictisesc! Îmi spui ceva funny?

- Hm... Cică doamna Moldovan intră la dietă de luni! Nu o să ne mai mânânce decât „ficații", de creier s-a săturat!

- Bună asta! Să știu măcar să beau bine în weekend!

- Ce faci?

- Nimic interesant. Tu?

- Tocmai am făcut un duș și m-am pus în pat. Căutam un film. Vrei să ieșim undeva?

- Convinge-mă!

- Deci sunt șanse! Atunci hai să jucăm un joc!

- Hai! Ador jocurile!

- O să facem un fel de test grilă. Fiecare dintre noi îi va pune celuilalt întrebări legate de diverse lucruri personale. Așa o să ne dăm seama cât de bine am reușit să ne cunoaștem în timpul ăsta. Te bagi?

- Absolut! Dar care e miza?

- Cel care are cele mai multe răspunsuri cât mai aproape de adevăr va decide dacă ieșim în seara asta! Până atunci it's just for fun, no pressure!

- Ok! Let's play! Începe tu!

- Telefon, revistă, cravată, pachet de țigări.

Ce obiect din cele de mai sus crezi că se găseşte cel mai probabil lângă patul meu?

- Telefonul îl ai în mână, cravata o pui mereu pe spătarul unui scaun, pachetul de ţigări îl arunci mereu pe masă şi pui bricheta peste el cu un gest mecanic. Deci revistă!

- Hm...impresionant spirit de observaţie. Eşti un mic stalker.

- Mic?!

- Your turn!

- Tatuaj, piercing, dreadlocks, african beauty practices.

Ce nu mi-aş face niciodată?

- Tatuaj ai deja. Fără prejudecăţi o să presupun că ai deja şi piercing având în vedere că cele două sunt de obicei corelate. Dreadlocks ţi-ai face sigur, te-am auzit într-o zi când îi spuneai uneia dintre fete că îţi place „stilul laţe" şi pentru mine cam asta înseamnă şi alea. Deci nu ai apela niciodată la african beauty practices. Te placi prea mult ca să îţi deformezi anumite părţi ale corpului, gen alungit de urechi sau de gât sau ştiu eu ce naiba mai presupun astea...

- Eşti bun! Felicitări!

- Şcolăriţă, dominatrix, asistenta năbădăioasă, profesoară.

Care dintre personajele de mai sus este preferatul meu?

- Deci îți plac toate, dar unul este preferatul tău. Interesant! Să vedem: școlărița te face să te simți un pic pedofil pe măsură ce trec anii, asistenta năbădăioasă îți amintește de dramele din viața ta și asta cam ucide dispoziția, profesoara îți amintește de o figură maternă, an even bigger mood killer. Deci dominatrix. Pentru că ai o funcție care presupune să fii autoritar zi de zi, iar asta îți trezește dorința de a fi dominat sau pedepsit în intimitate.

- Nu îmi închipuiam că sunt așa previzibil... Dar ai dreptate.

- Frumoasa din pădurea adormită, Albă ca zăpada, Cenușăreasa, Frumoasa și bestia. Care este personajul de poveste pe care l-aș alege pentru un role-play?

- Hm, îmi place cum gândești! Să vedem: Albă ca zăpada nu îți place pentru că îți vin în minte piticii și asta nu te lasă să te bucuri de rol, Cenușăreasa nu îți place sigur pentru că e o victimă împiedicată, Frumoasa și bestia nu îți place pentru că nu te-ai putea tăvăli cu cineva care nu îndeplinește pentru tine un anumit standard exterior. Deci Frumoasa din pădurea adormită! Iubești natura și asta te-ar ajuta să îți trăiești din plin fantezia.

- Bravo, ce să zic...

- Lumina zilei, întuneric beznă, lumina lumânării, semiîntuneric.

Ce atmosferă prefer?

- Lumina zilei şi întuneric beznă, sigur nu. Nu am un motiv, dar am un feeling. Lumina lumânării doar uneori, nu pari genul romantic. O să mizez pe semiîntuneric. Îţi place să o priveşti ca prin umbre pe cea de lângă tine şi să îţi admiri puterea prin ceea ce povesteşte trupul ei în aşternut.

- Oficial m-ai dat pe spate! Te declar câştigătoare. Tu decizi dacă ieşim undeva. Nu vreau să te presez. Putem sta în continuare fiecare în patul lui şi putem vorbi prin texte toată noaptea. Pentru mine e o plăcere oricum.

- Ştii că nu e frumos să ţii oaspeţii la uşă?

- Era pentru mine mesajul ăsta?!

- Pentru tine. Dar dacă ţi-e teamă să deschizi uşa seara, încerc la camera de lângă. Poate e cineva mai curajos acolo.

*

Da, o comisesem! Simţeam nevoia să îl văd şi nu m-am gândit ce voi face mai departe. De fapt, mă dusesem cu gândul de a nu face nimic altceva decât de a petrece o seară în compania unui nou prieten care se întâmpla să fie şi frumos şi interesant şi interesat.

- Ce? Ţi-a mâncat pisica limba? i-am zis încercând să destind atmosfera.

Era un pic tensionat și nu îmi doream ca lucrurile să ia o turnură serioasă.

- Sunt surprins, recunosc! Știi să-ți faci intrarea. Dar văd că nu ai venit să încerci să mă dai pe spate.

- Hey! Râzi de pijamalele mele?

- Numai tu ai fi în stare să pleci în vizită în pijamale!

- Păi m-am gândit că atâta vreme cât nu mă costumez în școlăriță, dominatrix, profesoară sau...

- ...asistenta...

- ...așa...asistenta năbădăioasă nu va fi niciun pericol. În plus, ziceai că vrei să privim un film, deci vreau să stau confortabil.

- Îl privim cu sonor sau fără?

- Ești amuzant. O să-mi lipsești un pic.

- Sunt aici acum.

- Dap... Gata cu seriozitatea! Hai pe terasă! Îți sunt datoare cu un cer cu stele!

L-am luat de mână și am ieșit pe balcon. Bine, asta după ce și-a pus un hanorac. Era totuși iarnă.

- Încă nu îmi vine să cred că ești aici!

Ne-am aprins o țigară. Cerul era senin și liniștit. Mirosea a lemne arse, probabil de la soba vreunei case de lângă hotel. Era o seară geroasă.

- Ce ai făcut azi?

- Am semnat câteva contracte noi și am făcut campaniile pentru săptămâna viitoare. Și pe seară am avut parte de cea mai tare surpriză ever!

- Da? Ce s-a întâmplat?

- Hai înăuntru şi o să-ţi povestesc. E destul de răcoare şi văd că ai început să te învineţeşti un pic.

Avea dreptate. Eram aproape degerată, dar îmi părea rău să îi stric momentul cu stelele.

Ne-am tolănit pe pat şi el şi-a reluat firul discuţiei.

- ...deci acum ceva timp, să fie cam o lună, am cunoscut pe cineva. Nu ştiu de ce mi-a apărut în cale, nu ştiu de ce nu am fugit mâncând pământul când mi-am dat seama că îmi stă gândul numai la ea, dar ştiu că pe zi ce trece îmi este tot mai greu să stau departe de ea. Parcă devin dependent de vocea ei, de glumele ei, de râsul ei.

- Ok. Şi ce nu e în regulă?

- Cu ea? Cât timp ai la dispoziţie?

Era o distanţă decentă între noi. Stăteam sprijiniţi pe perne şi ne priveam prin jocul de lumini pe care îl făcea televizorul. În timp ce povestea, ne-am împreunat degetele printr-un gest destul de ciudat.

- ...are destule defecte: nu prea se ia în serios, se foloseşte de sarcasm de fiecare dată când se simte vulnerabilă, nu are o părere bună despre ea şi nu îşi dă seama cât de importantă poate deveni într-un timp scurt... Şi are o frică patologică de apropierile fizice pentru că este a doua oară când reuşesc să o ating de când am întâlnit-o.

- Poate ai atins-o altfel și asta e mai important decât atingerea fizică...

- Crede-mă că am ajuns să o cunosc bine. Și e genul care trăiește pentru scântei.

- Și? Ce ai de gând să faci? Eu, în locul tău, mi-aș vedea de treabă. Prea multe defecte, pare prea complicat.

- Știu că îi place complicat. Altfel nu ar fi fost aici. Dar știi ce e ciudat? Că am impresia că mă folosește, am impresia că îi amintesc de cineva la care a ținut și care a rănit-o. Nu rău, dar suficient cât să o facă mai defectă decât era obișnuită ca să se accepte când se privește în oglindă.

- Poate ar fi mai bine să plec.

- Sigur ar fi mai bine, însă nu asta vrei.

Mă ridicasem de pe pat și stăteam în mijlocul camerei. El se trântise pe spate și privea în tavan în timp ce îmi spunea toate astea.

- Pot fi eu acel „el" care îți lipsește! Dă-mi șansa! Nu mă deranjează să mă folosești!

- Crezi că mă poți vindeca?

- Nu. Am crezut că te pot vindeca până mi-ai confirmat că există un „el" pe care îl înlocuiești cu mine. Acum vreau doar să ți-o trag! Și să mi-o tragi, dar așa cum ai face-o cu el! Vreau să văd la ce a renunțat el și după ce tânjesc eu.

M-am apropiat de el, i-am întins mâna și s-a ridicat. Avea o privire la granița dintre tristețe și furie.

Era încruntat, era surescitat, era ca un animal care stă să atace. M-a tras spre el și l-am sărutat. Apoi am avut o remușcare de moment și m-am oprit.

- E mai bine pentru amândoi dacă plec.

M-am trezit din șirul de gânduri când mi-am dat seama că telefonul mă anunța repetitiv că am un mesaj necitit.

- Hey, mai ești?

- Da, scuze, am avut un pic de treabă...

Când oare în timpul discuției pierdusem contactul cu realitatea? Când ajunsesem cu mintea din patul meu liniștit într-o cameră oarecare de hotel? Și până la urmă ce aș fi făcut acolo?

- Ok, nu vreau să te rețin. Ne vedem luni la birou. Mulțumesc pentru distracția de mai devreme. Noapte bună...

- Pentru puțin, Mihnea. Noapte bună și ție.

Gata! Părăsisem complet realitatea tridimensională din mintea mea și revenisem la cea cotidiană. Cea liniștită. În clipa în care m-am imaginat alături de Mihnea în camera aia de hotel, m-am simțit murdară. Îmi era rușine cu mine. În cele câteva clipe, după ce l-am sărutat în mintea mea, l-am privit din nou și nu l-am mai văzut la fel de interesant, nici măcar la fel de frumos. Nu mai știam ce era adevărat la el și ce îi inventasem eu. Îl trasformasem într-o copie a celui de care îmi era dor și nu aș fi știut ce să fac cu el

acolo. Adică, nu mă înțelege greșit, aș fi știut. Dar de ce aș fi făcut-o?

Șederea lui Mihnea s-a încheiat curând. Cele câteva zile cât a mai stat la noi au fost plăcute, amuzante, liniștite, asexuale. Ne-am despărțit buni prieteni. La scurt timp după revenirea în București, a primit o ofertă de nerefuzat din partea unei companii cu renume. Era următorul pas firesc în cariera lui.

Mihnea a rămas în mintea mea ca bărbatul cu care am petrecut cea mai plăcută seară platonică vreodată, lucru pe care nu-l mai experimentasem până atunci. Dar apropo de experiențe la superlativ, cel mai bun sărut al tău, cea mai tare partidă de sex, cea mai romantică seară, cea mai penibilă întâlnire, toate lucrurile astea memorabile nu le trăiești aproape niciodată cu același bărbat. Sau cu aceeași femeie. Desigur există și excepții. Eu nu sunt una dintre ele.

Oamenii care au intrat și au ieșit din viața mea de-a lungul timpului, nu m-au părăsit cu adevărat, deși mi-aș fi dorit ca unii să o fi făcut, iar aici îmi vine în minte penibila mea pseudo-experiență gay. Dar mintea i-a păstrat ascunși undeva în subconștient și mi i-a scos la suprafață sub diverse etichete. Mi-i amintesc însă, de cele mai multe ori, pe cei cu care un anumit moment din trecut a fost la superlativ pozitiv.

Cel mai memorabil sărut, de pildă, l-am trăit cu un tip cu care lucrurile n-au mers mai departe de-atât.

Cum l-am arhivat eu ca fiind cel mai bun sărut? Simplu: mi-am simțit ovarele în „erecție" două zile după. Cred că atunci am înțeles cum se simte un bărbat care pleacă acasă cu bilanțul necalculat. Da, pe o alee întunecată, aproape de blocul meu, am trăit doar un sărut. Lung. Fierbinte. Ca la carte. D-aia cu poze. Și bulină. De ce nu a fost mai mult? Pentru că nu a existat nimic dincolo de atracția fizică și, chiar dacă pe vremea aia nu eram în nicio relație și oricât de hedoniste ar fi fost acțiunile mele de-a lungul timpului, au existat și momente în care am fost rațională. Puține, dar au existat. Nu îl cunoșteam atât bine nici încât să îl invit sus, nici încât să merg cu el în altă parte, apoi ar fi trebuit să trecem pe undeva să cumpărăm prezervative, dacă ne opream să luăm prezervative, se ducea dracu' elementul spontaneitate și tot așa. Și nu am avut dintotdeauna răbdare să înfrunt momentele care rulau în mintea mea înainte de a se întâmpla efectiv și îmi creau o stare de disconfort.

P.S.: Probabil după rândul cu experiența gay ai citit doar în speranța că voi detalia experiența gay. Deși n-aș vrea să-ți distrug ideea așa cum o ai de pe diverse site-uri, ok, fie. Eram prietene. Ea era cu vreo doi ani mai mare decât mine și se oferise să mă ajute cu un referat care mi se părea îngrozitor de greu. Eram la mine în cameră, ai mei erau la serviciu. Nu îmi amintesc cum am ajuns să ne sărutăm goale pe pat. Tot

ce îmi amintesc e că, dintr-un anume motiv, în ziua aia mă dureau sânii și de câte ori mă atingea aveam o vizibilă reacție de disconfort. Cred că atunci a hotărât ca eu să fiu cea activă. Ea avea sânii frumoși, i-am sărutat și mi-a plăcut. La un moment dat, și-a lipit corpul de al meu iar părul ei pubian m-a zgâriat pe abdomen. Asta nu mi-a plăcut și am îndepărtat-o delicat de mine. Mi-a luat mâna și, până să-mi dau seama exact ce se întâmplă, mi-a băgat ușor degetele între picioarele ei. În clipa în care am simțit ceva moale și umed mi-a venit în minte când mă punea maică-mea să amestec oul în carnea pentru chiftele. I-am spus că nu pot merge mai departe, ne-am îmbrăcat și a rămas secretul nostru. Cam așa a fost atunci. N-am repetat nicicând experiența. Dar poate pentru că n-am întâlnit femeia potrivită.

Că tot veni vorba despre femeia potrivită, după plecarea lui Mihnea, am rămas din nou doar cu doamna Moldovan. Deși nu era printre cele mai simpatice persoane din clădire, sau din oraș, sau din județ, mă obișnuisem cu ea. Mă ajuta să îmi antrenez sarcasmul, mă distram de cele mai multe ori în sinea mea când aruncam câte o replică ce o enerva la culme și observam cum roșește și cum începe să înjure în lipsă de argumente, mă enerva când îmi iroseam timpul oferindu-i ideile mele, iar ea le arunca la gunoi ca pe niște broșuri ce promovează vreo firmă de

instalaţii sanitare. Dar asta era numai vina mea. Pentru că de cele mai multe ori intram într-o discuţie cu anumite aşteptări, şi de cele mai multe ori îmi erau înşelate. Însă, până la urmă, totul este o experienţă.

Asta îmi aminteşte de întâmplarea de acum mulţi ani când mi-a venit mie ideea de a deveni actriţă. Zis şi făcut: m-am înscris la un curs de actorie. La prima vedere: o doză de curiozitate, câteva emoţii inerente, destul de multă lume care mai de care mai interesantă, mai nonconformistă, mai excentrică. Şi eu - cea mai comună fiinţă din holul de aşteptare. Mă gândeam să plec, dar mă rodea curiozitatea, mă gândeam să rămân, dar nu mă simţeam în largul meu. Mi-am zis: „Hai, rămâi dacă tot ai dat banii pe autobuz; în plus nici Farrah Fawcett n-a arătat ca Farrah Fawcett dintotdeauna!" Şi am rămas.

Am intrat apoi cu toţii într-un fel de studio, o încăpere sumară cu o mică scenă improvizată. Zic: „Să vezi acu' talent!" Aveam cam 16 ani pe vremea aia. Profesorul, un tip pe la vreo 38 de ani, în vârstă cum l-am catalogat eu atunci, cu părul rebel, cu privirea de om pierdut că, deh, trebuia să ne impresioneze ca un artist neînţeles, ne-a adunat pe toţi sub formă de cerc şi, după o scurtă prezentare a fiecăruia, lucru care mi-a displăcut, a zis: „Ok, să începem!" Îţi dai seama că eu mă şi închipuiam pe scenă interpretând o tragedie de Shakespeare cu dicţia şi gestica ce-mi asigurau ovaţii şi un contract la Teatrul Naţional. Şi dintr-o dată îl văd

p'ăsta făcând tot felul de gesturi, îndrumându-ne să îl imităm, gen scos limba, strâmbături care mai de care mai complexe, zgomote care transformau încăperea într-o imitație eșuată a junglei. O parte dintre cei prezenti se amuza, cealaltă parte trăia fiecare grimasă cu toți mușchii faciali, și-apoi eram eu care îi priveam pe toți cu sprâncenele împietrite în expresia „Wtf, dude?!" Evident că, la un moment dat, profesorul și-a dat seama că nu iau situația în serios. A făcut un semn de dirijor care amuțește corul și s-a îndreptat spre mine. Și, exact ce mi-am dorit cel mai mult (not!), eram acum în centrul atenției și toată lumea probabil era curioasă să îmi afle părerea (din nou, not!).

- Ce se întâmplă? mă întreabă el agresiv de parcă ar fi putut să îmi facă altceva mai grav decât să mă dea afară din grupă.

- Cred că venisem cu alte așteptări...

- Și te dezamăgesc?

- Nu e chiar cuvântul potrivit. Mi se pare o pierdere de timp. Oricine știe să scoată limba sau să se strâmbe ca maimuța...

- Ah, mă scuzi! Tu ai crezut că după primul curs vei ieși de-aici direct Julia Roberts. Dacă nu îți place, poți pleca.

Și exact asta am făcut. Ținta mea nu era chiar Julia Roberts, dar nici diavolul tazmanian. Așa că mi-am luat rucsacul și am plecat într-un cor de pufăituri ironice ce răsunau în urma mea. Ca fapt

divers, nu îmi amintesc să fi recunoscut pe vreunul din grupă pe scena Teatrului Național.

Dar și atunci a fost o experiență. Am înțeles că uneori e ok să te pui în situații care îți sfidează aria de confort pentru că atunci te vei descoperi cel mai mult. Nimeni nu a evoluat obținând întotdeauna exact ce și-a dorit.

*

- Îți place să repari păpuși defecte?
- Nu am zis asta. Dar cred că pe alocuri ai nevoie de mine, altfel n-aș fi aici.

Ușa este descuiată. Intru și o încui în urma mea. Miroase a răcoare și lumânări parfumate. Televizorul e aprins în living, volumul e aproape maxim. Recunosc „Eroina". Ritmul parcă îmi tulbură echilibrul, versurile îmi fac inima să bată din ce în ce mai tare. Sunt dezorientată în lumina slabă din cameră. Deși am fost aici de atâtea ori, decorul îmi pare străin. Nu îl văd nicăieri. Mă întorc și mă îndrept spre dormitor. De nicăieri, mă simt prinsă din spate așa cum își prinde un boa constrictor prada! Sunt cu fața lipită de tapetul rece, mi se pare că nu pot respira. Îi simt presiunea trupului și încerc să opun rezistență doar cât să pot înțelege dacă sunt trează sau visez din nou. Mâna lui e

în părul meu. Îmi dă capul într-o parte cât să îmi vadă fața și îmi șoptește:

- Azi ne vom juca un pic!

Este brutal. Mă lovise destul de rău când mă împinsese în perete, simt cum îmi bate sângele în tâmple din cauza strânsorii în care mă ține, continuă să mă tragă de păr și să îmi lipească bazinul de peretele rece prin mișcări ritmice, dar violente. Și-atunci de ce nu lupt să mă eliberez? Pentru că îmi place. Îmi place dur, îmi place cu scenariu, îmi place murdar. Ar trebui să am o mică reținere totuși, căci nu îmi dau seama încă dacă e un rol pe care îl joacă sau am trezit în el vreun psihopat cum întâlnești doar în „Criminal minds". Dar zarurile au fost aruncate în clipa în care m-a căutat din nou.

E un scenariu pe care îl jucasem de atâtea ori în mintea mea, dar mi se păruse deplasat să îl trăiesc în realitate. Nu, nu e nicidecum un abuz, e un preludiu agresiv după luni de dor. Mă ține captivă pe tapetul rece, o mână e acum în jurul gâtului meu, iar cu cealaltă îmi frământă trupul. Mă sărută cu sete pe gât, pe ureche, pe față. E înfierbântat, e furios, e alt om. Și îmi place, îmi place nespus, îmi place așa de tare încât mă doare așteptarea. Aș vrea să mă ia aici, în locul ăsta, în poziția asta, să nu îl mai simt prin haine, să îl simt în mine, dar bănuiesc că nu voi scăpa așa ușor. Mă întoarce cu fața spre el și mă fixează pur și simplu cu privirea în timp ce parcă încearcă să mă facă una cu

peretele. Nu schițează nicio relaxare a mușchilor, ca și când ar vrea să mă hipnotizeze. Îl sărut cu sălbăticie și îl descătușez.

Între muzica ce răsună dincolo și bătăile inimii de aici, mă poartă din nou în dimensiunea noastră. Una în care logica e defectă, handicapată, diformă. Una în care mă simt ca acasă căci mă plimb de multe ori singură pe amintirile circulare așteptându-l să vină în vizită, cum făcuse în noaptea asta. Totul pare o scenă in slow-motion. Intensă ca niciodată, dar fără grabă, ca și când, pentru prima dată, am avea tot timpul din lume. E întâia oară când ne întâlnim în întuneric. Îmi citește trupul ca și când ar purta o poveste scrisă în relief pe care o descoperă acum și nu vrea să piardă niciun cuvânt, în timp ce degetele lui îmi aduc primul mini-orgasm. Suntem din ce în ce mai familiari. Nu mai există între noi momente de stângăcie, de fâstâceală, de anapoda. Mă împinge ușor spre podea până îngenunchez în fața lui și îi arăt cât îmi lipsise. E ca un leu în cușcă: tremură, geme, pulsează. Îl simt, îl gust, îl torturez. Simt că urmează să leviteze și mă opresc. Atunci se declanșează refrenul! Îmi dă jos pantalonii și chiloții, își dă jos cravata și mi-o leagă la gât. Apoi începe să mă plesnească. O dată, de două ori, de șapte ori. Încă un mini-orgasm. Nu mai rezist. Îl implor cu privirea să mă ia, să îl simt în mine, mă omoară așteptarea. Mă ridică pe pantofarul de pe hol, am gleznele pe umerii lui, are ambele mâini în jurul

gâtului meu. Sunt la limita dintre extaz și leșin. El continuă să mă privească, să mă tortureze cum doar el știe să o facă, să mă facă să cerșesc momentul. Când simte că tremur de dorință, mă pătrunde. Adânc. Tot mai adânc. Scot un țipăt scurt și, în mintea mea, plâng. Plâng de plăcere, plâng de durere, plâng pentru că sunt din nou cu el. Doar el mă făcea să simt tot ce simțeam în seara asta. Doar el putea să mă facă să mă simt completă chiar dacă eram murdară, să mă simt normală chiar dacă mi-o băgase în toate pozițiile, să mă simt nobilă chiar dacă mă comportam ca o femeie ușoară. Când termină, eu sunt deja sleită de puteri. Îmi tremură tot corpul, nu mă pot ține prea bine pe picioare, vreau doar să ajung în pat. Mă ia în brațe, mă duce în pat și mă acoperă cu un cearșaf. Apoi iese dezbrăcat să fumeze. E defect. Ca și mine.

După câteva minute, revine lângă mine.

- Ai mâinile reci. Ți-e frig?

- Nu. Cică oamenii cu mâinile reci sunt sinceri.

- Sau au circulația periferică deficitară sau urmează să capete o răceală de toată frumusețea.

- Consultația asta e gratuită, doctore?

- Te trec pe caiet.

Îmi închide mâinile în ale lui ca o perlă într-o scoică.

- Ce faci?

- Îți dau viață de la mine.

- Dar sunt vie.

- Da. Pentru că doar ce ți-am dat viață de la mine.

Îmi plăcea când era protector. Deși relația asta avea păcatele ei, nu era chiar una complet disfuncțională. Cu timpul, deveniserăm foarte apropiați, mai mult decât prieteni. Vorbeam despre orice, mereu metaforic, căci într-un mod natural pe care nu am încercat nicicând să îl combatem, nu am vrut să vorbim direct despre unele lucruri, mai ales despre acasă. Eu nu voiam să vorbesc cu el despre Robert și nu mă interesa să îmi vorbească despre soția lui. Cred că pe alocuri eram geloasă, însă îmi dădeam seama de absurditatea sentimentului și atunci preferam să nu am informații cât să îmi pot contura o imagine clară despre ea. Poate era mai interesantă decât mine, poate era mai inteligentă, mai creativă, mai bună la pat. Trebuie să fi avut ceva special pentru care el a ales-o. Nu știam ce era acel ceva și nici n-aveam de gând să îmi petrec timpul întrebându-mă. Pe de altă parte, dacă ea ar fi fost perfectă, de ce ar mai fi fost acum aici cu mine? Vezi, mintea mea escaladează ușor în obsesii.

Sunt cuibărită la pieptul lui. Degetele noastre își fac dansul obișnuit. Apropo de fetișul meu, nu are mâini frumoase, dar nu-mi pasă.

- Și ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

- M-am gândit ce naiba să fac cu viaţa mea. Şi nu ştiu ce să fac.

- Nu mă mir. Niciodată nu ai ştiut. Probabil din cauza asta a trebuit să mă întâlneşti pe mine, să îţi mai deschid un pic orizontul.

- Pe cât de enervant eşti, pe atât de adevărat este ceea ce ai spus.

- Ştiu.

- Ştiu că ştii.

Se lasă tăcerea între noi pentru câteva momente. Lucru ciudat, căci amândoi eram firi vorbăreţe. Adică ne plăcea să glumim, să aberăm, să povestim despre orice. Îmi plăcea să îl ascult. Chiar şi atunci când ceea ce îmi povestea era complet neinteresant pentru mine, îl ascultam oricum. Avea un entuziasm pe care ar fi fost de prost-gust să îl întrerup şi acelaşi lucru îl făcea şi el pentru mine.

Într-o zi, de pildă, mi-a vorbit despre Jose Mujica. Era fascinat de modestia şi de lecţia de viaţă şi de umanitate pe care acest preşedinte a dat-o unei societăţi care a căzut pradă consumerismului. „Nu am nevoie de multe pentru a trăi" şi „Când cumperi un lucru, nu îl plăteşti cu bani, ci îl plăteşti cu timpul pe care l-ai pierdut făcând acei bani" sunt două dintre citatele care mi-au rămas pentru totdeauna întipărite în minte. Într-o altă zi, i-am povestit eu explicaţia unui călugăr hindus despre motivul pentru care ţipăm unii la alţii, cum că atunci când suntem furioşi unii pe alţii

inimile noastre se distanţează, şi, deşi suntem aproape fizic, ţipăm ca să acoperim o distanţă sufletească imensă. A început să râdă şi mi-a răspuns că el ţipă pentru că e mai ieftin decât să îi spargi nasul celui care se cacă în zen-ul tău interior.

- Hey, la ce te gândeşti? îi zic eu şi îi dau un bobârnac în frunte.

- La ale mele! 'Ce te bagi? îmi răspunde şi îmi întoarce gestul.

- Ha! La tine a sunat a gol! Bate vântul pe acolo, no?

- Pe bune?! La mine bate vântul?! La tine e atât de gol încât se face microfonie când vorbeşti! Nu-ţi fluieră deloc urechile când gândeşti?

Râdeam. Râdeam şi mă îndrăgosteam. Răutăţile lui au fost mereu de genul ăsta: amuzante, fără consistenţă, uşor de depăşit.

- Mi s-a făcut foame. Nu vrei să mănânci şi tu ceva? Am luat nişte banane, mere, chipsuri şi o cutie cu biscuiţi, mă întreabă pe un ton părintesc.

- Nu mi-e foame.

- Cum crezi. Eu o să mănânc nişte chipsuri. O fi ea banana mai sănătoasă, dar astea sunt mai bune, mai gustoase vreau să zic. De ce căcat alegem întotdeauna chestiile care ştim că ne fac rău?

- Vorbim strict despre chipsuri sau filosofăm?

- Despre chipsuri. Răspunsul filosofic e oricum subiectiv.

- Din simplul motiv că ne creează în creier niște reacții chimice care ne dau o senzație de bine. Știi tu, serotonină, endorfine și alte căcaturi. Dacă știi când să te oprești sau ai norocul să găsești pe cineva care să te poată opri la timp, no harm, no foul!

- E părerea ta general valabilă?

- Dap. Se aplică la orice situație de bine-rău.

Îmi zâmbește și mă sărută. E un sărut sărat de data asta. Știe prea bine despre ce vorbesc. El a avut controlul asupra propriilor trăiri încă de la început, eu am luat-o de câteva ori pe arătură. Dar a știut când să mă oprească. Era mult mai rațional decât mine. Sau poate mai fricos, nu știu exact.

Nu mai zăbovim mult. E destul de târziu și trebuie să ajungem fiecare la casa lui. De data asta, el pleacă primul. Eu mai rămân câteva minute în apartament. Nu îmi revenisem complet după scena de la început. Îmi aprind o țigară și cad pe gânduri. De fiecare dată când pleacă, ia cu el o părticică din mine. Nu știu dacă știe. Nu privește înapoi. Niciodată. Eu rămân în urma lui cuibărită pe canapea. Cu ochii pironiți pe ușa închisă mă simt ca atunci când urmărești genericul de final al unui film: plătești tribut cu câteva minute din viața ta celui care a pierdut ore din viața lui să îl facă. Fumez și nu pot gândi decât cum, uneori, povestea asta e ca atunci când îți pică din țigară vârful aprins: arde doar cât are tutun, apoi nu

mai rămâne nici măcar fum. Însă scrumul! Poți doar spera să nu bată vântul și să ți-l ridice în ochi.

Las cheia în cutia poștală cu numărul 22 și pornesc spre casă.

*

Am avut o idee. Și, ca să nu se plictisească singură, am luat cu împrumut încă una. Acum aveam două idei, mult spațiu și o temere. Mi-era teamă să nu se înmulțească. Dacă s-ar înmulți, cum mi-aș mai da seama cât din rezultat este ideea mea și cât este împrumutat? Evident, și ideile au materialul lor genetic, de-asta contează al naiba de mult cu ideile cui le lași să copuleze!

Dacă ai o minte stabilă și ai două idei ale tale, te-ai scos! O să ai în scurt timp o puzderie de baby-idei care vor semăna leit cu ideile părinți și atunci vei trăi liniștit până la adânci bătrâneți. Dacă ai o minte defectă și ai numai o idee a ta, te-ai ars! Pentru că vei începe să cauți o altă idee cu care să o împerechezi. Iar asta cere timp, cere cercetare, cere curaj. Nu e că te poți mulțumi cu orice idee doar pentru că ți-a ieșit în cale. Adică ești defect, dar ai și tu standarde. În plus, ideea ta nu e chiar una ca oricare, ea e unică! Și în timp ce tu analizezi matematic, literar, filosofic, economic, studiezi arhitectura pentru a schița proiectul perfect

alături de ideea demnă, faci schițe cu compasul, citești în stele, exact când gândești: „That's the one!" și deja simți în mintea ta miros de primavară și un câmp plin cu mini-idei perfecte zburând ca fluturașii printre floricele de mușețel, de nicăieri, prin învăluire, apare o altă idee, o pune pe-a ta la podea și o face să înțeleagă $Ff = \mu N$.

Asta numesc eu împrumut cu risc. Adică să înțelegi mecanica lucrurilor, dar să trișezi când o aplici. Cam ca atunci când știi că e de prost-gust să faci pipi în piscină, dar totuși o faci, când știi că nu e decent să fumezi pe stradă, dar totuși o faci (bine, acum n-o mai faci că impui fumatul pasiv nefumătorilor care trec pe sub cerul liber scuipând semințe și le încalci astfel dreptul la un mediu curat), când știi că nu e etic să te gândești la altcineva când faci dragoste cu al tău, dar totuși o faci. Evident, ne putem găsi justificări întemeiate pentru orice situație, adică e ok dacă e piscina ta și era doar un pipi scurt, e ok dacă erai pe stradă și nu erai în mers, e ok dacă te gândeai la Philip Winchester, și nu la vecinul de la trei. Uneori pur și simplu nu poți fi și politically correct și sincer în același timp.

- De ce oare te-am întâlnit?
- Crezi că asta e întrebarea?
- Dar care?
- Întreabă-te de ce am rămas.

Viața mea e plictisitoare. De cele mai multe ori. Nu se întâmplă mai nimic senzațional, iar asta pentru că sunt o sclavă a obișnuinței. Pentru mine, obișnuința este sora pocăită a confortului. De când l-am cunoscut pe el, însă, am ajuns să îi cunosc toți străмoșii păgâni dar mă străduiam din toate puterile să nu mă împrietenesc cu ei. Asta pentru că nu voiam ca el să devină o obișnuință pentru mine. Știam că într-o zi totul se va sfârși, dar refuzam să anticipez ziua aia. Eu sunt genul care are nevoie să se agațe de ceva pentru a funcționa mai departe în viață pe termen scurt, adică îmi fac programare la salon, îmi fac rezervare la un show de stand-up sau comand ceva online și asta îmi dă motiv să mai trăiesc încă cinci zile lucrătoare; am nevoie de motive periodice de mici pseudo-bucurii, altfel îmi simt existența complet inutilă.

Era iarnă. La job erau zile când totul era plăcut și zile când nu aveam chef de nimic. Le uram pe cele din urmă! Când eu îmi doream ca timpul să zboare, tocmai atunci se găsea să se transforme pe rând într-un melc de grădină ce cară în spate un camion cu mobilă, într-o țestoasă de Galapagos care a ieșit la o plimbare pe o rază de trei sute de kilometri cu moonwalk la întoarcere, într-o stea de mare care s-a gândit să-și acorde o zi de concediu. Acasă totul era liniștit. Mai mergeam în vizită la prieteni, mai primeam vizite la rândul nostru, mai ieșeam cu Robert în oraș. Dar parcă

iarna, în timpul săptămânii, și orașul intră în hibernare.

Într-una din seri, l-am scos pe Sorin la o pizza. Trecuse ceva timp de când nu mai vorbisem cu el și era momentul să mă pun la curent cu pățaniile lui. Ne-am întâlnit la Argon, unde mergem de obicei. Am comandat ceva de mâncare și așteptam.

- Văzuși? Asta cre'că e nouă!

- Ce? Pizza?

- E, piz... Ospătăriţa, fată! N-am mai văzut-o până acum, zicea în timp ce își freca mâinile și rânjea ca un tăntălău.

- Mda, o fi. Alina ce mai face?

- Pe dracu', ce să facă! I s-a pus pata să facem copil.

- Și? Tu nu vrei?

- Ba da! De-abia aştept să stau închis în casă în fiecare seară și să îi împart din vasta mea experienţă intelectuală. Fată, tu crezi că e bine pentru omenire ca ăștia ca mine să se înmulțească?!

- Sorin, dragul meu, la câte căcaturi ai făcut, mă mir că n-ai deja o armată de mini-Sorin încercând să violeze pisici prin cartier.

- Ha! Bună asta! Am auzit eu azi-noapte o mâță în călduri care țipa ca disperata. Dacă ăla era fiu-meu, a luat de la mine fix ce trebuie! Acuma, na, nu știu cu ce o făcea să urle că eu o am mică, micuță, să zicem,

dar cre'că e adevărată vorba aia că nu contează obiectul, ci mântuitorul...

- ...mânuitorul! Şi...bleah! Way too much information!

- Da, bine, scuză-mă! Tu ţi-o tragi doar cu ochii închişi sau cum? Cre'că nici nu ştii cum arată a lui Robert! Te-ai întâlnit vreodată cu ea pe lumină? Sau ziua n-o scoate să nu se decoloreze... Ha? Ia zi!

- Ce?!

- Gata! Te scandalizaşi toată! Dăm o fugă la biserică să te ierte că ţi-o imaginaşi în zi de post?! Fată, eu cu una ca tine acasă mi-aş da venele jos! Tu cre'că ştii numai citate din Mozart, bancuri cu Bulă nu prea ştii, nu-i aşa?

- Din ce, mă?!

- Hai, dă dracu' filosofia! Hai să-ţi povestesc ce am păţit alaltăieri.

- Super! Mai multe prostii! Cred că tocmai am pierdut şi ultimul an de facultate din creier. Dragi neuroni, nu vă mai loviţi între voi, vă rog...

- Neuroni? Ăştia sunt ăia pozitivi şi negativi de i-am învăţat la chimie?

- Fix ăia... Ce căcat e cu tine? Eşti mai analfabet ca de obicei, deşi n-aş fi crezut să fie posibil.

- Sunt un pic fumat. Taci şi ascultă! Mi-am făcut o gagică. Bine, una nouă, vreau să zic. Că aia de la casino a plecat în Spania la cules de p...ortocale. Ce credeai că zic?! Aşa, în fine, asta are un magazin colea

pe Brâncoveanu. Așa am cunoscut-o. M-am dus să îi cumpăr lu' Alina fructe și, din vorbă-n vorbă, ba că să iau mere, ba că să iau banane, ba că merele au mai multă vitamina C, ba că bananele au mai mult sodiu sau ce dracu' zicea ea pe-acolo, ba că merele erau prea coapte, ba că bananele prea verzi, ba că mie îmi plac pară și ei îi plac nu prea mari, uite-așa ajunsei la ea acasă după câteva zile. Eu n-aveam niciun gând, dar e vina lu' nevastă-mea că m-a trimis după fructe! Semințe cu sare nu putea ea să mănânce, că a făcut-o mă-sa de viță nobilă!

- Clar e doar vina ei...

- Așa... Asta e măritată, da' bărba-su e plecat în Spania. Te pomenești că o fi cu gonflabila mea, ha! Al dracu' norocos! Mamă, ce știa aia să facă! Intram cu frică că nu știam dacă mai ies. Știu, prea multe informații, bla, bla! Dacă nu îți convine, nu mă mai invita în oraș că știi că eu vorbesc la fel de mult cum fut!

- Clar e doar vina mea...

- Așa, fată...și mă invită asta pe la ea într-o zi. Era cam cinci și ceva seara. Nevastă-mea era la teatru cu niște colege, deci să fie teatru și pentru mine, zic. Toate bune și frumoase, asta focoasă și ne...atinsă demult, eu ca bou'n lucernă, dă-i zbânțuieli, scârțâieli, gemături, plesnituri, în fine, tot tărâmul...

- Tacâmul...

- Așa, înțelegi tu că de-aia ești deșteaptă! Și cum stăteam eu după ce am terminat și mi-o pipăiam să văd dacă mai e întreagă, că asta e cam grăsuță și cam prea săltăreață pentru cât îmi permite mie gabaritul, ce crezi?!

- Ce?

- Sună la ușă!

- Nu cred!

- Ba da! De unde mai avea un pic de zvâc, mi s-a blegit toată, m-a lovit o senzație de căcare și, brusc, am devenit religios. Știi cum e să te rogi în curu' gol? Ca și cum te-ai duce să ceri de pomană în costum Armani. Adică n-ai nicio credili...credibl...

- Credibilitate...

- ...așa și că urmează să-ți furi și vreo palmă! Asta mi-a zis să îmi strâng repede hainele și să mă pitesc după o canapea, mă rog, între o canapea și perete. Și a mers să deschidă. Erau niște prieteni de familie care luaseră o pizza și veniseră pe la ea că poate suferea săraca singură.

- Păi și cum? Tu unde erai pitit? Nu te putea vedea cineva?

- Păi canapeaua era într-un hol care făcea legătura între bucătărie unde stăteau ei să mănânce ca porcii și restul apartamentului, inclusiv baia.

- Și ai stat acolo...

- Frate, am stat 45 de minute în genunchi pe parchet! Am înghețat, îmi amorțiseră picioarele, îmi

venea să mă piș, îmi era și sete, mi se făcuse și foame când m-a lovit mirosul de pizza. M-a mai trecut și căcarea de vreo două-trei ori când au trecut ăia pe lângă mine ca să se ducă la wc! Și n-aveam nici baterie la telefon să bag un Candy Crush ceva... O înjuram în gând cu tot neamul ei, cu toți prietenii ei, cu toate fructele ei! Nici măcar nu fusese așa de bună la pat, grăsana proastă! Cum să deschizi, mă, ușa când îl ai pe unu' în curu' gol în pat? Da' știi cum cred eu că s-a gândit? S-a uitat pe vizor, i-a văzut pe aia cu cutia de pizza și a zis: „Hmm, cârnăcior am păpat, hai să stingem cu o pizza!"

- Băi, nu cred! Unde le găsești, frate?!

- Fată, măcar de le-aș căuta! Mă găsesc ele pe mine. Sunt și frumos, dă-mă dracu'! Recunoaște că, dacă nu l-ai fi cunoscut pe Robert, nu mi-ai fi rezistat nici tu!

Noroc că știam că nu vorbește serios, altfel mi se tăia pofta de mâncare.

- Sorin, fă-mi o favoare, te rog! Nu te înmulți.

Viața lui Sorin mi se pare ca filmografia lui Rob Schneider. Pe repeat.

Dar, apropo de asta, eu cred că viața bate ficțiunea. Știi că intimitatea nu se desfășoară în realitate exact ca în filme sau în romanele de dragoste, da? Adică realitatea are imperfecțiuni, este fără regie și fără duble, cu momente când ți se blochează

fermoarul, când nu reușești să îi desfaci nasturii de la cămașă, momente când nu intră, când nu alunecă, momente când îți amorțește piciorul sau îți trosnește vreo încheietură. Îți trebuie doar un strop de imaginație să transformi penibilul în comic, ca atunci când tu singură te așezi din greșeală cu cotul pe părul tău și faci pe supărata zicându-i: „Vezi, asta trebuia să faci tu, nu să mă lași să fac singură!" Și-apoi urmează dezlegarea la mici torturi.

Dar faptul că apriori ni se prezintă prin literatură sau cinematografie experiența perfectă cosmetizată în scop comercial, asta ne face, de cele mai multe ori, să rămânem cu ideea că facem ceva greșit pe undeva, că scena aia n-a fost ca între Demi Moore și Woody Harrelson. În realitate, însă, cu toții avem momente de penibil în intimitate, unii la cote mai înalte, alții la cote mai puțin înalte. Unii se trezesc pitindu-se în curu' gol după vreo canapea, alții dând foc la casă într-o tentativă de romantism exacerbat, alții împiedicându-se în propriile haine. Cum am pățit eu. Eram în mijlocul preludiului, mâinile lui erau ocupate și am încercat să grăbesc procesul de dezbrăcare, când hainele mi s-au încurcat în cearșaful subțire de pat. Înjurându-mi în gând propria-mi neîndemânare, mă tot străduiam să rezolv situația fără să stric momentul. Cam greu cu dantelă și cearșaf fin.

- Hm, stai o secundă că a avut loc o interacțiune necalculată, i-am zis fâstâcindu-mă.

- Gen „s-a declanşat o extorsiune al unui degajament"?

- Da! Exact!

Am început să râdem şi să ne sărutăm printre râsete. Cam aşa depăşeşti momentele uşor penibile. Iar pe astea ţi le vei aminti mereu. Pentru că astea sunt cele reale, cele pe care le retrăieşti şi zâmbeşti cu drag. Dacă reuşeşti să le depăşeşti pe astea şi apoi să ţi-o tragi ca în filme, ai câştigat mai mult decât ai negociat.

*

Azi am o zi ciudată. Probabil PMS. Rândurile pe care ţi le înşir la ceas de noapte nu sunt atât despre mine, cât sunt despre el. Sau poate sunt tot despre mine. Îţi mai aminteşti ce îi scrisesem de ziua lui? Îi spuneam acolo că el există în povestea asta doar pentru că eu îi dau viaţă. Am mințit. În josul paginii, cu litere de-o şchioapă, era trecută o clauză de reciprocitate pe care am scris-o cu cerneală invizibilă. Căci nu voiam atunci să recunosc. El mi-a eliberat mintea şi trupul, eu i-am adus un omagiu dându-i o bucăţică din ambele. El mi-a dăruit amintiri în minute grăbite, eu le-am aşternut aici în nopţi nedormite. Ca un troc temporal. Doar atât ştiu să fac pentru el.

De multe ori, mă găsesc alergând prin trecut şi uit să mă opresc din ritm doar ca să mi-l amintesc. Nu

pe mine cea din preajma lui cum fac atunci când îți povestesc, ci pe el. Doar pe el. Dar azi am făcut-o. Am pus totul pe pauză și m-am întors în timp. Nu în scenele de sex sau de tristețe sau de comedie, ci m-am întors acolo unde mă privește. Și am oprit cadrul. Mă pierd, roșesc, mă fâstâcesc. Chiar și după atâta timp, chiar și când nu e lângă mine. Nu vreau să mă vadă în mintea mea. Nu aici, pe teritoriul meu, cu regulile mele, cu ritualurile mele. Mi-e teamă de ce ar gândi.

Am lăsat cadrul să ruleze mai departe. Îmi zâmbește. Mi-a zâmbit de atâtea ori până acum, când am făcut vreo gafă, când i-am spus o glumă, când l-am surprins cumva. Îmi pare atât de ciudat însă că îmi zâmbește și aici, în mintea mea, unde nu-i fac altceva decât să-i țin vie amintirea. I-aș acoperi privirea cu mâinile, cum făceam deseori în intimitate, dar nu vreau să o fac și aici. Aici vreau să redevin suverană. Vreau să rămână afară și să îl poftesc înăuntru doar atunci când am eu timp pentru el. Căci mintea mea trebuie să fie pentru altcineva, așa cum este mintea lui. Ca un „Delir" reeditat. Însă nu am învățat cum să fac asta. Pentru că nimic nu s-ar putea povesti dacă el nu ar colinda pe aici ca prin propria casă. Posomorât sau vesel, atent sau indiferent, în haine de stradă sau complet gol, a închiriat un spațiu al lui, fără intenția de a rămâne mult timp. Plătește cu ora și rămâne cu zilele.

În nenumărate dimineți îl invit să plece. Mă împiedic de el când vreau să îmi văd de rutină. Îmi

zâmbește nepăsător, își ia cafeaua și țigara și se așează pe scaunul din fața mea. Și mă privește sfidător: „Nu mă lua în seamă. Vezi-ți de-ale tale!" În nenumărate seri îi sting lumina. Sunt camere în care nu are ce căuta căci sunt ale altcuiva. Nu intră acolo, dar mă așteaptă apoi în drumul spre baie, rezemat de tocul ușii: „Slăbuță prestație azi. Mi te aminteam altfel."

Alteori mă regăsesc vorbindu-i în gând. Sună ciudat când o spui cuiva, ca o glumă proastă care a sunat al naiba de bine în mintea ta. Dar mi se întâmplă. Ambele, ce-i drept. O fac doar ca să-mi amintesc vocea lui, cum râde, cum mă tachinează, cum îmi răspunde. Toate amintirile cu el le am doar în minte. Nu existăm amândoi decât acolo. Pleacă doar atunci când dorm. Unde merge și ce face, nu știu, dar se întoarce mereu. Nu-mi amintesc când i-am dat cheia, însă o vreau înapoi.

E deja târziu. Ar trebui să pun deoparte diapozitivele virtuale și să îl las să plece pentru azi. Sigur îl voi revedea dimineață. Tot aici.

- Ce vrei să facem?
- Să stăm de vorbă.
- Despre ce?
- Despre tine.
- Dar nu-s interesantă.
- Știu. Dar vreau să-ți mai acord o șansă.

- Asta a fost o răutate.
- Se poate.
- De ce ești morocănos?
- Că nu ești interesantă.

M-am trezit greu. Nu-mi place iarna. Lui Robert, da. Ar vrea să mergem undeva în weekend, își face planuri de vizitat prieteni din alt oraș. Nu am chef de întâlniri sociale, nu sunt într-o stare foarte activă. Aș prefera să stăm în casă, doar noi doi, să ne reconectăm, să privim un film, chiar și porno, să mâncăm un popcorn, să ne-o tragem, să dormim. Însă îl văd entuziasmat la gândul unei escapade și mi se pare de prost gust să îi spulber iluziile. Mi-e ciudă pe mine de multe ori, mi-e ciudă pentru faptul că nu sunt mai puternică, mai nepăsătoare la sentimentele celor la care țin, mai hotărâtă. În sinea mea, sunt nervoasă, deși nu las să se ridice nimic la suprafață. Robert intră să facă un duș, eu trântesc ușa și plec. La cumpărături. Nu mai avem pâine. Merg pe stradă și nu știu încotro mă îndrept. Între cei doi bărbați care fac dezordine în mintea mea, îmi pierd simțul orientării, oricum subdezvoltat. Dar nu e vina lor, ci a mea. Eu am plecat singură la plimbare pe scările Penrose.

Sunt momente în viață când nu mai reușesc să văd orizontul, când rămân suspendată undeva deasupra timpului și sub mi se bifurcă două realități pe care nu mai reușesc să le fac să se joace împreună.

Una e ocazională, cealaltă e cotidiană. Există mai multe motive pentru care m-am străduit ca ocazionalul să nu devină cotidian. Și primul este pentru sănătatea minții. Nu aș ști ce să fac cu mine. Reușesc cu greu să combat ideea absurdă a unei idile lirice, și să îmi trăiesc povestea concretă, terestră, căci sunt o ființă comună. Atât ca substanță, cât și ca port. Numai că ocazionalul cu el a adus în viața mea fantasticul. Iar aici nu mă refer la vreun tărâm ireal cu apariția unor fenomene și creaturi inexplicabile, ci la fanteziile ce zac latent în mintea noastră, fie ele poetice, sexuale, sufletești, la cele pe care ți le poate trezi cineva fără să fii nevoit să dai search pe Google. Căci dacă pică platforma într-o zi, nu vei mai ști cum să gândești, cum să faci dragoste, cum să te descoperi. Nu ne descoperim singuri. În realitate nu știm să facem nimic singuri. Învățăm, împrumutăm, ne cunoaștem în urma interacționării cu altcineva.

Am avut dintotdeauna teama de a nu-mi fi amenințată zona de confort. Și, din prima zi în care l-am întâlnit, am știut că asta va face. De-asta am încercat să mă țin departe. Numai că a te simți amenințat înseamnă să fii de partea greșită a armei. El mi-a dat arma și mi-a zis: „Eu asta vreau să fac cu și pentru tine. Dacă nu ești de acord, trage!" Aș fi putut să trag. Însă l-am lăsat să vină aproape, tot mai aproape, am făcut pași în spate, tot mai în spate, am pășit dincolo de granițele pe care mi le trasasem și

acum mă găseam singură pe un teren pe care nu îl stăpâneam bine. A fost ca un joc de-a „rândunica fără cuib", numai că el nu zburase nicicând din al lui.

În ciuda acestor frământări, nu am regretat nicicând că l-am primit în mintea mea. Să-l fi întâlnit şi să-mi fi negat ocazia de a-l cunoaşte şi de a mă cunoaşte ar fi fost ca şi când aş fi avut un bilet câştigător la loto şi l-aş fi păstrat ca semn de carte.

*

Nu ştiu unde sunt. Îmi pare prea simplu să fie
Raiul, îmi pare prea frumos să fie doar o bucată de
pământ. Visarea mă ţine strâns de mână; mă
pierduse deunăzi într-o
livadă când îmi căzuse un măr în cap.
De-atunci ne plimbăm doar sub cerul liber.
Miroase a ploaie şi a vânt. „Cum ai fi ajuns tu în
Rai?"
Se aude un tractor grăbit şi cineva înjurând să mă
dau la o parte.

- În ce lume trăim, vă întreb?! Încotro ne îndreptăm?!

Ceva grav se întâmplase, am gândit în primă instanţă. Apoi mi-am dat seama că cea care urla pe hol era doamna Moldovan, deci probabil automatul de

cafea rămăsese fără zahăr sau fără paletă, lucru inacceptabil la prima oră dimineața. Gândeam să ies, să nu ies, să mă prefac interesată, să îmi văd de treabă... Dacă ieșeam, îi schimbam imediat centrul de iritare, adică urma să țipe la mine. Dacă nu ieșeam, urma să intre ea și să țipe la mine că nu am ieșit. Deci am ieșit.

- Ce s-a întâmplat? întreb eu pășind spre ea ca o pisică ce tocmai a spart vaza preferată a stăpânei.

- Ai văzut?! Ai văzut ce mi-au făcut ăștia în birou?!

- Când aș fi putut să văd? E luni dimineața, doar dumneavoastră aveți cheie și doar ce ați sosit.

- Aha! Îmi ții socoteala la ce oră ajung? Trebuia să sun să te anunț? Poate n-am dormit azi-noapte, poate mi-am tras-o de dimineață! Te privește ce fac și la ce oră fac?!

„Sunt prea obosită pentru căcatul ăsta", mi-am zis în gând și am făcut o piruetă dând să mă îndrept spre birou.

- Nu, nu! Hai cu mine sus să vezi în ce condiții trebuie să lucrez eu!

Era prea frumos să fi scăpat așa ușor. Mi-am târât picioarele ca un condamnat la muncă în folosul comunității și am urmat-o spre biroul ei. Mă gândeam că poate i-au vopsit pereții roz cu fluturași sau i-au pus senzor împotriva înjurăturilor și încercam să îmi pregătesc de pe drum câteva replici cât să nu îi

plesnească vena din frunte. Sau să-i plesnească. Nu mă hotărâsem încă. Era mai agitată decât de obicei. Pe măsură ce urcam treptele în urma ei, am început să am o oarecare strângere de inimă. Nu neapărat la gândul că dacă, prin absurd, s-ar împiedica şi ar pica peste mine ar fi cea mai amuzantă cauză a morţii din istoria medicinei legale, ci pentru că vedeam cum îi tremura mâna pe balustrada rece şi respira din ce în ce mai greu.

A deschis uşa, şi-a aruncat cu nepăsare geanta şi paltonul pe un scaun şi s-a aşezat la birou fără să spună un cuvânt. Am privit în jur - nu găseam nimic nelalocul lui. În tăcere m-am aşezat şi eu pe un scaun. Mi-am zis în gând că până aici i-a fost, o să caut pe Google un număr de telefon de la Spitalul 9 să se descurce ei cu ea. Luase poziţia omului amărât care nu ştie exact ce l-a lovit. Cu umerii lăsaţi, rămăsese cu privirea pironită pe geamul îngheţat prin care se străduia să răzbată o rază de soare. Avea sprâncenele încruntate şi ochii trişti cum nu-i mai văzusem vreodată până atunci. Continua să tacă. Nu ştiam ce să fac, să o întreb ceva sau să mă bucur de minutele astea de linişte. Într-un final a deschis laptopul. Mâinile îi tremurau, nu reuşea să-şi amintească parola, parcă avea lacrimi în ochi. Mi-am făcut curaj şi am întrebat-o cu jumătate de voce.

- Ce s-a întâmplat?

Pentru prima dată, m-a privit cu ochi umani. Pentru prima dată, am văzut în ea un strop de feminitate. A început să îi curgă o lacrimă pe obrazul măsliniu și mi-a răspuns cu vocea tremurândă:

- Vor suspenda activitatea firmei. Astăzi se va face anunțul oficial.

- Cum așa? Trebuie să fie o greșeală. Ne-am mai revenit în ultima vreme, mai ales după venirea lui Mihnea. Nu pot să cred că situația este așa gravă.

- Nu este vorba despre noi aici. Din câte am înțeles neoficial, cei doi asociați nu se mai înțeleg și vor să tragă linie. Mai multe detalii nu mi-au dat.

S-a lăsat din nou tăcerea. Nu știam cum să reacționez. Vestea asta îmi venise ca o palmă după ceafă. Nu știam la ce să mă gândesc mai întâi, gândurile mi se învălmășeau în minte, mă dureau clipele astea în care amândouă tăceam. Aș fi vrut să spună ceva care să mă enerveze, să fiu supărată pe ea, să mă scoată din sărite și să nu am timp să mă aud gândind. După atâția ani în care jobul ăsta mi-a fost menirea, locul ăsta mi-a fost ca o casă, oamenii ăștia mi-au fost ca o familie, totul se năruia. Și nu știam cum să reacționez. Imediat m-am gândit că va trebui să îmi caut un alt job, că nu știu să fac altceva decât ceea ce am făcut până acum, că îmi va fi greu să o iau de la capăt în altă parte, că voi avea nevoie de vreo trei cutii ca să îmi adun lucrurile de la birou, că prea multe lucruri se schimbau în viața mea în ultima vreme. Și eu

odată cu ele. Apoi m-am gândit la oamenii care mișunau pe la parter. Care se treziseră cu gândul că va fi o zi normală, care știau că au un loc de muncă și că mâine vor avea de unde plăti ratele. Fuck! Ratele! Mi-am amintit câte am și eu și m-a lovit panica. Nu e chiar un capăt de țară să rămâi fără un loc de muncă, dacă țara n-ar fi cea în care trăim noi. Mi-a venit în minte perioada în care Robert a stat acasă. El care este mult mai pregătit decât mine, el care este în orice de zeci de ori mai bun decât mine, el care se poate adapta oriunde mai ușor decât mine, el a stat acasă luni bune până și-a găsit ceva demn de a ne susține rata la casă și tot ce presupunea stilul nostru de viață. Bine, mai degrabă stilul lui de viață, căci eu am fost doar un copilot de la bun început. Dar asta e altă poveste.

- La ora zece va veni mailul oficial. Nu știu cum vor reacționa oamenii. Cu siguranță vor gândi că este doar vina mea, a rostit ea cu părere de rău.

- Nu-i vina dumneavoastră. Așa a fost să fie.

- Mi se pare mie sau pentru prima dată de când te cunosc ai rămas fără cuvinte? Cutremurul a rămas fără replică? m-a întrebat ea încercând un zâmbet.

- Nu pot să cred că ați ținut minte prostia asta.

- Cum aș fi putut s-o uit? Am folosit-o și eu de nenumărate ori de când am auzit-o la tine.

Da, era o porcărie pe care am spus-o la un moment dat când mi-a reproșat că am mereu un răspuns pregătit pentru orice. I-am spus atunci că un

cutremur ar trebui să-mi poarte numele, căci eu am mereu replică. Îmi amintesc cum a zâmbit pe loc, deşi eram în mijlocul unei discuţii destul de aprinse. La fel zâmbea acum. Cu ochii trişti, dar zâmbea.

- Ce o să faci mai departe? m-a întrebat în timp ce şi-a aprins o ţigară şi mi-a întins şi mie una.

- Nu ştiu. Nu m-am gândit până acum. Abia după vestea asta mi-am dat seama că nu ştiu să fac altceva şi nu ştiu dacă mai vreau să fac tot asta în continuare. Unii oameni sunt buni la ceea ce fac pentru că locul le permite, nu neapărat pentru că au skills. Şi cred că eu sunt unul dintre acei oameni.

- Atunci va trebui să găseşti un alt loc care să îţi permită. Te poţi adapta oriunde. Şi nu eşti genul pe care îl schimbă locul. Dimpotrivă.

Cred că era pentru prima dată când îmi făcea un compliment direct.

Din nou, câteva momente, s-a lăsat liniştea între noi. Fumam. Fiecare cu gândurile ei. Nu-mi plăcea liniştea. Şi nici ţigara ei.

- Îmi pare rău pentru oamenii mai în vârstă dintre cei de-aici. Adică, ştii tu, pentru ăştia mai de vârsta mea. Ca doamna Sanda, de pildă. Câţi ani are?

- Păi să aibă aproape 50, am zis eu.

- Şi de cât timp lucrează aici?

- De aproape 14 ani.

- O viaţă de om, a zis ea cu tristeţe. Poate voi reuşi să o ajut cumva. Mă voi interesa să văd dacă îi

găsesc un post la vreo firmă de curățenie. Păcat că nu are nicio altă pregătire.

- Asta a știut să facă și asta a făcut. Cineva trebuie să facă și meseria asta, nu?

- Desigur. Of, și paznicul... Și el e în vârstă, nu?

- Da...

- Se deschide un Profi nou în curând. O să vorbesc cu cineva să văd dacă îl poate lua acolo.

Înțelegeam atunci că avea un suflet bun. Eram cu toții în aceeași situație și totuși ea încerca să găsească deja soluții pentru cei pentru care se temea. Nu am întrebat-o ce avea să facă mai departe, nu din dezinteres, dar mi se părea că aș fi forțat-o să devină egoistă. Am mai stat împreună câteva minute în tăcere, fiecare cu zbuciumul ei. Ea rămăsese cu privirea fixă în laptop, eu mă holbam la o unghie care părea a se exfolia. Nu gândeam coerent. Eram tristă, eram panicată, eram furioasă, eram haotică. Mă gândeam că în curând nu voi mai veni aici, nu voi mai sta la biroul meu, nu voi mai vedea aceiași oameni. Mă gândeam că avusesem deja visul ăla ciudat pe care nu reușisem să îl înțeleg de dimineață dar pe care încercasem să îl combat când îmi pusesem fustița preferată. Mă gândeam că obosisem. Îmi părea că nu voi avea nici puterea, nici cheful de a o lua de la început. Muncisem mult în ultimii ani, sacrificasem concedii, sărbători, chiar prietenii uneori. Și toate astea nu vor mai conta.

- Ar trebui să mergi la biroul tău, mi-a zis mai mult în șoaptă. E aproape ora zece.

Pentru o clipă mi s-a părut că nu știu unde sunt. M-am trezit din transă, mi-am aranjat fustița și am dat să plec. Am mai privit-o o dată. Avea obrazul umed. Nu am mai spus nimic. Doar am ieșit.

Anunțul oficial a venit, așa cum eu știam deja, la ora zece. A fost o zi ciudată. Fiecare a primit lovitura în felul lui. Ba unul a plâns, ba unul a înjurat, ba unul a propus să dăm foc la coșmelie, ba unul a propus să ne îmbătăm. După ce am depășit momentul râsu'-plânsu' unul dintre noi a concluzionat: „Băi, dacă am trecut noi de două cutremure, o revoluție și patru mineriade, om trece și peste asta!" Că doar românul e optimist înnăscut. Ideea e că eu nu sunt așa curajoasă. În plus, nu eram născută la cutremurul cel mare, eram prea mică să-mi amintesc revoluția și mineriadele, deci nu eram așa călită ca alții.

Am început să mă neliniștesc pe măsură ce se apropia momentul fatidic. Căutam joburi pe toate platformele on-line și găseam doar două categorii: joburi sub demnitatea mea sau joburi la care nu-mi dădea nasul. Am fost la vreo două interviuri de la care am plecat mai dezamăgită decât a plecat Geoană după alegerile din 2009. Sunt un dezastru la capitolul întâlniri directe cu persoane de decizie. Faptul că, în general, nu prea iau lucrurile în serios și nu am prea

mare încredere în mine, mă face să pierd puncte din start.

Aproape toţi colegii mei îşi găsiseră rapid un alt loc de muncă. Aproape toţi primiseră oferte sau recomandări sau urmaseră vreun zvon care se concretizase. Mai puţin eu. Eu nu aveam chef nici să caut. Prinsesem rădăcini în locul ăla şi îmi venea greu să accept cum rodul meu de atâţia ani era la final doar un fruct mucegăit. Simţeam nevoia să stau în casă şi să-mi plâng de milă. Dar nici asta nu puteam face pentru mult timp, căci în curând nu mai aveam bani nici de ţigări. Şi cum naiba să-ţi plângi de milă fără să fumezi? Adică ce suferinţă e aia dacă stai în casă toată ziua, nepieptănată, nedușată, lângă o pungă cu chipsuri şi un pahar cu Cola şi n-ai şi o ţigară în bot?

Robert îmi era aproape atât cât îi permitea propria-i răbdare. Eu sunt greu de suportat când sufăr după ceva în care mă implic total. Şi recunosc că, într-un mod straniu, îmi place să sufăr. Atunci reuşesc să mă cunosc mai bine, să vorbesc mai mult cu mine, să mă ascult, să mă educ. Dar am nevoie de timp şi de spaţiu. Numai că trebuia să-mi folosesc timpul ca să câştig bani pentru a ne păstra spaţiul.

Aproape o lună am stat închisă în casă. Nu am vrut să vorbesc cu nimeni, nu am vrut să văd pe nimeni, nu am vrut să ştiu de nimeni. Scriam, fumam, dormeam. Pe repeat. Ieşeam afară doar să cumpăr pâine sau să arunc gunoiul. Şi mă simţeam ca un

vampir. Mă deranja lumina zilei, mă deranjau oamenii de pe stradă, mă enervau copiii care se jucau în fața blocului și momentele lor de bucurie. Deveneam un fel de cavewoman și îmi băteam joc de evoluție. Ajunsesem să nu mă mai recunosc. Mi-am zis că ar fi momentul să redevin activă social.

Am mers din nou la vreo trei interviuri. La primul cu multe emoții, la al doilea cu puține emoții, la al treilea cu oarecare curiozitate. Mă întrebam ce oameni voi mai întâlni, transformam totul într-un schimb de roluri, ca și când eu i-aș fi intervievat pe ei. Începusem să mă distrez, în mintea mea, pe seama celor pe care îi întâlneam. Deși îmi impuneam de acasă să fiu mai serioasă, să nu mai spun chiar tot ce îmi trece prin minte, să nu mai răstălmăcesc cuvinte sau situații de conjunctură, nu îmi ieșea deloc.

Îmi amintesc cum, la primul dintre ele, pentru un post de reprezentant vânzări la o firmă importatoare de cafea, un domn manager de zonă mi s-a adresat:

- Dacă propunerile oferite de dumneavoastră nu se pliază pe politica firmei, cum vă convingeți superiorul să vă accepte ideile?

- Orice propunere cu o poveste frumoasă în spate poate deveni o soluție, am răspuns eu.

- Adică ați minți? m-a întrebat el oarecum revoltat.

- Adică aș improviza, i-am zis eu cu seninătate.

Clar nu era ceea ce voia să audă. Nici eu n-am mai auzit de el.

La al doilea, pentru un post de front desk receptionist la un salon de expoziție de mobilă, o tipă de la resurse umane m-a întrebat:

- Dacă întregul colectiv este într-o ședință generală importantă, iar tu ești singură în salon și la recepție se prezintă un client greu de mulțumit, cum gestionezi situația?

Mi-amintesc perfect cum mi-am dus ușor mâna la bărbie în semn de nedumerire și am întrebat:

- Dacă este o ședință generală importantă, eu de ce nu particip?

Ea a rămas fără replică. Eu tot fără job.

Cel mai mult mi-a „plăcut" la al treilea. Era pentru un post de assistent manager la o firmă de produse cosmetice. Și am ținut interviul cu un fel de verișoara vitregă nelegitimă a neamului Kardashian. Adică genul ăla de femeie care e convinsă că soarele răsare de unde se eplieză ea cel mai greu, că moneda euro crește în funcție de cât de balonată se trezește ea dimineața, că dacă se schimbă vremea peste zi e pentru că și-a pus ea protej slip cu aromă de adiere de cocos în spume de ocean, că dacă se cacă ea în potecă miroase a primăvară în tot orașul. Era atât de captivată de propria-i voce, încât fiecare cuvânt era șoptit ca și când ar fi încercat să se autoseducă, după fiecare propoziție își rula cu degetele buclele blonde perfecte ca și când

ar fi încercat să se convingă că nu mi-au trecut neobservate. Avea buzele mai subțiri decât și le dorea. Am dedus asta după rujul depășit și după felul în care și le țuguia în timpul vorbirii. Era genul de femeie care avea foarte mulți bani și voia să se asigure că interlocutorul ei înțelegea asta. Purta un compleu roz compus dintr-o fustă conică - talie înaltă - și o bluză exagerat de mulată care nu se suprapunea chiar perfect peste talia fustei lăsând să se vadă o fâșie de piele rozalie și nu foarte fermă, dată fiind vârsta ei, accesorizat cu o pereche de cizme negre platformă cu calapodul ce te ducea cu gândul la alte domenii de activitate. La fel de mult se străduia și la capitolul vocabular. Adică ea nu rostea o frază normală ca mine și ca tine, de pildă „Ce bine ne-am înțelege noi două", ci vorbea ceva gen „Traiectoriile aspirațiilor noastre s-ar întâlni într-o concordanță fastă".

Da, ea era managerul, eu ar fi urmat să fiu asistenta ei. Adică aia care i-ar fi cumpărat tampoanele, iaurtul dietetic, i-ar fi scos cățelul la plimbare, i-ar fi dus lui bărba-su cămășile la spălătorie. Căci, în realitate, era afacerea soțului ei. Business-ul era de fapt o franciză pentru o marcă de produse cosmetice din Belgia. Întâlnirea a durat mai bine de o oră, timp în care, de câteva ori, mi-am dat ochii peste cap în asemenea hal încât aproape mi-am văzut ovarele. Ea era prea preocupată de propria-i persoană ca să observe gesturile mele. A fumat câteva țigări slim,

evident, și la un moment dat spre finalul discuției a scos din geantă un ruj L'Oreal și și-a retușat boticul. Ăla a fost momentul în care am înțeles că mai degrabă muream de foame decât să lucrez pentru acest apendice al țâțelor. Nu sunt misogină. Urăsc femeile în aceeași măsură în care urăsc bărbații. Pe cei care se comportă ca o pizdă proastă.

M-am întors acasă mai frustrată decât plecasem. N-aș fi crezut vreodată că va ajunge să-mi lipsească doamna Moldovan. Cel puțin cu ea lucrurile erau clare, transparente. Deja îmi aminteam cu nostalgie replicile ei gen: „N-ai tu vârstă cât am eu vechime, așa că nu te mai comporta ca un manual" sau „Și eu la vârsta ta eram la fel de prostuță, dar între timp am îmbătrânit". Nu mai știam nimic de ea. Nu mai voiam să știu nimic de nimeni. Am luat un timeout de la realitate și m-am refugiat în lumea din mintea mea, unde se lăsase o perdea de negură și îmi plăcea să stau în întuneric. Cu degetele încrucișate, aplicam la tot felul de joburi, rugându-mă parcă să nu mă sune, să mă mai lase încă o zi.

Ciudat e că în perioada asta de inactivitate și de izolare nicio zi nu semăna cu alta. Erau zile în care nu gândeam deloc. Erau zile în care gândeam prea mult. Nici nu știam din care să îmi doresc mai multe. Pentru prima dată, în mulți ani, îmi petreceam timpul doar cu mine. Nu am fost o companie plăcută la început, mă panicam la orice gând întunecat, dramatizam din orice,

îmi venea doar să stau în pat și să zac ca după o gripă care te lasă fără puteri. Îmi aminteam din nou de copilărie, de cum am fost nerecunoscătoare față de puținul oferit de ai mei, despre cum, fără să rostesc cu voce tare, le reproșam că dacă ar fi fost mai înstăriți poate mi-aș fi putut permite facultatea pe care am visat-o, iar acum aș fi avut jobul pe care mi l-am dorit și viața mea ar fi fost alta, despre cum tot ce mi-a rămas de la tatăl meu era moștenirea genetică și numele. Și amintirile, da, dar timpul șterge din ele.

Uneori mă plimbam din cameră în cameră și mă gândeam cum era ciudat că după atâția ani îmi vedeam casa în lumina amiezii în timpul săptămânii. Îmi dau seama că sună a inepție pentru cei care nu știu cum este să lucrezi aproape zi lumină. Alteori mă găseam fumând și holbându-mă la frigiderul plin de magneți din locuri pe care nu le-am vizitat vreodată. Nu mai țineam minte fiecare de la cine îl primisem, dar îmi dădeam seama că simpla lor prezență acolo însemna că cineva se gândise la mine în momentele alea. Sau poate la Robert, iar eu devenisem posesoare prin asociere. Era mai plauzibil gândul ăsta. Ce-i drept, majoritatea prietenilor noștri sunt de fapt prietenii lui, eu fiind un pic mai sihastră din fire. Am dese momente în care mă gândesc că cei din jurul nostru, ca și cuplu, mă consideră prietenă doar datorită lui. Dar apoi îmi amintesc ce amuzantă sunt și ce zâmbet drăguț am.

Mai trecuse încă o lună și mă obișnuisem în casă. Nu mai voiam să ies în lume, nu mai voiam un job pentru care să fiu nevoită să mă trezesc dimineața la 6 să mă spăl, să mă îmbrac frumos, să pierd aproape o oră în care să-mi aplic fondul de ten, fardurile, rimelul, blush-ul, rujul, parfumul, placa și mai știu eu ce. Spre deosebire de alte femei, eu nu sunt de o frumusețe naturală răvășitoare, deci fața cu care mă afișez prin oraș nu e chiar aia cu care mă trezesc dimineața. Mă săturasem de mască. Mă obișnuisem cu fața mea naturală, cu mirosul meu natural, cu hainele largi și, de ce să nu recunosc, mă obișnuisem fără constrângerea zilnică a sutienului. Îmi încolțise în minte ideea să îmi găsesc un job de acasă, la un call-center sau ceva de genul, ceva care îmbină să faci bani stând pe scaun în chiloți fără să ai vreo încadrare ilegală. Zis și făcut. Am aplicat la o sumedenie de astfel de chestii și ghici ce? Nu m-a sunat nimeni. Asta a fost ca o spatulă rece în cervix!

Lipsa de încredere în propriile-mi forțe mi se accentua și mai mult. Mă sunau prieteni, mă sunau foști colegi, dar nu voiam să vorbesc cu nimeni. Iar în rarele momente în care răspundeam, reușeam cu greu să îmi adun ideile. Robert era îngrijorat. Îi era teamă că voi pica în depresie. Mă încuraja, mă scotea la film, invita prieteni la masă. Toate astea mă enervau, căci mă forțau din nou să joc un rol. Nu aveam chef de

lume prin preajmă, voiam să fiu lăsată în pace, să uite cu toţii că existam.

Viaţa mea din ultimii ani a fost ciudată, obositoare, cu multe coborâşuri. Deşi nu înţelegeam multe dintre lucrurile care mi se întâmplau, le luam ca pe nişte poliţe karmice pe care le aveam de plătit, ca şi când mi-ar fi rămas ceva de achitat dintr-o viaţă anterioară. Nu ştiam exact ce anume fusesem în viaţa anterioară, dar speram ca toate căcaturile pe care le-am făcut în viaţa asta să nu pară atât de mari încât în următoarea să mă reîncarnez într-o perie de wc.

*

Dimineaţă întunecată.
Mă oprisem sub norul timpului întrebându-mă unde să mă ascund.
Eu mă oprisem. El plutea mai departe.
M-am simţit jignită şi m-am gândit că poate nu-i norul meu.
Dar l-am recunoscut: grăsuţ, bosumflat, plutind încruntat printre ceilalţi nori ce păreau bucăţi de vată pe băţ. Era al meu, clar!
„Lasă să plouă", i-am zis zâmbind la ideea că azi plecasem fără umbrelă.
Dacă n-ar fi plouat cu clipe, ar fi fost încă o zi oarecare.

Iarna m-a lăsat cu multe frământări pe care sper să le alunge primăvara cu straiele ei de bucurie. Plec mai devreme căci vreau să îmi plimb un pic mintea înainte de a-l întâlni. Ajung înaintea lui. Deși a trecut atâta timp și ne-am văzut de atâtea ori, încă mai am emoții când îl aștept. Nicio întâlnire nu seamănă cu alta. Nu știu niciodată dacă va fi vorbăreț sau tăcut, dacă va fi trist sau binedispus, dacă va fi aici pentru el sau pentru mine. Îl aștept și îl iau ca atare. De multe ori, îmi dau seama că nici nu mă întreb cum aș avea nevoie să fie. Nevoie, da, pentru că uneori am nevoie de el mai mult decât dorință.

A ajuns. Merg să-i deschid. În cele câteva secunde de la canapea până la ușă uit tot. Așa fac loc amintirilor cu el.

- Mă aștepți de mult?

Îi zâmbesc și îl îmbrățișez. În mintea mea rulează cu totul alt răspuns, dar mă limitez la:

- Doar ce am ajuns și eu.

- Scuze, am prins trafic. E nebunie azi în oraș.

- Hey, ești aici acum. Doar asta contează.

Ne sărutam și ne așezăm pe canapea.

- Fumăm?

- Sigur.

Televizorul e pornit. Îmi amintesc că, deși era lângă mine, încă îmi era dor de el. Îmi amintesc că mă întrebam de ce.

- Ce este? De ce mă priveşti aşa insistent? Încă nu-ţi poţi crede ochilor că m-ai întâlnit?

- Pf...nu te flata. Ştii că am hipermetropie. Şi, în plus, te priveam cu admiraţie.

- Şi eu care credeam că o priveşti insistent pentru că îţi place.

- Nu, dragul meu. O privesc insistent pentru că nu o văd bine de aproape. Ceea ce nu e tocmai un compliment pentru tine.

- Nu am nevoie de complimente. Am dovada.

- Ce dovadă?

- Eşti aici. Din nou şi din nou. Iar asta spune multe.

- Nu sunt aici singură. Şi asta spune multe.

- Spune exact ce ştim amândoi că spune.

Un rahat! Ştiam ce spunea la mine, habar n-aveam ce spunea la el. Dar nici nu întrebam. Uneori aveam impresia că mă credea mai inteligentă decât eram în realitate şi nu voiam să îl contrazic. Am învăţat că dacă tăceam, păream misterioasă. Dacă aş fi întrebat ce, aş fi părut blondă, am fi transpus conversaţia în concret, iar lucrul ăsta nu-l făceam niciodată.

Fumăm şi nu zicem nimic. Tocmai îi dăduse creierului meu o nouă dilemă. Şi el. Şi ţigara asta.

- Eşti abătută azi. S-a întâmplat ceva?

- O perioadă mai grea.

- Vrei să vorbim despre?

- E complicat.

- Cred că pot ține pasul.

- Nu azi. Poate altădată.

- Ok, îmi vei spune când vei fi tu pregătită. Dar orice ar fi, știi cum gândesc eu? Că viața e ca mersul cu trenul: o gară e mai frumoasă, alta e mai urâtă, una e mai colorată, alta e mai sumbră. Așa trebuie să privești lucrurile ca să poți merge mai departe. Gândește-te că nu poate fi mereu rău, așa cum nu poate fi mereu bine. Fruntea sus! Ne-am înțeles?

- Yes, master.

- Nu fi ironică. Eu încerc să te încurajez, tu încearcă să mă întâlnești la jumătatea drumului.

Mă ia de mână și mă așează peste el pe canapea. Mă privește și parcă îmi forează în suflet. Urăsc când face asta! Îi acopăr privirea cu mâinile și îl sărut.

- Lasă-mă să te văd! Știi că nu îmi place când faci asta!

- Și? Crezi că m-am născut să fac tot ce îți place ție?

- Nu neapărat. Faci și ce îți place ție. Norocul nostru că cele două coincid, îmi zice zâmbind cu oarecare viclenie și mă trântește printre pernele de decor.

E atât de aproape, îi simt parfumul, respirația, bătăile inimii. Mă privește în tăcere, îmi mângâie obrazul, mă sărută pe gât. Încep ușor-ușor să plutesc cu el.

- Pot să te întreb ceva? îmi zice şoptit.

- ...sigur...

- Vrei să mergem în dormitor? Văd că n-ai chef de vorbă acum. Hai să evadăm.

Îi zâmbesc aprobator. Ne ridicăm un pic ameţiţi şi ne îndreptăm spre dormitor. Plonjăm pe pat şi reluăm de unde rămăseserăm. Îmi dau jos tricoul, îi dau jos cămaşa. Din nou, timpul care trecuse fără să îl văd mă făcuse să îl doresc şi mai mult. Nu ne grăbim, dar nici nu avem tot timpul din lume. Patul devine din nou un ring de luptă, fără arme, fără vicleşuguri, doar dor şi entuziasm. Se face din ce în ce mai cald între noi, îşi iau zborul şi celelalte haine. Îi sărut fiecare centimetru de piele, nu vreau să existe nici măcar un petic pe unde eu să nu fi trecut. Începusem să cunosc bine teritoriul, îi ştiam punctele de control, ştiam unde mă pot opri şi de unde trebuie să fug. Mă aşează cu faţa spre tavan şi începe să facă acelaşi lucru. Ca şi cum între noi ar fi fost o competiţie. Îmi sărută sânii, abdomenul, îmi frământă coapsele şi nu ştiu cum să mă controlez anticipând ce va urma. Mă ridic încercând să redevin stăpână pe propriile-mi reacţii şi mă plesneşte. Apoi mă trânteşte înapoi pe spate şi rămân aşa cum mă doreşte el. Nu e încă loc de negocieri. Mă devorează, mă savurează, mă face din nou să îmi pierd minţile. Nu se grăbeşte, ştie exact cum îmi place, ştie exact ce mă face să plutesc. Mă ridic şi îl trag din nou spre mine cu putere, iar el îmi prinde

mâinile la spate. Mă întoarce cu spatele la el și mă pătrunde. Drept, fără preaviz, ca o petrecere surpriză. Sunt pierdută, sunt ametită, sunt în extaz. Îmi știe ritmul, îmi știe pozițiile preferate și totuși mă face de fiecare dată să îmi descopăr altele. Încerc să mă eliberez, știu că urmează să levitez, dar nu vreau. Vreau să dureze la infinit, să îl am cât mai mult timp cu mine. Dar mă cunoaște prea bine. Știe că nu mă pot opri și știe ce să îmi facă să nu mă pot opri.

Deși sunt obosită, nu vreau să mă dau bătută. Între noi e mereu o luptă a orgoliilor și a hormonilor. Iau câteva momente de respiro și îi dau de înțeles că este rândul lui. Scot un tub de mentos din blugii aruncați într-un colț de pat și iau o pastilă. Apoi îl împing ușor pe spate și îi fac ce ne place amândurora, numai că e un pic altfel acum. E o senzație plăcută de cald și rece, de dulce și mentolat, de suav și brutal. Știu ce îi place, știu cum îi place. Îl simt, îl gust, îl ascult. În momentele astea e doar al meu, iar eu sunt doar a lui. Mă așez deasupra, îi cuprind fața cu palmele și ne privim fără să clipim în timp ce mă pătrunde din nou. Lin, ușor, delicat la început. Nu ne dezlipim privirile, ca și când ar fi dovada supremă de sfidare a timpului, a realității, a propriilor gânduri. Apoi devine agresiv, mă pătrunde adânc, fără avertizare și îl plesnesc. Mă trage de păr și îl plesnesc din nou. Mă trântește cu fața la cearșaf, mă arcuiește și mă pedepsește. Iar și iar și

iar, adânc, tot mai adânc, rapid, tot mai rapid, tare, tot mai tare. Într-un sincron perfect, levităm împreună.

- Pe loc repaos, zice râzând.

Suntem transpirați, obosiți, amețiți. Aș vrea să spun că suntem fericiți, dar asta nu pot spune decât despre mine. Rămânem în tăcere câteva momente, apoi mă întorc spre el și îi mângâi obrazul. Nu îi place când devin serioasă, cred că îl sperie gândul că l-aș putea iubi. Ca să depășim momentul, începe să mă muște de un deget. Destul de rău chiar și fără să îmi dea drumul. Ca un altfel de transfer de durere.

- Vrei să ți-l dau acasă? îl întreb zâmbind.

- Nu. M-aș sătura. Și îmi place să mi se facă dor.

Pentru răspunsul ăsta, i-aș mai fi dat o coroniță, dacă n-aș fi fost epuizată. Era unul pe placul meu. Realist. Dacă aș fi fost o ipocrită disperată, m-aș fi supărat răstălmăcind situația, gen :„Dude, cum adică să te saturi de mine? Și să îmi și spui acum când sunt în curu' gol lângă tine și te privesc cum își privește un cățel osul? Un pic de falsă considerație n-ai, wtf?!" Dar realitatea era că amândoi ne regăseam aici pentru că ni se făcea dor de ce aveam aici. Încă.

- Mergem dincolo să fumăm o țigară? Am nevoie să fumez ca să nu mai aud cum îmi fluieră urechea. Dai bine de tot cu dreapta! zice râzând în timp ce își masează maxilarul ca și când primise un sucker punch.

- Eh, le încasezi tu ca o fetiță, răspund ironic.

- Sau le dai tu ca un smardoi. A-ha! Acum îmi explic de ce de fiecare dată când vin aici simt că tu mă fuți pe mine!

- Of, ce-ți mai place să te plângi. Eu nu mai zic nimic că am curu' roșu ca maimuța!

- Când ți-o fluiera curu' cum îmi fluieră mie urechea, atunci o să ai dreptul să te plângi!

Râzând ne căutăm câteva haine să ne așezăm decenți pe canapea.

Nicio țigară nu mi s-a părut vreodată mai gustoasă decât cea pe care o fumez cu el. Și nu mă refer la țigara aia, ci la a noastră cea de toate zilele. Fumez mult, fumez mereu, chiar și acum când îți scriu, dar aia mi se pare extrem de intimă. Tind să cred că o să mă las de fumat când o să vreau să îl uit cu adevărat.

Stăm tolăniți pe canapea, eu întinsă, el cu capul sprijnit pe coapsa mea.

- Ai mai fost la sală?

- 'Nope. Lene mare, mon cher. Tu?

- Nici eu, dar eu îmi permit. Tu ești un pic înaintea mea, nu prea ai timp de pierdut.

Îmi zâmbește ironic.

- Ha! Și eu care am crezut mereu că m-ai căutat tocmai pentru că ai avut fantezii cu babe.

- Nu cred! Mi-ai adus aminte de ceva cumplit, ceva ce am pățit când eram mic!

- Ce? Ce? Cumplit pentru tine înseamnă interesant pentru mine! Scuipă tot!

Se spijină pe pernele de decor și mă privește cu un zâmbet de copil poznaș.

- Pf, nu prea vreau să îmi amintesc tot, dar...căcat...hai să-ți povestesc! Dar nu ai voie să râzi, clar? Este o experiență tragică și trebuie tratată ca atare! Ok?

- Hm...ok...

- Dacă râzi, vei fi aspru pedepsită!

- Pe bune?! Vrei să nu râd, dar mă provoci să râd.

- Mda, uitasem cu cine stau de vorbă... Hai să-ți spun!

Trage cu sete din țigară și ia privirea omului care începe să se plimbe pe cărarea amintirilor.

- Acum mulți, mulți ani, am plecat cu ai mei în concediu într-o stațiune. Toți copiii de la bloc erau plecați pe la țară sau în tabere și n-au vrut să mă lase singur acasă. Am ajuns, ne-am cazat, și la masa de prânz s-au împrietenit cu o doamnă mai în vârstă și cu fiica ei, care erau cazate în camera de lângă a noastră. Foarte cochete amândouă, îngrijite, aranjate, un pic grăsuțe, dar cu niște picioare atât de subțiri de se puteau spăla în sticla de lapte, știi alea de pe vremea răposatului. Ce vrei? Mi-a rămas în minte imaginea asta! În fine, fiică-sa n-a stat decât vreo două zile și, înainte de plecare, ne-a rugat să o mai ajutăm și pe

maică-sa dacă are nevoie de ceva și dacă avem chef. Nu mai rânji că nu-ți mai povestesc nimic!

- Ce vrei? Nu mă pot abține. Presimt că urmează ceva tare și mă pregătesc sufletește.

- Mda, măcar de-ar fi fost tare... Așa, într-o dimineață, ai mei au plecat la tratament foarte devreme. Eu dormeam ca papucul că băusem până dimineața cu unii pe care îi cunoscusem acolo. Ca prin vis am auzit o bătaie în ușă. M-am gândit că poate e vreunul dintre ai mei și nu are cheie. Chiar și-așa, m-am ridicat înjurând. Când deschid, o văd pe băbuța cochetă, cu o grimasă de durere pe față, rugându-mă din suflet dacă pot să vin să o ajut și pe ea puțin că o doare foarte tare spatele. Eu, încă mahmur și speriat din somn, am rugat-o să mă lase câteva minute cât să îmi fac un duș. Ce dracu' o fi fost în mintea mea când i-am zis asta, nici eu nu știu. Ce-i drept, miroseam ca un cur și mă simțeam aiurea să ies așa din cameră. În fine, în câteva minute, complet treaz că mă spălasem mai mult cu apă rece, am mers să văd ce pățise. Am bătut la ușă și mi-a strigat „Intră!". Intru și o găsesc pe marginea patului, într-un halat roz cu niște floricele parcă. Nu știu dacă tot în ăla era îmbrăcată și când venise la mine la ușă sau se schimbase când i-am zis că fac un duș...

Trage din țigară și se uită la mine cu o privire între amuzat de mimica mea și îngrețoșat de amintirile lui. Eu aproape îmi rod unghiile anticipând ceva tare

rău, dar încerc să îmi stăpânesc reacțiile și să urmăresc firul povestirii.

- O întreb: „Ce s-a întâmplat? Cu ce vă pot ajuta?" Ea scoate din buzunar un tub cu cremă și îmi zice: „Mă doare rău spatele aici, la umeri. Mă poți da cu crema asta antiinflamatoare, te rog?" Până să răspund eu, își dezleagă halatul și îl lasă să pice până aproape de sfârcuri, adică până aproape de buric, în cazul ei. Băi, îmi venea să îmi dau pumni! Cât de bou să fii, mă, să te bagi în așa ceva! A văzut că ezitam și îmi zice: „Hai, nu te rușina, aș putea să-ți fiu bunică!" Așa agață ăștia mai în vârstă, știi, da? Îți dau confortul asocierii cu o figură familiară și inofensivă și apoi hap! Până îți dai seama unde ești și cum dracu' ai ajuns acolo, ești deja gerontofil!

- Să nu-mi spui că...

- Că ce? Ți-e frică să nu fii și tu prin asociere? Gen o relație de tranzitivitate, adică dacă eu am futut o babă și tu m-ai futut pe mine, rezultă că și tu ai futut o babă.

- Pe bune?! Ai futut o babă?!

- Da! Acum câteva minute! Și s-a descurcat de minune! Mă lași să termin de povestit că sunt la un pas de a nu-ți mai spune?!

- Gata, scuză-mă! Continuă, îi zic și îl mângâi părintește pe frunte.

- Of, câte ironii! În fine, m-am așezat și eu pe marginea patului, s-a întors ușor cu spatele la mine și

îmi zice: „Să încep cu umerii, te rog, acolo mă doare cel mai tare." Am pus cremă în palmă şi mi-am zis: „Hai, coaie, cât de rău să fie?" Răspunsul: groaznic! Avea pielea aşa de moale şi de lăsată! Îţi jur, când o dădeam cu cremă pe spate în jos mai era cum mai era, dar când o făceam în sens invers, simţeam cum mi se varsă pielea ei printre degete! Parcă era gelatină, parcă era piftie, înţelegi? După ce că eram mahmur şi deja îmi venea să vomit, când mai simţeam şi...bleah! Iar ea era fericită! Îmi zicea: „Aşa, ce bine e, şi mai spre coaste, şi mai cu forţă că eşti tânăr, ce naiba!" Gata! Nu mai vreau să-mi aduc aminte! A fost o experienţă cumplită, înţelegi?!

- Mda, înţeleg... Înţeleg că o babă te-a făcut curva ei! izbucnesc într-un hohot de râs.

Nu m-am mai putut abţine. Nici măcar faţa lui schimonosită, ca atunci când vezi ceva extrem de dezgustător şi parcă îţi vomiţi în suflet, nu m-a putut împiedica să nu râd cu lacrimi.

- Râzi, râzi acum cât mai poţi, că tot aşa o să ajungi şi tu!

- Aşa o să ajungem cu toţii până la urmă, dar asta nu înseamnă că e mai puţin funny!

- Pe bune, m-a urmărit mult imaginea aia! Ştii câte filme porno am închiriat apoi că să reuşesc să uit?! Ajunsesem să le ştiu pe toate pe dinafară.

- Hai, mă, că nu e aşa de grav! Ai avut o avampermieră asupra cum va fi la bătrâneţe.

- Să mă pupi! Nici acum, la 30 de ani, nu vreau să am vreun teaser de genul, îți dai seama cum l-am simțit la 14 ani! Poate când o să mai îmbătrânesc, așa ca tine, o să văd altfel lucrurile.

- Hey, ești doar cu doi ani în urma mea și, la cum trăiești, ai toate șansele să nu ajungi la vârsta mea!

- Ha! Am atins un nerv?!

- Un nerv, o babă. Cine naiba ține evidența?

Eu râd, el râde de râsul meu. E atât de frumușel când râde! Are o dantură frumoasă și un zâmbet plăcut ce parcă îi luminează chipul.

Ne mai aprindem o țigară. La televizor e nu-știu-ce melodie. Ceva naspa oricum. Ridică telefonul de pe masă.

- Vrei să ascultăm împreună ceva care îmi place maxim acum?

- Desigur.

- Nu este nicidecum genul meu de muzică, dar îmi place și aș vrea să asculți și tu...

- Ok.

Cât caută pe Youtube, eu mă cuibăresc la pieptul lui. Dă play la Mihail.

- O știi? mă întreabă curios.

- Nu. E prima dată când o aud.

- Atunci ascult-o.

Gestul lui mă uimește cu atât mai mult cu cât nu e nici pe departe ceva ce ar asculta în mod normal. Dar îi trezise ceva în suflet, iar faptul că împărtășește

acel ceva cu mine, aici, în decorul nostru, mă face să mă pierd din nou. Cele 4.40 min cât rulează videoclipul, cuvintele alea fac șanțuri în mintea mea. Nu mai reușesc să gândesc nimic.

Mă ridic și îl privesc cu tristețe.

- Ce-mi faci?

- Te fac să scrii o carte despre mine.

- De ce crezi că ar vrea cineva să citească o carte despre tine?

- Pentru că ar fi scrisă de tine.

Știi, am împrumutat stilul lui de a comunica ceva ce cred că l-ar putea supăra pe celălalt. Mă încrunt, privesc în zare și răspund cu jumătate de glas:

- Am început deja să scriu.

- Bănuiam. De cât timp?

- De câteva luni.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

- Pentru că nu știu dacă ar trebui să continui.

- De ce?

- Pentru că e destul de greu să scrii despre ceva ce nici tu nu știi ce este.

- Cartea este despre mine?

- Nu. Este despre mine.

- Iar eu sunt personajul principal?

- Nu. Eu sunt personajul principal.

- Atunci eu sunt un capitol?

- Tu ești autorul.

- Când o să o citesc?

- După ce o să mor eu. Asta dacă o să îmi supraviețuiești.

- Cam nedrept.

- Ce e nedrept?

- Să ai dubii că nu o să-ți supraviețuiesc, răspunde ironic. Să fac parte din procesul de documentare, dar să nu iau parte la procesul de creație.

- Ești în mintea mea când scriu. Ești mai prezent în procesul de creație decât sunt eu însămi.

- Și-atunci de ce îmi negi dreptul de a o citi?

- Pentru că ai ajunge să mă cunoști prea bine. Și nu ți-ai propus niciodată asta.

- De ce spui asta?

- Nu contează. Ignoră ce-am spus. Să zicem că motivul real ar fi că te-am hiperbolizat pe alocuri și n-aș vrea să ți se urce la mansardă.

- Prea târziu! Ambele.

- Te deranjează că te scriu?

- Nicidecum. Mi se pare o onoare. Mă deranjează că nu pot citi măcar o bucățică, însă îți cunosc stilul, sigur e ceva mișto.

- Poate e o porcărie și nu pierzi nimic.

- Se pare că nu voi ști în curând. Dar te întreb ceva: tu, dacă ai afla că eu scriu o carte despre tine și nu te-aș lăsa să citești, ce-ai face?

- Aș fi deja la tine acasă urlând prin fața porții, dând cu pietre în geam, trezindu-ți vecinii,

desumflându-ţi roţile la maşină! Dar tu nu eşti ca mine. Tu eşti matur, eşti inteligent, eşti o încântare pentru urechi şi o desfătare pentru ochi, eşti...cum să zic...

- Flawless e cuvântul pe care îl cauţi. Iar ironiile tale sunt de căcat.

- Uite, îţi promit că într-o zi o să îţi dau să citeşti un pasaj.

- Ha! Lasă-mă să ghicesc: unul care nu va fi despre mine!

- La naiba! Îmi e din ce în ce mai greu să te manipulez.

- Pentru că eu te-am învăţat tot ce ştii, dar nu tot ce ştiu eu. Mai ai multe de învăţat.

Îl sărut pe obraz şi îl strâng în braţe cu putere. Câteva minute rămânem aşa, fără să mai vorbim, fără să mai gândim. Piele lângă piele, suflet lângă suflet, minte lângă minte.

- Trebuie să plec. Să ai grijă de tine, ok?

- Ok. Şi tu la fel.

Îşi strânge lucrurile, mă sărută şi pleacă.

*

Despărțisem în silabe ultimul cuvânt,
Plictisisem rutina cu versuri în vânt,
Renegasem ziua de teama înserării,
Adormisem somnul de teama visării.
Trăisem fără regrete clipa din tine,
Îmbătrânisem cu amintiri veacul din mine.

De ceva timp mergeam în unghiul mort al realității. Deși venise primăvara, anul ăsta nu o primisem cu drag ca odinioară. Aș fi vrut să mai hibernez un pic. Odată cu venirea ei însă trebuia să caut mai intens un job. Nu puteam sta în casă la infinit, deși cam asta mi-aș fi dorit. Continuam să refuz să socializez, nu știu dacă din dorința de a ține oamenii la distanță sau de a mă ține pe mine aproape.

Revederea îmi făcuse bine, îmi încărcasem bateriile, însă în perioada asta parcă funcționam pe acumulator de iPhone. În plus, mă atașasem de el în asemenea fel încât risipeam mai multă energie gândindu-mă la zilele în care nu va fi lângă mine în loc să mă bucur de orele în care era lângă mine.

Chiar dacă îl cunoșteam în detaliu, încă rămânea un mister pentru mine. Așa voiam să rămân și eu pentru el. Nu i-am povestit vreodată lucruri reale din prezentul meu când eram cu el, situații care m-ar fi

făcut să par o femeie neajutorată sau care l-ar fi făcut să se simtă ca o opțiune de moment. Deși, în fond, toți suntem opțiuni mai devreme sau mai târziu. Însă în mintea mea îi vorbeam des, arhivasem zeci de monologuri ca pe niște scrisori neexpediate vreodată, ca și cea de ziua lui. Nu pentru că nu ar fi meritat să le audă, ci pentru că mi-era teamă de ridicol, de o situație jenantă ca atunci când cineva te întreabă care a fost pentru tine cea mai tare partidă de sex ever, și tu te gândești la cineva, iar acel cineva la altcineva.

Dar în mintea mea nu existau astfel de situații. Acolo îi puteam vorbi fără teamă.

Deși nu ai fost lângă mine în momentele mari din viața mea, îți recunosc meritul că atunci când ai fost lângă mine ai știut să faci mari momentele mici. M-ai făcut să urăsc timpul dar să iubesc clipa, m-ai făcut să-ți urăsc fericirea dar să-ți iubesc zâmbetul, m-ai făcut să-mi fie frică de trupul meu dar să iubesc trupul tău. Prin cele câteva ore dintr-un azi, mi-ai dat dorință să merg spre un mâine, în speranța că ne vom mai întâlni undeva pe drum. Uneori, când viața mă copleșește, îmi amintesc orice scenă dintre noi, iar asta mă face să zâmbesc. Orice scenă. Chiar și cea în care ne-am speriat de propria noastră umbră. Am început stângaci, am mers de-a bușilea, dar ne-am ridicat de fiecare dată și am continuat. Nu te-am întrebat de ce, nu m-ai întrebat de ce. Nu am avut un motiv nici măcar pentru mine, cu atât mai puțin pentru tine. Dar zâmbesc la gândul că ai fost și am fost.

- Ne băgăm aici la separeu?

- Cum vrei tu.

- Da' ce eşti aşa blegită? Nu îmi place deloc cum arăţi.

- Sunt foarte obosită.

- Păi de-aia te şi sunai, că mi-a zis Alina că ai o moacă de zici că-ţi tună şi-ţi fulgeră în fiecare zi. Încă eşti acasă, nu? De ce nu te odihneşti?

- Nu pot dormi.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, nu mă mai stresa! Sunt doar obosită.

Nu fusesem prea inspirată când acceptasem invitaţia lui Sorin la masă. Dar mă sunase într-o zi în care Robert nu era acasă, mi-era prea lene să îmi fac ceva de mâncare şi nici n-aveam chef să mă bag la somn ca să uit de foame.

Ne-am aşezat la o masă şi am comandat o pizza şi o pastă.

- Fată, azi făcui pe dracu'! Da' rău de tot!

- De ce oare nu mă mir? Încă un episod din seria „Nasol moment, mişto colivă?"

- Stai să vezi! Azi dimineaţă trebui să plec mai devreme să o duc pe Alina la servici că maşina ei e în service. Şi trebui să mă trezesc pe la 6. Uşor de zis, greu de făcut, dar reuşii. Mă trezii eu la 6, scosei capu' pe geam să fumez o ţigară şi văzui că am maşina

blocată. De altă mașină, vreau să zic. Nimeni în mașină, nimeni pe lângă... Cum căcat plec să o duc pe asta? Pusei mâna pe telefon și sunai un prieten, știi tu. Zic, frate, află-mi și mie un număr de telefon la mașina cu numărul X.

- Așa...

- Așa... Mă sună omu' înapoi și îmi dădu numărul. Între timp eu coborâi în fața blocului la mașină și sunai la numărul ăla. Era cam 6 jumate. Cu greu, îmi răspunse un bărbat. Mă prinsei că omul dormea. Zic: dom'ne, dumneata ai mașina cu numărul cutare? Omul zice: da... Păi și de ce parchezi dom'ne oricum ar fi? Îmi blocași mașina în parcare și nu pot să plec la muncă. Omul nu mai zicea nimic. Zic: dom'ne mai ești sau adormișI la loc?! Mă, frate, răspunse ăla cu o voce de crezui că făcu un atac ceva. Zice: dom'ne azi luă nevastă-mea mașina mea ca să se ducă la serviciu. Da' dumneata unde stai? În Lalelelor, zic eu. Omul nu mai zise nimic și închise.

- Așa și?

- Mă, frate, în cinci minute coborî în fața blocului o grăsuță micuță, îmbujorată și ciufulită toată!

- Nu cred!

- Da, frate! Era nevasta ăluia!

- Ești nebun?! Nu pot să cred că ai făcut așa ceva!

- Păi eu de unde era să știu?! Îi tremura vocea, avea lacrimi în ochi, îmi păru chiar rău de ea. Făcea: ce

făcuși, dom'ne?! Îl sunași pe bărbatu-meu! Mă omorâși! Eu îi zisei: da' eu de unde să știu, doamnă?! Cine te puse să parchezi mașina așa? Băi, avea o mutră nevinovată de-mi venea să o iau la mine acasă să continuăm ce întrerupse bărba-su...

- Era drăguță măcar?

- Da...suficient cât să nu sperie muștele de pe o remorcă de bălegar. Și cu mutra ei de șoarece bocit îmi zice: păi în fiecare zi o parchez asa,că dumneata pleci la 7 jumate la serviciu, da' azi luai mașina lu' bărbatu-meu că a mea e în service. Îmi dădui singur o palmă peste frunte și îmi cerui scuze, că deh, ce era să mai zic..

- Băi, nu cred așa ceva... Mamă, nici nu vreau să mă gândesc ce-ți pregătește karma! Eu zic să nu mai ieși din casă.

Sincer, nici nu știam dacă să râd,căci nici karma mea nu e prea pocăită.

- Da, frate! Îmi păru rău de ea, adică de căcat faza. Da' mă cam puse și pe gânduri, ce-i drept. Adică ajunsei eu la o concluzie.

- Eh, pe bune? Că n-ar trebui s-o mai înșeli pe Alina prin toate colțurile orașului?

- Nu, fată! Că trebuie să fiu mai atent pe unde dracu' parchez de acum încolo!

Da, era o concluzie tipică lui Sorin, deci inutil să o dezbatem. În scurt timp, ne-a venit și mâncarea. Și

cum mie îmi place cina vorbită, am început să mai trăncănim.

- Și ce-ai mai făcut în afară de a trezi lumea dimineața la ora 6? Te-ai lăsat de transportat...pantofi?

- Da, fată! M-am lăsat. Nu mai scăpam de gura lu' nevastă-mea și oricum mi se făcuse și mie cam frică. La cât sunt de pitic și la ce cur drăguț am, sigur aș fi fost cea mai căutată curvă la mititica. Și singurul lucru care-mi place tare-n cur e scaunul!

- Ce deștept ești...

- Ah, da' hai să-ți povestesc fază tare! Ca să vezi și cât sunt de prost.

- Fața mea îți spune cumva că aș mai avea nevoie de dovezi?

- Ha ha! Simpatico! Stai să vezi... Fusesem să iau ultimul transport. Asta fiind exact în perioada în care descoperiseră băieții cu ochi albaștri traseul pe care veneam noi. Dar îl comandasem, aveam o groază de obligații și de datorii și a trebuit să îl iau. N-aveam încotro. Am stat cu bucile strânse câteva zile bune cât m-am plimbat cu porbagajul plin până am reușit să îi dau și să anunț pe toată lumea că ăsta a fost ultimul. În seara în care am golit mașina și nu mi-a mai fost frică de nimic, parcă mi s-a ridicat o piatră de pe inimă. Eram fericit, eram în al nouălea cer, ce să mai. Mai lipsea o stripteuză și un grăsan cu barba albă și m-aș fi simțit ca la Crăciun.

- Asta da imagine pentru pofta de mâncare...

- Lasă că și-așa ești obsedată să nu te-ngrași. Eh, în seara aia, cum conduceam eu pe DN ca un jupân, fără frică, fără grijă, mă oprește un filtru de control. Fată, parcă a crescut inima-n mine cât roata de rezervă! Mă știam curat, scăpat de toate căcaturile, cu portbagajul gol, numai bun de controlat. Mi-am luat figurile de rigoare, adică de cetățean cinstit, și-am tras pe dreapta. În seara aia cădea lapoviță. Vin două organe la mine, las ușor geamul jos cam jumătate și unu' îmi zice: „Bună seara! Sunt sergentul Cutare. Vă rugăm să ne prezentați și nouă mașina." Eu îi zic calm: „Bună seara și dumneavoastră. Este un Opel Zafira, din 2009, cu motor de 1.6 pe benzină, 110 cai, consum 9 la sută, culoare gri șobolan dar pare negru pentru că nu l-am mai spălat în ultimele săptămâni." Ăsta n-a fost impresionat, celălalt a zâmbit un pic, poate din cauză că și-o furase colegul lui.

Ascultam cu gura căscată cum povestea degajat chestia asta de parcă ar fi fost „Punguța cu doi bani" sau mai știu eu ce poveste inofensivă.

- Ăsta pe care l-am supărat își face vocea și mai serioasă și îmi zice: „Vă rugăm să coborâți din mașină și să ne arătați portbagajul." Eu îi zic: „Vă supărați dacă nu cobor? Doar ce mi-am luat ghetuțe noi și vedeți, afară plouă, și n-aș vrea să le murdăresc." „Domnule, vă rog să vă conformați și să ne urmați la portbagaj", zice ăsta și mai iritat. „Serios, chiar nu aș vrea să îmi murdăresc ghetuțele. Vă deschid

portbagajul și dacă este ceva în neregulă, mă chemați.”„Dacă nu veți coborî, vă vom aresta pentru ultraj”, zice până la urmă nervos. Îmi venea să îi dau motive de ultraj că în realitate nu-i făcusem nimic, dar doar ce-ți povestii cât sunt de fricos. Într-un final, de abia am avut loc să coborâm eu și figurile mele de mare șmecher. Fată, eram așa de plin de mine, îmi cânta fanfara la gândul că sunt curat, că nu aveam nimic de ascuns, auzeam ovații și aplauze, eram un rockstar, înțelegi?

- Înțeleg, dar mai aștept un pic…

-Bine faci! Și cum mergeam eu cu pieptul înfoiat ca un cocoș la o fermă de puicuțe, deschid portbagajul și după prima privire îl aud pe ăsta: „Hopa! N-aveți trusă de prim ajutor, triunghi reflectorizant, stingător de incendiu, vestă reflectorizantă.” Mi-a luat piuitul… Ce să mai zic? Lăsasem ca boul toate astea acasă că nu-mi aveau loc pantofii. Și-atunci mi-a venit ideea să devin simpatic. Îi fac cu ochiul și îi zic ăstuia: „Eh, haideți, dom’ sergent că poate ne înțelegem noi cumva…” La care el răspunde cu o mutră arogantă de-mi venea să îi trag una în șapcă: „Eh, lăsați că mă ocup eu! Dumneavoastră mergeți în mașină că vă murdăriți pe ghetuțe!” Și s-a ocupat! Mi-a dat o amendă de-mi plângea portofelu-n buzunar!

Eu stăteam cu mâna la falcă și nu știam dacă să râd sau să iau notițe. Adică pe mine, dacă m-ar opri poliția și mi-ar zice „Vă rog să ne prezentați și nouă

mașina", nu m-ar duce capul să răspund: „Ea este Winky, un Golf din 2008 cu odorizant din Mol și lăbuță lângă aripla stângă" ci m-aș căca pe mine de frică și le-aș povesti toate „infracțiunile" pe care le-am comis de-a lungul timpului, de la cum am plecat zilele trecute din Kauffland fără să plătesc un pachet de Orbit pentru că l-am băgat cu un gest reflex în buzunar până la cum am furat stiloul cu prințese roz al Irinei în clasa a doua pentru că se lăudase atâta cu el încât mai bine l-am băgat în ghiozdan decât să-i bag ei mutra în wc și să trag apa. Da, prințesele erau roz, n-am ars-o în arta creației la modul „vând voal pentru mirese cu găurele mici".

- Unde dracu' ești cu mintea?

- Hă?

- Înainte, când îți povesteam ceva, te căcai pe tine de râs. Nu mai sunt eu amuzant?

- Ești, ești. Nu te îngrijora. Sunt eu o audiență mai ursuză azi.

- Fată, revino-ți! Nu-mi place să te văd așa...

- Atunci încearcă să nu mă mai suni în următoarele...decenii...

- Acum încerci să scapi de mine?

- Vezi că nu ești prost?

- Nu sunt, nu. Dacă mă duci în gară, mă urc în tren, nu stau ca prostu' pe peron.

Am zâmbit.

- Nu știu ce e cu tine. Te cunosc de-atâta timp, știu că uneori ești mai sălbatică, dar nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată în halul ăsta. De ce nu vrei să-mi spui nimic?

- Nu-i nimc de spus. O să-mi treacă repede. Stai liniștit.

Era o minciună. Viața mea era o minciună.

A doua zi îmi fumam țigara în colțul meu de liniște din living. Eram cuibărită între pernele negre pufoase și priveam printr-o statuetă budhistă care, la rândul ei, privea și ea prin mine. Ca un schimb de zbucium și de pace. Câteva raze de soare se străduiau să răzbată prin draperiile încă închise. Natura se încăpățâna ca eu să înțeleg că exista viață dincolo de zidurile mele. Am deschis fereastra. Mirosea a aer proaspăt de primăvară. Fâșii de suflet îmi fluturau în adierea vântului. Ochii obosiți priveau fără reacție câțiva porumbei ce se jucau pe pervaz. În fața blocului, pe banca veche și murdară, o puștoiacă își fuma țigara. Părea tristă. Pe aleea încă umedă de la ceața de dimineață, o mămică își scosese bebelușul la plimbare. Părea fericită. Lângă magazinul de cartier, o vânzătoare descărca lădițele cu pâine aburindă de vatră. Părea adormită. M-am panicat și-am închis fereastra. Nu eram pregătită încă.

Uneori, când mă închideam în mintea mea, mă întrebam dacă lumea continuă să existe fără mine sau

se oprește să mă aștepte. Robert îmi spusese cândva că nu tot ce se întâmplă, se întâmplă în fața ta. Nu înțelesesem atunci. Dar acum înțelegeam. Viața nu te așteaptă. Timpul nu te așteaptă. Locul în lumea asta nu ne este dat gratuit. Ni-l câștigăm. Luptăm pentru el. Nu aveam chef încă. Nici arme. Nici măcar idei.

Mi-am mai aprins o țigară și am deschis laptopul. Voiam să scriu, dar literele zburau de pe tastatură ca niște gâze ametite, diacriticele stăteau ca niște lilieci cu susul în jos, gândurile leneveau ca niște greieri de grădină. Parcă era o revoluție. Refuzul de a mai forma cuvinte, refuzul de a mai deveni povești.

În liniștea profundă, am tresărit la sunetul telefonului. New sms from Ana. *Să accepți invitația la munte. Venim și noi.*

*

- Ce vrei să facem în week-end?

- Habar n-am.

- Nu te-ai plictisit în casă?

- Sincer, nu.

- Ah, da, am uitat. Tu nu te plictisești niciodată când ești singură.

- Tu te plictisești?

- Uneori.

- Zi-mi tu ce vrei să facem. Sigur ai o idee în minte, altfel nu mă întrebai.

- Am putea merge la munte. Undeva aproape. Matei zicea că i-au povestit niște prieteni despre o cabană cochetă și ieftină nu foarte departe de noi.

- Ok.

- Îți poți lua laptopul. Sau vreo carte. Poți face ce vrei tu. Vom fi mai mulți. Te poți pierde în mulțime când te saturi de noi.

- Așa o să facem atunci.

Drumul mi s-a părut lung și obositor. Toate drumurile pe care n-am mai fost vreodată îmi par așa. Eu și Robert am ajuns ultimii puțin după lăsarea serii. În curtea din fața cabanei, erau adunați ai noștri printre alte câteva persoane pe care nu le cunoșteam, din seria a friend of a friend. Ne-am salutat, am făcut cunoștință și a fost suficient pentru moment. Era vineri, toți se văitau că erau obosiți și, în același timp, se bucurau că scăpaseră de stres și de oraș. Mai puțin eu. Eu iubesc orașul și cred că nici stresul nu-mi displace prea tare.

Prietenii noștri se bucurau că mă vedeau la culoare după mult timp. Singurul cu care mă mai văzusem fusese Sorin și mai vorbisem rareori cu Corina. Dar cea care îmi lipsise era Ana. Pe ea nu o mai văzusem de câteva luni, deși vorbeam des prin mesaje. O căutam cu privirea, dar nu o zăream încă nicăieri.

În schimb, am găsit-o pe Corina singură. Mi s-a părut ciudat. M-a îmbrățișat, m-a luat de cot și ne-am refugiat într-un balansoar ceva mai departe de restul lumii gălăgioase.

- Ce faci? Nu-mi place cum arăți!

- Te rog, nu! Nu începe și tu. N-am venit aici nici pentru ședințe de psihoterapie și nici n-am chef să mă justific în fața cuiva. Am o perioadă mai ciudată. Luați-o ca atare și lăsați-mă în pace.

- Ok! Sorry! Nu trebuie să-mi iei gâtul pentru că-mi pasă!

- Aș vrea să-ți pese fără să-mi ceri explicații.

Nu merita să îi vorbesc așa, dar nu mi-a plăcut sclipirea de milă din privirea ei. Nu aveam nevoie de compasiunea nimănui.

- Unde-i Andrei?

- Eh, ne-am certat.

- Păi?

- Păi vine Alina la mine zilele trecute și îmi zice cu o voce gravă: „Trebuie să-ți spun ceva, dar nu știu cum." „Aș prefera direct", îi zic eu. „Bine! L-am văzut pe Andrei ieri într-o cafenea cu o tipă. Știi cine era?! Și de ce se afișa cu ea la cafea, în public, în văzul lumii?! Ca să te facă de râs?!" Și m-am simțit aiurea...

- De ce?

- Nu știu. Tonul ei, felul în care mi-a prezentat situația...m-a făcut să mă simt de căcat!

- Și ce-ai făcut?

- Păi îți dai seama că l-am sunat pe Andrei și l-am cam tăvălit.

- De ce îmi dau seama?

- Păi tu cum te-ai fi simțit?

- Nicidecum aiurea.

- Cum adică?! Dacă cineva l-ar vedea pe Robert cu o tipă într-o cafenea, nu te-ai enerva?

- Câtuși de puțin. Poate fi o colegă, poate fi o colaboratoare, poate fi o prietenă.

- Și nu te-ar deranja?

- Ce?

- Că ar fi cu ea în oraș, în cafenea. În văzul lumii!

- Și-ar trage-o cumva în cafenea?

- Nu, dar...

- Atunci nu m-ar deranja.

- Dar dacă și-ar trage-o totuși, te-ar deranja?

- Dacă ar fi în cafenea, da.

- Ce naiba e cu tine?

- La ce te referi?

- Cum poți fi atât de indiferentă?

- Robert e un tip popular care a avut dintotdeauna multe prietene și multe admiratoare. Dintotdeauna. Vrei să ți le enumăr și să ți le descriu? Pe multe dintre ele le cunosc personal. Câteva au țâțele mici. I-am spus să nu se încurce cu ele că de-astea are și acasă.

- Poftim?!

- Ce nu ai înțeles acum?

- Nu mai înțeleg nimic. Relația asta dintre voi mi se pare...ciudată.

- Nu te contrazic. Dar îl cunosc destul de bine. Alică e un tip inteligent și discret.

- Încerci să-mi spui că așa ar fi trebuit să gândesc și eu?

- Încerc să-ți spun că poate te-ai pripit. Alina e friptă și de-aia se comportă de parcă e mama tuturor rănitelor... Nu știu dacă este totuși cazul tău. Ce ți-a zis Andrei când l-ai întrebat cine era tipa aia?

- Păi nu prea a avut timp să spună nimic. Că eu am fost cam isterică și el decât a ascultat. Și la final i-am închis telefonul.

- Aha! Mahalagismul la putere! Ai băut apă după ea sau ce căcat s-a întâmplat?

- Mă iei la mișto?

- Te așteptai la altceva?

- Sincer, nu... Hai că mă duc să-l sun pe Andrei.

- Și de ce-o spui pe tonul ăsta de parcă mi-ai face mie o favoare?

- Pentru că sigur n-o să-mi răspundă și sigur o să mă simt iar de căcat și ghici pe cine o să dau vina!

- Of, o să-ți răspundă. Încearcă totuși să nu țipi la el dacă nu-ți răspunde chiar după primul țâr.

- Nesuferito!

- Și eu te iubesc!

Am rămas singură pe balansoar. Eu și greierii. Încă o căutam cu privirea pe Ana. Aș fi putut să merg să întreb pe cineva dacă ea și Matei au ajuns, dar asta ar fi însemnat să rămân acolo cu grupul în cazul unui răspuns negativ. Aș fi putut să o sun, dar telefonul era în geantă, iar geanta rămăsese tot lângă grupul gălăgios.

Prietenia pe care o aveam cu Ana semăna cu cea pe care o aveam cu el, adică mergea dincolo de cuvinte, dincolo de timp, dincolo de ieșiri la pizza sau la film. Puteam să nu ne vedem cu lunile și să reluăm de unde am rămas, căci timpul nu reușea să-și ridice zidurile de înstrăinare între noi. Ea e genul ăla de prietenă care îți citește gândurile din priviri ascunse, subînțelesul din cuvinte nespuse, intențiile din gesturi nefăcute, genul ăla de prietenă care stă cu tine în tăcere și de nicăieri spune ceva care te face să-ți reconsideri întreaga existență, de la felul în care faci cartofii prăjiți până la de ce ți-ai tatuat un trandafir pe buca stângă și nu un fir de lucernă pe buca dreaptă. Dacă unele lucruri le mai poți schimba, ea are darul de a le transforma pe celelalte într-un veșnic și enervant reminder al inteligenței tale la un moment dat din istorie. În ultimul timp însă o dădusem la o parte. Ea ar fi putut pricepe dintr-o privire ce se întâmpla cu mine. De-asta am ales să îmi petrec ieșirile cu cei mai vorbăreți dintre prietenii mei, cei de care nu aș avea loc

să vorbesc, cei care vorbesc atât de mult încât nu îmi lasă prea mult timp să mă ascult.

- Ce faci, bre, aici izolată?

- Să-mi bag... Ce m-ai speriat! Nimic senzațional. Îmi trăiesc sihăstria, mă hrănesc din natură.

- Văd! Și cam de cât timp și pentru cât timp? Dacă-mi pun lentilele cred că pot să-ți număr capilarele.

- Atunci nu ți le pune.

- Vrei să mori?

- Nu! Ce...

- Vrei să te îmbolnăvești?

- Ă...nu!

- Atunci ce-i cu mutra asta de chinez în grevă?

- Bre, ți se puse pata pe mine?

- Păi pe cine? Nu vezi că restul sunt toți oameni normali cu berea-n bot și nasu-n mici? Mă iau și eu de ăștia mai fraieri. Ce ai?

- N-am nimic. Doar o perioadă mai naspa.

- Story of your life! Ce s-a întâmplat acum?

- Păi stau acasă, nu-mi găsesc un job, nu prea mai am bani. Sufăr și eu ca tot omul.

- Asta să i-o spui lu' Mutu care a jucat la Roma!

- Pf...la Torino!

- A-ha! Still a bitch! Încă mai există speranță!

- Să mă pupi!

- După ce mănânci! Hai că-ți adusei ceva bun!

- Nu mi-e foame.

- Mă doare undeva că nu ți-e foame! Mie mi-e și te așteptai să mâncăm împreună. Hai odată că-mi cade glicemia și Matei are planuri mari cu mine deseară! Cam cât două cutii de prezervative! Și le-a mai găsit și la ofertă, d'alea trei cu unul gratis.

- Păi și eu de ce tre' să mănânc?

- Că pe-alea gratis zise că i le dă lui Robert.

Asta era Ana - my nemesis, cea care putea, prin câteva cuvinte, să transforme orice trăire a mea demnă de beletristică într-o dramă ieftină de periferie. Când eram la pământ, ea era singura care știa cum să mă lovească până îmi reveneam din pumni.

- Hai să mănânci și apoi vedem cum rezolvăm ce te macină...

M-a luat de mână și am pornit-o agale spre terasă. Din nou, eram ca un copil rătăcit care se agață de prima mână întinsă și speră ca cel care l-a cules să fie om bun.

N-am reușit să mai rămânem singure și poate a fost mai bine așa. Deși aparent ea lua mai mereu toate lucrurile importante în derâdere, îmi închipuiam cum, povestindu-i, nu aș fi făcut altceva decât să îi întorc pielea pe dos și să mă desconsidere. Îmi era teamă că nu mă va înțelege. Și cum oare ar fi putut-o face când nici eu nu mă înțelegeam? Îmi era frică să nu o dezamăgesc. Deci nu aș fi știut ce să îi spun, cât să îi spun și mai ales cum să îi spun.

- Hai să-ți spun ceva care m-a șocat de-a dreptul.

- Ia! Chiar sunt curioasă!

- Cică Gigel o înșeală pe Gina cu Margareta.

- Așa și? Ce te șochează?

- Păi stai așa! Ți-i amintești pe Gigel și pe soția lui, Gina, da? El a fost coleg cu noi și pe nevastă-sa ai cunoscut-o la o petrecere de Crăciun acum o sută de ani.

- Da, mă, mi-i amintesc. El e un pic mai frumos ca foamea, ea e un pic mai drăguță ca setea și amândoi sunt un pic mai deștepți ca noaptea. Și?

- Și o știi și pe Margareta! E aia care lucra la firma ce ne aducea nouă rechizitele.

- Aia cu privire de nimfomană nemedicată care când zâmbea avea mai mereu semințe de mac între dinți și zicea numai „alanteri" și „trimet"?

- Aha! Chiar ea!

- Păi și ce te șochează? E primul adulter de care auzi?

- Nu, bre! E primul adulter între urâți de care aud!

- Stai...ce?

- Mă, eu pot să înțeleg adulterul, pe bune! Dar atunci când sunt amândoi frumoși de pică și se îndrăgostesc peste puterile lor și povestea lor devine o idilă sublimă care te captează și te fascinează și te face

să te întrebi cât de frumos ar fi copilul lor and shit like that... Dar când arăți ca Gigel și Margareta și ai mintea ca Gigel și Margareta, cum dracu' să ieși din casă și să cauți altceva decât o biserică unde să-i mulțumești lui Dumnezeu că a fost blând cu tine până la vârsta asta?

- Ana, clar ești dusă!

- Nu sunt, bre! E regula numărul 1 în ale adulterului, la fel cum e în trafic „unde e o minge, e și un copil".

- Despre ce naiba vorbești?! Tu n-ai înșelat vreodată!

- Dar nici n-am condus vreodată.

M-am trezit din amintiri la apariția lui Andrei care ni s-a alăturat într-un târziu. Asta mi-a adus un strop de bucurie. La lăsarea serii, băieții făcuseră un foc de tabără și îmi păruse rău pentru Corina care, singură fiind, parcă întrerupea lanțul de cupluri îmbrățișate ce împrejmuia flăcările agitate. Dar grupul era acum complet. Am rămas cu toții până aproape de zorii zilei să ne bucurăm de scânteile ce se pierdeau în întunericul răcoros tulburat de povești și râsete.

- Încerci să mă omori?

-Te omori singură.

Liniștea dimineții mă enerva. Îmi lăsa din nou loc să mă ascult și nu mai voiam să fac asta. Eram ca un vinil cu striurile zgâriate și îmi venea să îmi dau singură un pumn în nas de fiecare dată când rămâneam blocată în aceleași gânduri. M-am ridicat în liniște din pat încercând să nu îl trezesc pe Robert care încă dormea și am mers în grădină. Aș putea să mă dau mare și să-ți povestesc cum am inspirat cu sete aerul proaspăt de primăvară și m-am așezat să meditez sub razele soarelui în mijlocul copacilor de-abia înfloriți încercând să fac primul pas spre mindfulness - că doar e la modă - dar nu. Mi-am aprins o țigară și m-am așezat în balansoar, după ce am verificat în prealabil cât este de rece sau umed ca nu cumva să răcesc la...veveriță. Vezi, de-asta ți-am spus că aș fi fost un hippie lamentabil, oricât de mult aș admira conceptul și oricât de interesante mi s-ar părea hainele lor. Pentru că orice ai pune pe tine la exterior, dacă în fond nu există materialul propice, te vei trezi făcând trotuarul propriei existențe purtând un veșmânt care va părea mereu împrumutat.

În general, natura mă încântă în aceeași măsură în care mă întristează. Am avut de mic copil senzația că se încăpățânează să îmi spună ceva, însă nu sunt destul de inteligentă încât să o înțeleg. La fel ca atunci când am încercat să învăț germana.

În fine, vrăbiuțele cântau cu veselie, fluturașii zburau lipsiți de griji, vântul adia molatec aducând cu

el mult aşteptata căldură de primăvară. Şi toate astea erau tulburate de scârţâitul ritmic al balansoarului care mă făcea să mă simt penibil. Una dintre tipele pe care le cunoscusem aici, genul „de ce poartă Nina colanţi", îşi petrecuse toată seara trecută bâţâindu-se exact în locul în care mă aşezasem eu acum şi nu înţelegeam dacă lemnul încă suferea sau se răzbuna.

Îmi aminteam de ultima ieşire în aer liber, prin toamna trecută, la o altă cabană unde nu fuseserăm numai ai noştri. Pândisem toată ziua un leagăn de grădină pe care puseseră monopol trei femei zdravene pe care nu le cunoşteam şi nu prinsesem deloc măcar un colţ liber. Le boscorodisem în gând de câteva ori folosind invective pe care ar fi de prost-gust să le reproduc acum şi într-un final, undeva spre lăsarea serii, când erau cu toţii adunaţi în jurul mesei, m-am furişat şi m-am aşezat să torc ca o pisică răsfăţată. Răsfăţul meu a durat fix trei minute, după care lanţul ce sprijinea leagănul a cedat şi m-am trezit cu curu' în iarbă. A se nota că eu sunt one tiny person. Momentul a fost cu atât mai penibil cu cât cele care s-au amuzat cel mai mult pe seama mea au fost tocmai cele trei godzille.

- Ştii cine râde de ce-şi aduce aminte?
- Omul cu memorie bună?
- Să zicem ca tine. Mergi cu noi la plimbare?
- Mm...unde?

- Dăm o tură pe Chei să ne bucurăm de mama natură.

- Mama natură, zici? Sau e vreun restaurant cu papanși buni pe undeva pe-aproape? Cine poftește?

- Și eu și Matei, mi-a răspuns Robert zâmbind.

- Puteam să jur! Cine mai vine?

- Nu știu. Cred că toată lumea mai puțin Ana. Zice că nu-i e prea bine.

- De la ofertă i se trage...

- Deh, am ajutat-o și noi cum am putut!

Ne-am luat de mână și am pornit râzând spre cabană.

Într-o oră plecam cu toții să facem o plimbare pe Chei. Ana a rămas într-adevăr la cabană. Nu se simțea bine, făcuse indigestie. I-am lăsat laptopul meu să privească un film și să-i treacă timpul mai repede.

Ieșirea în natură îmi făcuse bine. Îmi limpezisem puțin mintea, căpătasem un pic de culoare în obraji, parcă îmi făcuse și poftă de mâncare. Toate astea au durat cam o săptămână.

Deși nu făceam mai nimic toată ziua, obosisem. Cu greu mai găseam motiv să mă ridic din pat dimineața, ajunsesem să trăiesc doar pentru întâlnirile cu el și tot ce se întâmpla în intervalul dintre îmi părea viața altcuiva. Nu mai știam ce să fac cu mine. Stăteam minute în șir în fața oglinzii și nu reușeam să îmi spun nimic. Eu care vorbeam atât de mult cu mine, eu care

mă ascultam atât de mult, eu care reușisem cu greu să găsesc o cale de mijloc să mă accept, nu mai voiam nici măcar să mă privesc acum. Îmi păream urâtă, cu ochii plânși, cu cearcănele adânci, cu sufletul diform. Nu mai puteam funcționa. Adormeam și mă trezeam obosită, din ce în ce mai obosită. Mi-aș fi dorit să fi fost mai puternică, să fi învățat să separ cele două realități, să îl fi refuzat, să fi tras atunci. Mi-aș fi dorit să nu mă fi îndrăgostit de el, să îmi fi văzut de viața mea liniară, liniștită, să mă fi bucurat de omul pe care îl aveam lângă mine, să nu mă fi comportat acum ca o pizdă proastă ce ascultă Lara Fabian și își plânge de milă. Deh, am și eu gusturi muzicale din seria „please, don't judge me".

Oare atât de instabilă eram încât el mi-a devenit imediat cea mai dragă obsesie? Ce căcat îmi lipsea?! Aveam un soț pe care și l-ar dori oricine și îl iubeam. În felul meu, oricât de ipocrit ar suna ce spun acum, îl iubeam. Aveam o casă frumoasă, aveam prieteni care mă acceptau chiar dacă nu mă înțelegeau, aveam tot. Și-atunci, el pe unde s-a strecurat? Uneori îi vorbeam lui Robert în gând, privindu-l cum doarme. Îi spuneam că ar fi mai bine să își găsească pe cineva care să îl merite. I-am spus-o și direct, de nenumărate ori după ce l-am întâlnit pe el, dar nu m-a luat în serios. Nu voi mai fi niciodată la fel, oricât m-aș strădui. Căci a rămas la el o parte din mine care nu se va mai regenera. Dar care nu doare.

Există oameni ca tine, care sunt făcuți pentru vieți liniștite, care știu că dacă pui mâna pe cărbune încins o să te arzi, și, din instinct de conservare, aruncă un pahar cu apă până rămâne scrum, care închid ușa în nas tentațiilor din afară de teamă să nu le facă mizerie în suflet. Și-apoi există oameni ca mine, pentru care liniștit înseamnă letargie pentru minte, care pun mâna pe cărbune încins căci se simt vii doar atunci când arde, care deschid ușa tentației după ce pun ziare pe jos.

Oamenii ca mine sunt niște cobai. Sunt cei ce scriu cărți, sunt cei despre care se scriu cărți. Suntem personaje inventate în pasă de inspirație de scrijelitura unui condei amețit după câteva pahare de Absinthe, suntem personaje ficționale plăsmuite de o minte defectă și deghizate în costume sociale care ne permit să ne plimbăm nestingheriți prin piață, prin parc, printre ceilalți. Nu sunt nici cea mai bună femeie din lume, dar nu sunt nici cea mai rea. Sunt doar „una dintre creațiile lui Dumnezeu", așa cum părintele Benedict i-a spus Catalinei în „The last confession". Dintotdeauna am crezut în destin, în ideea că povestea fiecăruia dintre noi este deja scrisă, iar noi nu facem altceva decât să ne alegem pantofii pentru drum și să-i asortăm cu cei alături de care facem călătoria. Nu știu dacă destinul ni-l scrie aceeași divinitate tuturor. Al meu cred că a fost scris de femeia superbă cu zâmbetul de diamant pe care am crezut cu naivitate că am

păcălit-o. În realitate, ea m-a păcălit. Căci în sticluţa mea magică nu a pus decât ispită, neliniște, plăcere, haos. Știa că mintea mea va face restul. Îmi vin în minte cuvintele pe care călugărul Leverrier i le spunea lui Nicholas: „Dacă pe drumul pe care îl urmezi de multă vreme, o maşină se opreşte să te ia, asta nu poate schimba decât ora sosirii, nu poate explica şi motivul pentru care ai apucat-o în direcţia aceea". Cum se face că, în aproape toate cărţile, oamenii bisericii - foşti hedonişti - sunt cele mai înţelepte personaje şi sufletele rătăcite ca mine găsesc un loc în care să se ascundă? În spatele cuvintelor lor.

Ah, cuvintele! Dacă ai şti cât le urăsc! Ştii care au fost cuvintele care mi-au lipsit cel mai mult în copilărie? Te iubesc. Ştii care au fost cuvintele de care m-am temut cel mai mult ca adult? Te iubesc.

Pe tatăl meu l-am pierdut fără să îi fi spus vreodată. Pe el l-am pierdut fără să îi fi spus vreodată. Îmi pare greu de purtat responsabilitatea de a ţine în palmă fericirea sau nefericirea altcuiva. Aproape la fel de greu ca a pune în palma altcuiva fericirea sau nefericirea ta. Îmi voi aminti mereu primul meu „te iubesc". A fost un răspuns mecanic la primul „te iubesc" al maică-mii. Aveam 25 de ani. Cred că mi-a transferat mie porţia care îi revenea tatălui meu. Îmi amintesc cum odinioară am râs când am citit undeva că ne dor cel mai tare cuvintele pe care nu le spunem. Încă mai râd. Căci ne dor cel mai tare cele pe care le

spunem mecanic fără să știm dacă le mai simțim. Ca un bună la sosire și un pa la despărțire.

*

Vino cu mine încă o noapte.
Povestește-mi cum orașul nu doarme niciodată,
cum monștrii nu se ascund niciodată sub pat,
cum copacii nu plâng după frunzele căzute.
El. Ea. Se zvârcolesc între noi.
Și timpul între ei. Timpul nostru, nu al lor.
Pendulă fără noimă, minute fără drum, ieri fără mâine.
Dar tu nu-mi da drumul la mână. Hai să ne prefacem și azi.

- Hey!

- Hey! Încă mai trăiești! Nu pot să cred!

- Ce simpatică ești! Ca de obicei, de altfel. Ce faci?

- Dacă îți spun că azi stăteam în pat și mă gândeam la tine, te sperie ideea?

- Mă sperie că spui azi.

- Pe bune, mă surprinde apelul tău. Mai devreme m-am gândit la tine şi se pare că te-am invocat.

- Sunt un pic prins în perioada asta. Dar mă gândesc la tine. Şi ştiu că te gândeşti la mine în fiecare zi, nu doar azi.

- Mă simţi?

- Te simt. Te gândeşti cum să îmi faci toate poftele, cum să-mi îndeplineşti toate fanteziile...

- Şi tu ce ai de gând să faci pentru mine?

- Să te las să le faci.

- Oh, sunt atât de norocoasă!

- Aş vrea să ne vedem.

- Stai un pic să mă gândesc...

- Nu cred! Îţi verifici agenda? Ai vreo fereastră în care mă poţi strecura?

- Da! Sunt extrem de ocupată, dar ţi-am găsit un locşor liber. De luni încep la noul job.

E întuneric, deşi e soare. Tremur, deşi mi-e cald. Mi se pare sfârşitul, deşi doar ce am început. E lângă mine, e cu mine, dar nu îl pot vedea dincolo de zidul ce s-a ridicat între noi. Mă poartă din nou în dimensiunea lui. Şi pentru a doua oară mă simt în plus. Dar azi e o altfel de concurenţă. Una pe care nu o pot învinge. Şi pe care nici n-aş încerca vreodată să o fac. Închid ochii şi îl trăiesc din nou. Fără gânduri, fără ce-a fost, fără ce nu va mai fi. Îi trăiesc pielea caldă ce

îmi ia și ultimul stop de sevă, îi trăiesc bătăile inimii în care îmi cerșesc locul, îi trăiesc brațele ce parcă nicicând nu m-au strâns mai tare ca acum. Mi se pare că e prima dată când sunt sigură că îl iubesc, că e prima dată când sunt sigură că îl urăsc. Îl trăiesc acum ca și când ar fi prima și ultima dată.

- Mai rămâi...

Rămâne lipit de mine fără întrebări și fără șovăială. Altădată îi era teamă. Îmi mângâie prin trasee fine obrazul îmbujorat și mă privește până în adâncul gândului.

- Ești bine?

- Sunt bine.

- Mi-ai spune dacă n-ai fi bine?

- Nu. Nu ți-aș spune.

Îmi închide din nou mâinile în mâinile lui calde.

Aș fi preferat să nu mă întrebe nimic. Simțeam că orice aș răspunde i-ar provoca tristețe. Sau milă. Sau ambele. Și uram asta. Uram să fiu o femeie neajutorată în ochii lui. Într-un final, mă ia de mână și mergem pe canapea. Fără haine, fără gânduri, fără echilibru.

E mult fum între noi, deși nu e nimic în scrumieră. Mi se pare că e pentru prima dată când nu știu cum să îi vorbesc, când cuvintele mi se împiedică în gând, când nimic în camera asta nu mai e natural. Cu toate astea, încerc.

- Ești pregătit?

- Niciodată nu eşti cu adevărat pregătit. Dar mi-am dorit dintotdeauna. Am visat dintotdeauna.

- Eşti mult mai curajos decât mine.

- Nu neapărat. Mă las purtat mai mult de instinct. Şi tu, deşi aparent supraanalizezi totul şi e mai mereu un dezastru în căpşorul ăsta, te laşi condusă tot de instinct în final. Tot ce faci este hazardat.

- Nu cred că am făcut vreodată ceva hazardat.

- Nu ţi s-a părut aşa pentru că a ieşit totul cum ţi-ai dorit şi te-ai bătut singură pe umăr felicitându-te. Dar tu, spre deosebire de mine, chiar iei deciziile la modul „marca sau banul".

- Măi, eu sunt genul ăla care priveşte într-un film o scenă cu o urmărire pe mare şi gândeşte: „Shit! Ăia sigur au făcut otită!" Cam cât de curajoasă mă crezi?

- Mult mai mult decât te crezi tu.

Pentru câteva momente, e din nou tăcere. Îl sperie liniştea mea, mă sperii că l-aş putea speria. Îi zâmbesc ironic.

- 'Ce te uiţi aşa?

- Ai tâţele mici.

- Tâţele mici, mintea mare. Combinaţie fatală.

- Da' îţi dai seama cum ai fi fost dacă aveai şi ţâţele mari?!

- Mda...nu ştiu ce să zic. Nu cred că mi-ar mai fi reuşit partea cu mintea la fel de bine.

- De ce nu?

- Păi probabil m-aș fi holbat la ele tot timpul și aș fi uitat să mai și gândesc. Cum faceți voi, bărbații.

- Hm...nu m-ai mai inclus în nicio generalizare până acum.

- Nu mi-ai mai spus că am țâțele mici până acum.

- Deh, s-a întâmplat să gândesc cu voce tare de data asta. Era doar o remarcă, nu un reproș. PMS?

- Nu. Nesiguranță poate.

- Ce vrei acum? Să cădem în declarații?

- Habar n-am. Poate mă macină întrebări la care nu am răspuns.

Își încruntă sprâncenele și înțeleg că devin o femeie de care nu are nevoie. O femeie de care nici eu nu am nevoie.

- Gândește-te care a fost prima persoană cu care mi-am sărbătorit cele mai mari momente din viață în ultimii ani, incluzându-l pe cel de azi. Răspunsul îl ai deja și valorează mai mult decât orice declarație pe care o aștepți. E nevoie să-ți fac o schiță?

- Am înțeles ideea. Nu deveni unul dintre ăia care își iau BMW cu subtitrare.

- Atunci nu te purta ca o femeie care are nevoie de subtitrare.

Pentru orgoliul meu, dialogul ăsta e ca un triplu salt cu dublu șurub aterizat în curu' gol pe o fundație cu armătură din fier ruginit. În mintea mea se învălmășesc gânduri și imagini și trăiri pe care mi-e

frică să le pun în cuvinte. Înăbuș în mine femeia care aș vrea să fiu și las lângă el femeia care vrea să fiu. Simt cum în suflet mi se lasă o greutate de plumb, mi-e greu să respir, vreau să plece și să plâng. Mă văd lovindu-l cu pumnii în piept și urlându-i că nu-și dă seama cât rău mi-a făcut, că nu înțelege cât de ușor îmi era până să apară în viața mea și să facă haos în ordinea pe care petrecusem ani să o fac, mă văd agățându-mă de mâna lui implorând să nu mă lase fără el. Căci prin el m-am întors acasă. Acea casă ezoterică după care sufletul tânjește. Îmi deschidea ușa, intram și mă plimbam prin încăperi care-mi erau familiare, alergam printre perdele transparente și râdeam ca un copil liber, mă aruncam între așternuturi calde în care mă simțeam pentru un moment fericită. Iar el era lângă mine. Al meu. Dar nu al meu. Pentru prima dată, azi privesc cu ochii mari casa care nu e a mea și îmi dau seama că nu recunosc tablourile de pe pereți, culorile în care sunt pictate, desenele care se deschid lichide înaintea mea. Unele sunt concrete și vii ca vederile poștale, altele abstracte și tulburătoare ca undele magnetice. Altcineva a ales perdelele, așternuturile, tablourile. Nu știu cine. Nu știu de ce el le-a păstrat. Dar eu m-am bucurat de ele mințindu-mă că-s ale mele. Mă întreb totuși dacă este vreunul al meu și de ce nu-l recunosc. Pentru că nici pe el de azi nu-l mai cunosc. Nu mai am voie să-l cunosc. Îmi scutur capul și exact când mă

pregătesc să spun ceva, el privește deja detașat pe fereastră. Momentul trecuse.

În liniște, îl îmbrățișez și îl sărut pentru ultima dată.

- Pentru ce-a fost asta?

- Pentru noul tău început.

Îmi răspunde cu un sărut la fel.

- Și pentru al tău.

De mâine va fi un nou început pentru amândoi.

*

Mi-am găsit un job. Nu-mi place prea tare. Deși nu-mi mai doream, m-am angajat tot în vânzări. Doar asta știu să fac. Să mă vând. Mă vând pentru bani, pentru un rost, pentru idealul suprem al existenței - acela de a mânca o pâine. Îmi vând amintirile, îmi vând bucăți de suflet, îmi vând zilele. Cu toții ne vindem. Ne vindem timpul, ne vindem mintea, ne vindem spiritul, ne vindem ideile, ne vindem visurile. Suntem cu toții niște prostituate. Moderne. În fustă și tocuri. În costum și cravată. Cu sufletul gol și portofelul plin. Bine, eu nu. Eu am și portofelul la fel de gol ca sufletul. Dar nu mă plâng. Timpul m-a învățat să-mi fac un colț de rai în orice iad, căci șarpele de care mă temeam era de fapt o funie.

Am tresărit la sunetul telefonului. La naiba, ar trebui să dau volumul ăla mai mic! Mesaj nou: *Ți-am citit povestea. Știam că asta ai vrut din clipa în care mi-ai lăsat laptopul. După ce am terminat, i-am trimis un mesaj lui Matei în care i-am spus că nici nu își dă seama cât de norocoși suntem. Doar atât. Fără explicații.*

Era Ana. În momentul ăla m-am panicat. Nu pentru că trecuseră săptămâni de când îmi citise viața și nu dăduse niciun semn, nu pentru că-mi era teamă că m-ar fi judecat, nu pentru că-mi era teamă că mi-ar fi dat în vileag secretul. Ci pentru că m-am întrebat cărui bărbat din viața mea i-aș fi trimis un mesaj la fel. Iar răspunsul m-a trezit.

Cu rezervorul plin și sufletul gol, m-am trezit pornind spre oriunde. Pe asfalt citeam urmele de frâne care spuneau câte o poveste. Ca un poet de stradă. Puteam citi caldarâmul ars, dar nu puteam citi emoțiile. Nici măcar pe ale mele.

Drumul m-a dus din nou spre apartamentul 22. Dar pentru prima dată eram singură. Nu căutam să găsesc ceva, ci mai degrabă să pierd ceva. Voiam să îl urăsc. Să îl urăsc cu toate gândurile, cu toate amintirile, cu toate întrebările mele de cum ar fi fost dacă. Din clipa în care am trecut pragul, m-au năpădit emoțiile, m-a cuprins tristețea și neliniștea, ca și când pereții ar fi păstrat încătușate toate trăirile mele și le-ar fi eliberat ca pe niște fantome ce-mi zburau pe la ureche râzând

malefic: „Hey, îți mai aduci aminte asta?! Dar asta?! Și ce tare a fost asta!" Am alergat spre dormitor. Am luat o pernă în brațe și m-am cuibărit rezemată de tăblia capitonată. Pentru prima dată mi-am dat seama că patul era imens. Sau poate eram eu mică. Două siluete asemenea unor holograme se împleteau cu modelul liniar al lenjeriei într-un zbucium continuu al trupurilor trezind în mintea mea zeci de senzații de deja-vu. Am azvârlit spre ele perna răvășită într-o încercare disperată de a le spulbera și de a face liniște.

Camera asta - odinioară scena triumfului meu asupra propriilor demoni, devenea acum purgatoriul gândului. Am rămas acolo inertă privind peretele alb. Aș fi vrut să plâng un pic și să îl urăsc mult. Sau să plâng mult și să îl urăsc un pic. În momentul ăla, m-aș fi agățat de orice combinație plâns-ură. Căutam pentru a mia oară răspuns la întrebarea „de ce?" De ce am făcut asta? Nu voiam să mă dojenesc, nu voiam să îmi găsesc scuze, nu voiam să mă judec. Voiam doar un motiv. Voiam doar să mă înțeleg. În minutele alea de singurătate și durere, mi-a venit în minte imaginea lui Robert. Însă nu l-am lăsat să zăbovească. Nu era loc pentru el în patul lui Procust.

O picătură caldă mi s-a prelins spre încheietura mâinii. Am deschis pumnul și am privit cu tristețe zimții care îmi intraseră sub piele. Era cheia rece a trecutului meu. Era durerea caldă a prezentului meu.

*

Ceea ce nu poate fi spus va fi plâns. Dar asta nu-i o tragedie. Mie-mi place să plâng. Singură. Plâng după mine, pentru mine, după cei pe care i-am iubit, pentru cei pe care i-am rănit. Deși nu cred că am rănit pe cineva vreodată. Am trecut prin viață tăcută ca o pisică și m-am cuibărit în locul cel mai cald. Într-un colț cât mai departe de trafic, de agitație, de lume. O lumânare aprinsă și o țigară stinsă. O pagină pe care aleargă cuvinte și umbre. Cred că în seara asta am plâns mult. Am avut nevoie. Ca să-mi fac curaj. Lui Robert nu i-am scris vreodată o scrisoare, nici măcar în gând, deși el îmi lasă câte un bilețel lipit pe oglinda din baie de fiecare dată când lipsește câteva zile de acasă. Dar azi i-am scris pentru prima dată.

Ne-am găsit printre veacuri, ne-am șoptit numele printre decenii, ne-am scris povestea printre ani. De-atâtea ori mi-am dezbrăcat în fața ta trupul, dar azi îmi voi dezbrăca aici mintea și te voi lăsa să-mi vezi cicatricele. Le poți privi. Și le poți atinge. Ca pe litere Braille. Căci de ceva timp stau în întuneric și, fără să știi, te-am luat și pe tine cu mine. Te-am lăsat să-mi săruți fruntea fără să știi pentru cine era încruntată. Te-am lăsat să mă faci să zâmbesc fără să știi pentru cine era tristețea ce-mi învăluia genele. Te-am lăsat să-mi ștergi lacrimile fără să știi pentru cine erau.

Uneori erau pentru mine, alteori pentru tine, alteori nu. Nu-ți voi spune mai multe, nu-ți voi cere să rămâi, dar dacă vei alege să o faci, vreau să dansezi cu mine în întuneric, să zburăm spre tărâmuri pe care nu le-am văzut împreună, să uităm de ieri și de mâine. Dacă te vei simți încătușat, vom face din asta un fetiș, îți voi lega o eșarfă de mătase la ochi și te voi face să nu-ți dorești să evadezi vreodată. Așa cum eu n-am vrut vreodată să evadez din tine. Deși am făcut-o. Am mizat totul pe istorie știind că voi avea mereu un loc în care să mă întorc, că mâna ta va fi mereu întinsă să mă ridice, că pieptul tău va fi mereu cuibul meu cald. Cum a fost întotdeauna. Nu vreau să mă ierți, căci nu regret. Nu vreau să-mi ceri să-ți explic, căci nici eu nu înțeleg. Vreau să știi. Și vreau să faci ce simți. Așa cum am făcut și eu. Dar dacă vei alege să pleci și îmi vei lua ziua de azi, vreau să-mi iei cu tine și tristețea, nesiguranța și melancolia care au dormit în fiecare noapte pe perna din dreapta ta. Căci nu știu să le port fără tine.

Am lăsat scrisoarea pe masă și am plecat. Nu pot descrie în cuvinte zbuciumul pe care l-am simțit întreaga zi. Speram să sune și să nu sune telefonul, speram să fi ajuns acasă și să fi citit acea bucată de hârtie ce zăcea pe masă sau să o fi ignorat ca pe un bon inutil de supermarket, speram să se termine și să nu se termine minciuna. Impropriu spus minciună. Pe Robert nu l-am mințit nicicând. Întâlnirile au fost micul nostru univers departe de realitate. Nu am

existat eu și el decât în momentele în care eram eu și el. Atât. M-am mințit doar pe mine.

În același zbucium, m-am întors acasă târziu. Cheia încă descuia ușa. Am alergat într-un suflet spre masă - scrisoarea era în același loc în care o lăsasem. M-am gândit că nu ajunsese să o citească. Cu mâinile tremurânde am despăturit-o. În josul paginii pe care îmi așezasem confesiunea, stăteau răzlețe câteva cuvinte. „Iubita mea, ce-ai făcut?"

*

Sunt luni de când nu ne-am mai văzut sau auzit. Nu m-a mai căutat, nu l-am mai căutat. Mă gândesc că este fericit cu familia lui și asta mă bucură. Mă și întristează gândul că nu mai fac parte din viața lui, dar mă bucură mai mult dintr-un sentiment de egoism. Nu aș fi putut lua parte la povestirile care ar fi urmat și, în final, apreciez că a ales să nu mă facă spectator la ele. Am fost doi adulți care s-au copilărit un pic și apoi și-au văzut de drum. M-aș fi putut bucura la fel de întâlnirile noastre dacă ar fi continuat? Nu. L-aș fi putut refuza dacă ar fi cerut să ne mai vedem? Nu. Cred că și el a înțeles la fel de bine ca mine și a ales calea mai simplă pentru amândoi. Încă îi mai vorbesc în gând. Încă mă mai vizitează. Încă ne mai bem cafeaua împreună și încă îi mai sting lumina

seara. Dar azi m-am hotărât să îi vorbesc pentru ultima dată.

Se întâmplă atâtea lucruri în ultima vreme în viața mea, nu mai am minute nici măcar să mă gândesc la mine și totuși pentru tine timpul mai are încă porția pusă deoparte. A venit momentul ca asta să se schimbe. De mâine, te rog să nu mai vii pe-aici. Știu, e nedrept să nu mai poți vizita un spațiu decorat de tine, însă nu îți voi mai deschide ușa - am schimbat încuietoarea. Voi păstra totul așa cum l-ai lăsat tu, căci tu m-ai făcut ceea ce sunt azi și nu vreau să schimb nimic. De azi nici nu mai fumez - tu ai fost pentru mine prima și ultima țigară. Încerc să mă reîmprietenesc cu mintea mea, să o fac să înțeleagă că ți-ai jucat rolul, ți-ai primit aplauzele, iar acum e momentul să cadă cortina. Ai părăsit scena și ar fi cazul să părăsesc și eu loja. Am petrecut prea mult timp așteptând să revii. S-au închis și s-au deschis uși de nenumărate ori de-atunci, s-au schimbat decoruri, s-au jucat alte și alte piese. Iar eu am rămas acolo, lipită de scaun ca o marionetă a vremurilor apuse, așteptându-te și căutându-te prin replici și scenarii străine mie. Căci unul dintre noi a mers înainte, iar celălalt a rămas pe loc.

*

Atât a mai rămas, doar urma unui pas
Din visul destrămat - un colț de lume'ntunecat.
O adiere blândă, o șoaptă tremurândă,
Un râs vulgar ce se aude în depărtările nude.
Orașul ce doarme profund în rutină și în fum,
În pustiu și dezolare, în a vremii nepăsare.
Iar eu - fantomă obosită pe ziduri negre rătăcită
În urma ultimului pas. Atât a mai rămas.

Rândurile mele se vor opri aici. Voi fi în continuare cea care m-au făcut ei doi să fiu. Poate voi fi plictisitoare și vei prefera să închizi coperțile și să privești știrile de la ora 5. Sau poate voi fi cea mai pricepută amantă a soțului meu. Oricum ar fi, despre asta nu-ți voi scrie. Te-ai întrebat vreodată de ce ți-am povestit atât de puțin despre Robert? Pentru că pe el n-am vrut să-l împart. Pentru că el rămânealipit de mine și îmi mângâia umărul după ce făceam dragoste, îmi săruta un deget de care îmi spunea că nu se va sătura vreodată, pentru că știam în ce culori răsărea soarele când eram în brațele lui. Iar astea le-am păstrat doar pentru mine.

Știi, mi-aș fi dorit să-ți povestesc viața alături de Robert și întâlnirile cu el într-un mod care să te facă să

înțelegi cu adevărat importanța amândurora pentru mine și să reușești să vezi dincolo de încălcarea unor legi biblice. Dar cuvintele îmi sunt de multe ori inamice și îmi sabotează narațiunea. Rândurile pe care ți le-am scris au izvorât din amprentele pe care trăirile alături de ei le-au lăsat pentru totdeauna în mintea mea și modul în care am ales să mi le port în fiecare zi. Aș fi putut încerca un makeover neurologic, însă asta ar fi însemnat să mă dezic de ultimii ani și de persoana care am devenit datorită lor. Iar eu pot arunca orice în coșul de gunoi, mai puțin timpul. Pentru acești doi bărbați, în mintea mea, s-a declanșat un război de prioritate. Cu rândul, a câștigat fiecare câte o bătălie, uneori prin comparație, alteori prin inovație. I-am iubit pe amândoi în măsura în care am reușit să îi trăiesc pe amândoi.

Robert mi-a fost muzica, el mi-a fost refren, Robert mi-a fost piesa de teatru, el mi-a fost un act, Robert mi-a fost viitorul, el mi-a fost o bucățică de prezent. Cu Robert am iubit iubirea, am iubit apartenența, am iubit gândul că mă iubea, am iubit că era fericit cu mine. Am iubit că îl făceam să râdă, să se entuziasmeze, să geamă, să tremure, să trăiască, să viseze. Căci iubirea este altruistă.

El mi-a fost ispită, mi-a fost prieten, mi-a fost mentor, îmi este un străin căruia îi duc lipsa. Pentru că, în fond, am reușit să îl cunosc doar în momentele cu mine. Cu el am iubit plăcerea, am iubit dorința, am

iubit orgoliul, am iubit provocarea de a-l face să geamă, să tremure, să viseze. Căci dorința este egoistă. El m-a învățat să am curaj să mă cunosc, să las teama de ridicol celor cărora le e frică să se descopere, să accept o bucurie azi și să îi car povara mâine, să îmi trăiesc propria poveste.

Asta a fost povestea mea. A început fără un plan, s-a desfășurat fără scenariu și s-a încheiat fără generic. L-am iubit. Și cred că uneori m-a iubit și el.

*

Din nou mă trezesc târziu și deschid draperiile. Cerul pare mult prea aproape azi. Îmi cuprind obrajii în palmele tremurânde și rămân privind spre nicăieri prin fereastra murdară. Ciudat cum în oraș ferestrele nu rămân curate prea mult timp. Mai ales dacă plouă. Dar azi nu plouă. E liniște. Îmi întorc privirea spre patul răvășit. Într-un colț al pilotei, stă aruncat telefonul. Momente bune rămân cu privirea împietrită pe cifrele albe ce șerpuiesc pe ecran.

Același număr fără nume.

Unde mi-am pus bricheta?

Când eram copilă, am primit un cub Rubik. Era perfect. Era ca un curcubeu pe care îl puteam ține în palmă. O noapte întreagă l-am privit fără să-l ating. Mi-era teamă că, amestecându-i piesele, îi voi spulbera magia. Ziua următoare însă, cuprinsă de curiozitate, l-am amestecat. Entuziasm, emoție, panică, frustrare, furie, bucurie. Într-un final, l-am făcut din nou perfect. Magia era la degetul meu mic.

Dar viața are un mod ironic de a-ți pedepsi aroganța. Și te face să descoperi trăiri care-ți fac sufletul asemenea unui cub Rubik. Când credeai deja că ai toate soluțiile, îți dai seama că algoritmul nu funcționează și în realitate. Și-atunci ce faci? Încerci să readuci la loc piese măcar pentru o latură uniformă a sufletului.

BOOKZONE

ISBN 978-606944300-2

9 786069 443002